

IAN VYKES

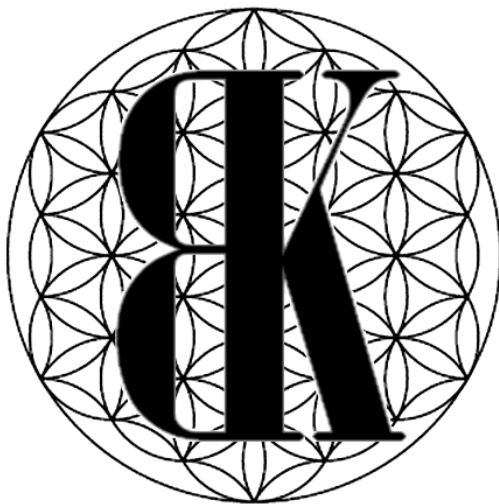
BÁBEL-KOR I.

ÖSSZEOMLÁS

Ian Vykes

Bábel-Kor I.

Összeomlás

*

Ez a könyv borítótervével együtt a szerzőjének kizárólagos tulajdona. A tulajdonos írásos engedélye, illetve szerződés nélküli felhasználása, részének vagy egésznek másolása, fordítása tilos és jogi következményekkel jár! (időbélyeggel ellátott, nyomtatott példánnyal védve!)

Terminus Omega

A Föld lakossága 2030-ra elérte a 9 milliárdot. A gyakori földrengések, vulkánkitörések és az egyre nagyobb szárazság a bolygó számos részét szinte teljesen lakhatatlanná tette, de a népességnövekedést ezek a tényezők sem állították meg. A környezetkárosító tevékenységek hatására az ivóvízkészlet jelentősen csökkent, a levegő szennyezettsége miatt extrém éghajlatváltozás következett be, a szélsőséges időjárás megszokottá vált. A fegyvergyártási és géntechnológiai kísérletek kudarcai újkori járványokat, betegségeket hozott létre, míg az éhínség is egyre általánosabb problémává vált. A modernizált, gépies világ az embereket elszigetelte egymástól, amíg a hatalom urai tovább machináltak, hatalmasra nőtt a szakadék a szegények és a gazdagok között. Tombolt az igazságtalanság, az erkölcstelenség, a kapzsiság és a deviancia. Óriási embertömegek indultak útnak, így az újkori népvándorlások számos kegyetlen ideológiai, területszerzési, polgár- és vallásháborúhoz vezetett. Bizonyos érdekcsoportok mérhetetlen vagyont költöttek, hogy Istent játszva, részecskegyorsítókat építsenek és megfejtsek, újraalkossák a Teremtést. Ezek az erők munkálkodtak az emberiség virtuális börtönbe taszításán is, mialatt minden egyéb emberi különbözőséget próbáltak ellentétét, vad konfliktussá élezni. Az „Oszd meg és uralkodj” elve olyan jól működött, hogy a békétlenség és az agresszió sosem tapasztalt formáit, dimenzióit hívta életre. A jelek határozottan jósolták a végidőket. Az eltelt, utolsó évtizedek egyre gyorsuló ütemben bomlasztották a normális létezés darabkáit, ennek ellenére továbbra sem történt változás a gondolkodásban. Azon társadalmak, amelyeket még nem érintettek közvetlenül problémák és tragédiák, hipnózisszerű, fogyasztói álmvilágban éltek. A zűrzavaros lét tovább folyt medrében, a fásultság, a nemtörődomség és az összezavarodottság nem szült igényt a sorsfordításra, az újabb és újabb „normalitást” szinte mindenki ellenállás nélkül fogadta el...

Első fejezet

2030. július. 10. 16:09 – Kuala Lumpur, Malajzia

Piros robogó haladt a keskeny utcákon, egy kisebb forgalmi dugóban kerülgetve az autókat. Több kereszteződésen, néha már sárga lámpa alatt suhant át. Távolabbról szirénák hangját lehetett hallani, különböző irányokból dudálásokat. A kismotoron ketten ültek, egy fiatal fiú vezette azt, mögötte hasonló korú lány ült, mindketten bukósisakot viseltek. A sisak alól kilógott az utas hosszú, barna haja, amit a menetszél fodrozott. Kanyarogva, szalomozva mentek a kissé lejtős úton, néha a robogó hangja megemelkedett, ahogy a fiú újra és újra gázt adott. Egy magasabb épület mellett haladtak el, a ház oldalán hirdető plakát, mely egy mobiltelefon társaságot hirdetett, hatalmas betűkkel a „Beszéljünk meg” szlogen volt olvasható. A lenyugvó napnak izzó vörös korongja bevilágította az utcákat, ahol szájmaszkos emberek siettek dolgukra. Újabb kereszteződés következett, a robogó mögött egy ételszállító furgon haladt nagy iramban. Az egyik zöldjelzésnél a fiú kénytelen volt hirtelen belefékezni, mert a járdaszegély mellett parkoló autók takarásából elé ugrott egy kutya. Éles fékcsikorgás volt hallható a motor mögül, míg az eb visszaszökken a járdára, de a kisbusz már nem tudott megállni, neki csapódott a robogó hátuljának. A scooter az ütközés lendületétől berepült a kereszteződésbe, a fiú és a lány leestek róla, testük pördült néhányat az aszfalton, majd mozdulatlanul feküdtek az úton egymástól néhány méterre. Közben a motor felpattant a járdára és belerepült egy szemközti üzlet kirakatába. Mindenhonnan hangos fékezés volt hallható, a kereszteződésben megállt minden jármű, a gyalogosan közlekedő emberek is megmerevedtek. A balesetet okozó sofőr kipattant a furgonból, és az élettelennek tűnő, vérző testek felé szaladt, mobiltelefonja után kapott és remegő kézzel ütötte be a mentők számát, miközben távolabbról egy hatalmas csattanás hallatszott...

Mentősök rontottak be a kórház sürgősségi aijáján. Az első hordágyon egy fiatal lány feküdt, arcát és testét sérülések borították. A másodikon egy srác, kevésbé összetörve, bár lábai és karjai neki is több sebből véreztek. Az érkező ügyeletes orvos kérdően nézett a kollégáira, míg a vele érkező ápolók sietve

tolták a kerekeken guruló ágyakat a vizsgáló felé. A mentős megköszönte a torkát és elkezdte sorolni:

- 19 éves lány, motorbalesetet szenvedett, a sisakja eltört, koponyasérülése van, valószínűsíthető agyi bevérzés, szubdurális vagy epidurális hematóma gyanúja. Gerince tapinthatóan épp, jobb lábán térd alatt körülbelül tíz centivel a sípcsontja megrepedt. Az egész testén, több helyen kisebb-nagyobb zúzódások vannak - majd egy másodperces szünettel folytatta - A másik sérültünk 21 éves fiú, ő vezette a motort, enyhébb sérülésekkel, jobb alkarján csonttöréssel, szintén eszméletlen a baleset óta. A sérültek...

- Testvérek – fejezte be a főorvos a mentőtiszt mondatát. Jól tudta, mert egy közeli barátjának gyermekei feküdtek a hordágyakon.

- A lányról azonnal koponya CT-t kérek, vizsgálják, hogy belső vérzése van-e, a műtő álljon készen, mire megvannak az eredmények. Bemosakszom, ha azonnali műteni kellene. – adta az utasítást az orvos. A fiú sérüléseit lássák el, teljes kivizsgálást kérek róla is.

- Dr. Rahman! – szólt az ügyeleti központos - Most szóltak vissza, a másodjára hívott rohamkocsi orvosa már csak a halál beálltát tudta azonosítani a helyszínen, a két utcával odébb történt teherautó balesetnél! – a doktor rezignáltnan nyugtázta a rosszhírt.

Egy félórával később megérkeztek a szülők, mindketten távolabb dolgoztak otthonuktól. Az apa zavarodottan, az anya csendesen sírdogálva lépett az információs pulthoz. A nővér tájékoztatta őket a körülményekről. Majdnem húsz perce vártak a műtő előtt, de már napoknak tűnt nekik, mikor az ajtón végre kilépett dr. Rahman.

- Nos, a jó hírem az, hogy Adam állapota stabil, a jobb alkartörésen kívül nem szenvedett semmilyen komolyabb sérülést, hamar rendbe fog jönni. Zara sajnos nem volt ennyire szerencsés, felfedeztünk egy kisebb vérömlenyt a koponyájában az első CT során. Érthetetlen, de a második képalkotó vizsgálat után már nem találtuk sehol a bevérzést, ezért még egy ellenőrzést tettünk. Teljesen felszívódott, nem kellett felnyitnunk Zara koponyáját! Még nem tapasztaltam ehhez hasonló, gyors regenerációt. Igazi csoda... de ennek ellenére kómába esett, nagyon sajnálom... nem tudni, mikor tér magához... bízva abban, hogy ez bekövetkezik. – fejezte be az orvos együtt érzően, lesújtva.

Az anya keserves zokogásba tört fel, az apa megszedülni látszott a hallottaktól. A doktor odakisérte őket a kórházi váró padjaihoz, leült velük, majd újabb mondatba kezdett.

- Nézzétek, nem akarlak titeket hiú reményekkel táplálni, mégis azt mondom, hogy Zara esetében jó esélyek vannak, hiszen most tapasztaltunk tőle valami egészen rendkívülit. Az őt ért sérülésbe nagyon sokan belehaltak volna, de a koponyán belül keletkezett bevérzése egy félórán belül teljesen felszívódott és regenerálódott, ezért ébredés esetén agykárosodástól sem kell tartani. A kóma nem éppen szerencsés állapot, de az agy így adja meg a legnagyobb esélyt a saját gyógyulására. Olyan, mintha tartalékáramkörre kapcsolná a test nagyrészét a javításának érdekében. Ettől eltekintve az állapota stabilnak mondható. Talán nagyobb Zarában az életerő, az élni akarás, mint bármelyikünkben. – halkult el végül.

- Köszönjük Ethan! – válaszolt az apa elcsukló hangon, kissé elsírva magát a csökkenő feszültség, az ébredő remény hatására.

Az orvos nem is tudta, hogy mennyire a lényegre tapintott, hogy jobb enyhülést semmiképpen sem hozhatott volna a két meggyötört embernek. Átvillant rajtuk Zara egész lénye, a születése, az élethez való ragaszkodása, az életszeretete. Édesanyja a születekor majdnem egy teljes napot vajúdott vele, egészen kicsi baba volt, alig több mint két kilósan született, fel sem akart sírni, a szülésznő majdnem biztos volt benne, hogy elveszítik. Nem így történt. Van olyan ember, akit semmi sem téríthet le az útvjáról! Hathetes korára beérte súlyban a többi gyereket, sokat mosolygott, rendkívül gyorsan fejlődött a teste és az intellektusa is, sosem volt beteg. Kiegyensúlyozott, könnyen tanul, nem melleleg gyönyörű is. Sötétbarna hajával, mandulavágású szemeivel, angyali arcával, nőies, karcsú alakjával mindenki figyelmét felkeltette, bárhol jelent is meg.

Az anya vigasztalódn látszott, érezte, a doktornak igaza van, a lánya nem adja fel, ismét küzdeni fog, ahogy mindig is tette. Sosem adta fel, most sem lesz másként...

- Mikor láthatjuk a fiúnkat? – törte meg a csendet az apa.

- Reggel, akkor fog valószínűleg ébredezni.

- Zarához is bemehetünk majd?

- Természetesen! Sőt, mindig is úgy gondoltam, hogy a kómában lévő személyek érzik szeretteik jelenlétét. A tudat valahogy üzen az agynak, hogy nagyon várnak rá, és már fel kellene oldani a biztonsági korlátozást, ha

minden rendben. – mondta az orvos - Holnap reggel Adam látogatása után bemehettek a lányotokhoz is. Addig próbáljatok pihenni kicsit! – fejezte be végül dr. Rahman.

- Rendben, még egyszer nagyon köszönjük Ethan, jó éjt!

- Nektek is! – majd fáradtan távozott az orvos, míg a szülők egymásba karolva, fájó szívvel hagyták el az épületet.

2030. szeptember 21. két hónappal és tizenegy nappal később Szűzanya Bazilika mellett, Copacabana, Bolívia

A három turistalány megállt pár lépésre a nagytemplom bejáratától, egyikük levette a hátizsákját és egy ásványvizes palackot emelt ki belőle. Közben folytattatta a beszélgetést a mellette ácsorgó barátnőjével, míg a másik bámészkodott.

- Ne már Sophia! Nem mondd komolyan, hogy elhiszed azt a sületlenséget, miszerint léteznek ezek a gyíkemberek vagy mik? – majd kortyolt az üvegből.

- Én nem azt mondtam, hogy elhiszem, hanem azt, hogy bármi lehetséges! Mennyivel hihetőbb, hogy Évát egy kígyó győzködi, csábítja a bűnbeesésre, vagy az, hogy az egész emberiség egy emberpártól származik?

- Ez övön aluli volt! – vágott közbe a vörös, göndör hajú lány, miközben félrenyelte a vizet, ezért köhögve köszörülte torkát, majd a nyakában lógó keresztet féltve megmarkolta és folytatta – A vallásomat, ezzel pedig a hitemet is megkérdőjelezni nem szép dolog, sőt igazán sértő és...

- Ugyan Charlotte, állj már le! Gyermekkorunk óta barátok vagyunk. Dehogy sértegetlek! Pontosan arról beszélek, hogy szerintem bármi előfordulhat, a te elképzelésed a világról ugyanannyira, mint a többi emberé. Lehet, hogy ez a két sztori valahol találkozik. Beszélő kígyó, Reptiliánok, neurobiológusok által kutatott hullőagy... Én is tudom, sok elmélet nagyon meredek, de azért nem tartok ostobának másokat, mert tőlem eltérő gondolataik vannak, vagy más dolgokban hisznek. Te se tedd Charli! Ne ítélj, hogy ne ítéless... - mosolyodott el Sophia – és bocsásd meg ezt nekem, de a vallás és a hit két külön fogalom!

- Nekem ez akkor is sok! De igazad van – vonult vissza a lány és a másik felé fordult – Te mit gondolsz erről Maggie?

- Engem hagyatok ki belőle, mert egy cseppet sem érdekel az egész! Én csak gyönyörködöm és ti is jobban tennétek... Sophie, jól vagy? – ült ki az ijedtség Maggie arcára, Charlotte is visszarántotta a tekintetét Sophiára. A kékes-

fekete hajú lány meredten állt, mint egy viaszbábú, szürkés szemei ezüstösen ragyogtak, a következő pillanatban összecsukszott és elterült az utca kövén. Barátnői próbálták azonnal ébresztgetni az ájult Sophiát, de annak lezárult szemhéjai meg sem rebbentek. A hirtelen eszméletvesztés hatására a lányok a bénító ijedtség után orvosért kezdtek kiabálni, míg az emberek köréjük sereglettek. Páran óvatosan felemelték a testet, majd egy közeli padra fektették. Egy idősebb férfi a tömegben kecsua nyelven beszélt a telefonján, majd letette és az öntudatlan lányhoz lépve vizsgálni kezdett. Az arcát Sophie szája elé tartva érezte a levegő kiáramlását a lány tüdejéből, mialatt kitapintotta pulzusát, ami zakatolt, akár egy gyorsvonat. Finoman szétnyitotta két ujjal a jobb szemét. Meglepődve hátrahőkölt, Sophia szivárványhártyája grafityszerűen csillogott és ezüstös színű szikrák cikáztak benne...

Machu Picchu, Cusco megye, Peru

Az éjjeli órákban már egy lélek sem volt a sziklacsúcson, de ekkor egy sötét sziluett érkezett. Megállt a Huayana Picchu tetején, kezében valamilyen furcsa, kéken világító eszközt tartott. A szerkezet egy másodperc alatt szétnyílt, majd egy hologram jelent meg felette, a Föld kicsinyített mása. Rajta különböző színű pontok villogtak a bolygó számos pontján, melyek között hol kisebb, hol jóval nagyobb távolságok voltak. Az idegen maga elé tartotta a készüléket, annak aljából előtűnt egy maroknyi vastag, ezüstszínnel izzó, hegyes karó, amit kilőve az alak lába elé, az azonnal belefúródott a sziklába, hang nélkül, mint forró kés a vajba. Maga mögött durván öt centi átmérőjű, kör alakú lyukat hagyva, ment le a járat. Az eszköz ekkor ezt a helyet is feltette a villódzó jelek közé, majd összezárult. Az alak visszacsúsztatva a pisztolyra emlékeztető dolgot egy tartóba, a kabátja alá, ahol hónalja alatt egy kéken fluoreszkáló, hosszú, kardszerű kés függött. Lehajolt a lyukhoz, beletömött néhány követ, felállva földet rúgott rá és alaposan megtaposta. Többé nyoma sem volt a résnek. Sarkon fordulva elindult a csúcsról lefelé. Már egy jó ideje haladt, amikor neszt hallott egy közeli bokorból. Ekkor megjelent a zaj forrása, egy 200 kilós, pápaszemes medve személyében. Felhördülve rárontott a csuklyásra, aki megölelte a hatalmas vadállatot, mint egy gyermek a plüssmackóját. A kapucnija alatt kékes fénybe borult a szeme, ekkor a medve teste azonnal elernyed, az rögtön álomba zuhant. Az idegen

kényelmesen elfektette a ragadozót, végigsimított a hátán és folytatta az útját lefelé a hegyről.

2030 július 11. az eredeti idővonal szerint Kuala Lumpur Kórház, Malajzia

A szülők korán visszaérkeztek a kórházba, látszott rajtuk, hogy szinte egy szemhunyasnyit sem aludtak. A recepción az ügyeletes nővér útba igazította őket. Türelmetlenül igyekeztek Adam kórterméhez, talán büntudatuk is volt, hiszen a fiú szerencsére nem szenvedett komolyabb sérülést, így miután megtudták, hogy rendben van, már csak Zara körül jártak gondolataik. Pedig ugyanúgy szeretnék mindkettőt. A szülők huszonöt évnyi házasság után is imádták egymást és gyermekeiket. Az Evens család nagyon összetartó volt, Zara és Adam nemcsak testvérek, de elválaszthatatlan barátok is voltak a lány születésétől fogva. Míg a kórterem felé haladtak, a gyomruk összeszorult a gondolattól, hogy Adammal egy ennyire rossz hírt kell közölniük Zaráról, miközben még ő is összetörten fekszik. Elérték az ajtót, az asszony lassan nyomta le a kilincset, nehogy megriassza esetleg még pihenő fiát. Adam valóban aludt. Ahogy a szülők megpillantották sebhelyekkel tarkított arcát, begipszelt, törött karját, néhány könnycsepp ismét a szemükbe gyűlt. A kórteremben két embernek volt hely, de csak Adam tartózkodott bent. Az apa csendben odatett két széket az ágyhoz közel, majd leültek. Az anya végig simította Adam bal karját, végül óvatosan megfogta a kezét. A fiú mellkasa lassan emelkedett és süllyedt minden lélegzetvétel hatására. Valószínűleg megérezte szülei jelenlétét, mert néhány perc után ébredezni látszott, hunyorogva, lassan nyitotta ki szemeit. Aztán hirtelen felfogta, hogy mi történt. Az utolsó pillanatokat újra élte az ütközés előtt.

- Zara? – kérdezte hirtelen Adam, arca rémülettel telve.
- Életben van fiam... - próbálta nyugtatni az apja.
- Egyszerűen nem tudtam megakadályozni a balesetet!
- Tudjuk fiam, nem hibáztasd magadat, nem te vagy a felelőse a történeteknek, sok szemtanúja volt az ütközésnek – mondta az anya.
- Beszéltünk a rendőrrel, elmondta, hogy történt az eset – próbálta az apa észérvekkel meggyőzni a fiát, hogy elengedje a büntudatát.
- Hogy van, nagyon megsérült?

- Nincs életveszélyben... viszont kómába esett! – bökte ki az apja, nem tudta folytatni, mert a fia azonnal összetört, némán zokogott.

- Jó esélyei vannak – köszörülte meg az apja a torkát, próbálva menteni a menthetetlen, közben könnycseppeket morzsolt szét az arcán.

- Ismered Zarát – folytatta az asszony férje szavait, hatalmas erőt véve magán, hogy ne sírjon – tudod, hogy neki ez sem akadály, fel fog ébredni hamarosan, minden rendben lesz...

- Látni szeretném – mondta a fiú, ellent nem tűrő hangon.

- Még mi sem láttuk, mivel hozzád jöttünk először, éreztük, hogy hamarosan felébredsz. Reggel megbeszéltük az orvossal telefonon, mivel tudtuk, hogy te is jönni akarsz, nem volt kifogása ellene. Azt mondta, hogy óvatosan mozogj, semmi hirtelenkedés. Rendben?

A fiú bólintott, az apja felsegítette az ágyából, lassan kibicegett a kórteremből a szülei segítségével. Elindultak a hosszú kórházi folyosón a lift irányába. A neurotraumatológia osztályra, ott volt Zara kórterme. Egyfolytában az járt a fejükbe, hogy mikor érnek végre oda. Aztán megálltak az ajtó előtt, az anya ismét óvatosan nyomta le a kilincset, miközben át futott az agyán, hogy bárcsak egy hirtelen ajtónyitással fel tudná ébreszteni lányát, de semmilyen zavaró mozdulatot nem akart volna okozni Zarának. Beléptek csendesen, a lány csak ott feküdt, mintha aludna. Infúzióval a karjában, rákötve az EKG monitor, ami csendesen pittyegett lassú, kiegyensúlyozott szívritmussal. Az arcán kisebb-nagyobb sebhelyek voltak, feje bekötözve, jobb lába térd alatt begipszelve. Hosszú, barna haja mellette feküdt a hófehér lepedőn, halovány sápadt volt, mégis inkább tűnt békésen alvónak, arcvonásai határozottak, megnyugtatóak, fájdalomnak nyoma sem volt. Ez kissé mindegyikükben enyhülést hozott, miközben az ágya mellé lépkedtek.

- Itt vagyunk kislányom, mindannyian – fogta meg az anya a lánya kezét – most már minden rendben lesz...

Semmilyen visszajelzés nem érkezett, ismét elragadták őket az érzelmek. Egy picit sírtak, mialatt az EKG halványan másképp csipogott fel, mintha a lány próbálta volna vigasztalni őket. Erőt gyűjtöttek, összeszedték magukat. Egy darabig csak csendben üldögéltek mellette, kicsit később elkezdtek halkán beszélgetni. Nem igazán tudták, hogy mit tegyenek, abban bíztak, hogy a közelségük segíti Zara gyógyulását. Ott feküdt előttük, látszólag minden rendben, ő mégis saját testének néma foglya, ha egyáltalán jelen van. Szemei lehunyva, szája, arcizmai mozdulatlanok, légzése, pulzusa lassabb, de teljesen

úgy fest, mintha csak aludna. De akkor miért nem ébred már fel? Ez a várakozás csak erősödött, felőrölte az idegeiket, de maradt a tehetetlenség...

- Adam, Dr. Rahman azt mondta, ma még bent kell maradnod, megfigyelés alatt, de holnap már haza jöhetsz velünk, ha minden oké – mondta az apa.

- Szívesen bent maradok - válaszolt a fiú. Legalább addig is a húga közelében van. Szíve szerint csak ült volna a húga ágya mellett, amíg az fel nem ébred.

- Szabadságot vettem ki – folytatta az anya – A helyzet miatt...

- Bármikor eljöhettek én is, ha szükség van rám, erről biztosítottak a cégnél – tette hozzá az apa. Fontos pozíciót töltött be, nem tűnhetett el hetekre, és a megélhetésüket továbbra is biztosítani kellett.

Újabb rövid csend következett, majd kinyílt a kórterem ajtó, Dr. Rahman lépett be rajta, igyekezett jó híreket hozni a családnak.

- Sziasztok! Az este elvégeztünk még néhány tesztet és bátran mondhatom, hogy kiváló eredményekkel zárultak. Az agy minden alapvető funkciót ellát, légzést, vérkeringést saját maga szabályozza. Nem kell semmit fenntartanunk mesterségesen. Ez nagyon jó jel!

- Mikor tér magához? – kérdezte Adam

- Ahogy már azt a szüleidnek is mondtam, sajnós erre választ nem tudok adni. Nagy szükség lesz a türelmetekre – figyelmeztette az orvos a családot – Ha bármiben tudok segíteni, kérdéseitek van, nyugodtan keressetek. Mondanom sem kell, hogy mennyire szívemen viselem Zara sorsát! – születésétől fogva ismerte őt, gyakran találkoztak, az apjával gyerekkoruk óta barátok voltak.

- Nagyon hálásak vagyunk Ethan - mondta az apa, majd elköszöntek tőle. Dr. Rahman kilépett az ajtón, fejében kavargtak a gondolatok, reménykedett Zara ébredésében. Ismét egyedül maradtak a szobában, Adam végig simított húga arcán, leült az ágya melletti székre. Halkan beszélgettek arról, miket fognak csinálni együtt, amikor Zara magához tér. Leginkább a lány kedvenc dolgait sorolgtatták, mintha győzködni próbálták volna őt, hogy jobbat is tehetne, mint itt hosszan, ébredések nélkül alszik. Az emberi lélek magával ragadó! Úgyes praktikai vannak arra, hogy a lehetetlenből is építkezzen. Ébresztgetni valakit a kómából azzal, hogy nagyszerű dolgokat ajánlunk neki, egyszerre szálnalmas és hittel teli. Végül teljesen elcsendesedtek. Azt érezték, aludni akarnak a kórterembe a lánnyal együtt, hogy együtt ébredhessenek vele. Kicsit el is szenderedtek, megnyugtató volt Zara közelsége. Néhány óra múlt el így, gondolataikba merülve, néha félálomban. Ismét nyílt az ajtó, egy nővérke lépett be, csendesen köszöntek egymásnak, kicserélte az infúziót,

majd távozott. Már több mint egy teljes nap telt el a baleset óta, ami nem soknak mondható sima körülmények mellett, de ez esetben már végtelen időnek kezdett tűnni. Beesteledett, végül a szülők visszakísérték Adam-et a kórtermébe, óvatosan megölelgették, majd elköszöntek tőle és hazaindultak. Újabb álmatlan éjszaka következik számukra. A fiú sajnálattal kísérte őket a tekintetével, míg távoztak, érezve, mit élnek most át. Lelkiismeret furdalássalelve üldögélt az ágyon, nem tudott aludni, csak zakatolt az agya.

- Talán ha másképp csináltam volna valamit, ha másik útvonalon megyek... - felkelt az ágyából és visszaindult Zara kórtermébe.

A kórház folyosója teljesen üres volt, éjfél körül járt az idő. Nem tartózkodott ügyeletes a pultnál. Esetleg egy betegnél van - gondolta a fiú. Azon aggódott, nehogy a liftajtó nyitódását meghallja valaki, és visszaparancsolja az ágyába, de nem érdekelte, úgymint felmegy a hűgához, bármit mond. Végül a felvonó kinyílt, de semmi mozgás. Felérve a hatodikra, a traumatológián csendben szendergett az éjszakás nővér az asztalára dőlve, kicsit mozdult a lift tompa neszére, de aludt tovább. Adam végül ismét elérkezett az ajtóhoz. Csendesen belépett, az ágyhoz ment, a székek még mindig ott voltak, ahol hagyták. Az EKG monitor este sokkal hangosabbnak tűnt, ez a hűga szívének monoton dallama... Torka összeszorult, fojtogatták a könnyek. Mi van, ha mégsem ébred fel? Vagy csak hosszú évek múlva? – nem bírt szabadulni a gondolataitól. Közelebb húzta a széket, a fejét lehajtotta a lány kezéhez.

- Bár csak én feküdnék itt helyetted! – mondta ki maga elé dühösen.

Erre hirtelen erős hangeltérés volt hallható az EKG monitor felől, mintha a hűga leszidná, hogy ne beszéljen hülyeségeket, egyiküknek sem kellene itt feküdni. Adam abbahagyta az önostorozást, ezzel nem segít, Zarának most nyugalomra van szüksége. Jó érzésekre, pozitív energiára. Megsimogatva a hűga karcsú alkarját, visszafektette fejét a lány kézfejére és álomba merült. Eljött a reggel, Adam kábán tért magához, nyaka fájt a furcsa alvási pozíció miatt. Ránézett hűgára, minden változatlan volt. A délelőtt gyorsan telt, megtörtént a reggeli vizit, Adamnél mindent rendben találtak, így már hazaindulhatott volna, de nem akarta elhagyni a kórházat. Édesanyja érkezett érte, de ő sem akart menni. Csak vártak! Üres tekintettel, szótlánul ültek Zara szobájában. Reménykedve abban, hogy hamarosan felébred. Az anya friss, vágott virágot hozott a lányának, melynek illata megtöltötte a kórtermet.

A város másik felén az apa az irodájában, az íróasztalánál ült, előtte kinyitott főkönyv feküdt az asztalon. Tekintete már percek óta a falon lévő képen pihent, melyen ő volt látható a családjával egy nyaraláson. A gyerekek még kisebbek voltak, körülbelül négy éve készült a kép. Érezte, ahogy torka kiszárad, nyelni próbált, de az a gombóc csak nem akart eltűnni a torkából. Minden olyan értelmetlennek tűnt. Hirtelen becsukta a könyvet, majd felállt az asztaltól. Egyszerűen nem tudott maradni, Zara közelében akart lenni azonnal. Útközben megállt az öccsénél, felvette majd tovább haladtak a kórház felé. Nem sokat beszéltek, mert már nem volt mit. Telefonon, órakon keresztül próbált lelket önteni Dan a bátyjába, de ez most nem ment. Aaron nagyon mélyen volt, nem lehetett kimozdítani a melankóliából. Megértette, nem is próbálkozott. Végül mégis kérdezett, mivel nagyon feszült csend volt.

- Keisha hogy bírja?

- Változó – zökkent ki Aaron a gondolataiból - Néha összeroppan, zokog, majd ismét megtelik reménnyel, alapvetően jobban, mint én. Nem sírok, de nem is tudok olyan reményteli lenni, mint ő.

- Aaron tudom, nehéz, de ez bármikor változhat – mondta csendesesen Dan.

- Igen, igazad van. Egyszerűen csak fojtogat ez az egész – fejezte be Aaron. Ismét csend lett az autóban, halkan szóltak a hírek a rádióból, nem figyeltek rá, csak háttér zajként töltötte be a teret, elvegyülve a motor hangjával

„... a Richter-skála szerinti 7-es erősségű földrengés rázta meg Pápua Új-Guineát, az áldozatok száma több ezerre tehető, nagy erővel folyik a túlélők keresése, míg a szigetet már szökőár is veszélyezteti. - Ismét vulkánkitörések várhatóak a Hawaii-szigeteken. A geológusok és a vulkanológusok arra figyelmeztetnek, hogy további hasadékok nyíltak a Kilauea vulkánon, a csendes-óceáni tűzgyűrű törésvonal mentén Kaliforniát is katasztrófák sújthatják az elkövetkezendő hetekben.– Újabb vakcinákkal kísérletezik Japán, hogy megfékezze a SP1K3 védőoltás által mutálódott adeno vírust.– Az ENSZ továbbra is „A Nagy Újrindítást” alkalmazná programként, a romokban heverő világ gazdaság élénkítésére, figyelmen kívül hagyva a tagországok akarátát. – Egyre növekvő agresszióhullám söpör végig az egész világon, a jelenségre nincsen magyarázat, nem köthető, sem életkorhoz, sem nemhez, sem társadalmi osztályhoz...”

- Vigyázz! – kiabált Dan ijedten Aaronnak, aki a fékre taposott, így keményen megrántotta őket a biztonsági öv. Az úton egy harminc körüli férfi botorkált át, nem törődve a négysávos út forgalmával. Az autó lökhárítója durván tíz

centire állt meg tőle, Aaron dühösen, hosszan nyomta a dudát, míg az alak megállt, feléjük fordul. A szélvédőn keresztül bámult rájuk, arcán semmilyen érzelem, tekintete üres, ijesztően nem emberi volt. Újra elindult, továbbra se nézett körül, csak ment át a sebesen haladó kocsik között, dudálások, hangos fékcsikorgások kísérték. Ők elindultak míg Dan leengedte az oldalablakot és utána kiabált.

- Meg akarsz halni te bolond? – fejcsóválva nézte a férfit, aki közben elérte a járdát – Megúsztá! Legalábbis egyelőre... Mitől lesz valaki ilyen? A hideg kiráz tőle! Mint valami zombi...

- Egyre többen válnak gondolkodásra képtelenné – sóhajtott egyet Aaron az ijedségre - a vesztükbe sétálnak ész nélkül, és másokat is magukkal rántanak! A sofőr, aki elgázolta a gyerekeimet, saját állítása szerint bebambult... - ettől feldühödve folytatta – Bebambul vezetés közben! Érted ezt? Az emberek nagy többségét eddig sem kedveltem túlzottan, egyre jobban unom az elcseszett világot ezzel a rengeteg holdkórossal! – közben egy mentőautó száguldott el mellettük szirénázva. Végül megérkeztek a kórházhoz, a parkolóján szinte átfutottak. Dan most jött vissza egy üzleti útról, az első géppel indult haza, ahogy megtudta a hírt. Első alkalommal látogatta meg szeretett unokahúgát, aki már több mint két napja kómában van. Amikor beléptek a kórterembe, Keisha és Adam feléjük nézett. Csendesen köszöntek, a fiú megölelte nagybátyját. Gyakran találkoznak, rengeteget beszélgetnek, de ez most nem ment. Dan megállt unokahúga ágya mellett, sajnálkozó pillantásokkal nézte Zará, majd megpuszilta fejét. Végül leültek, majd suttogva váltottak egy pár szót. Furcsán úgy érzeték, talán zavarják a beteget, miközben fel sem tudnák rázni ebből az „álomból”. Próbálták terelni figyelmüket a helyzetről, teljesen hétköznapi dolgokról zajlott a beszélgetés, az órák csak teltek, a szokásos nevetések elmaradtak. Próbálták kialakítani egy új napi rutint, nem lehet tudni, hogy meddig tart ez az állapot. Mindenki egyet értett abban, hogy valamelyikük mindig a lány közelében lesz. Ezalatt észrevehetetlen módon Zara jobb kezének mutatójja egy picit megmozdult, mint valami enyhe idegrángás. Hirtelen az EKG monitor éles, gyors hangon kezdett csipogni, a jelenlévők halálra dermedtek, az események felgyorsultak a pillanat törtrésze alatt! Zarának felpattantak a szemei, sikoltott és görcsbe rándulva felült az ágyban, mint akinek az egész testén óriási energia száguld keresztül. Majd visszazuhant a párnára, ismét eszméletlenül. Az ajtó kinyílt, egy nővérke rohant be a kórterembe, az ágyhoz lépve azonnal ellenőrizte a

műszereket, míg a családtagok lesokkolódva az ijedtségtől, lebénultan vártak. Az EKG hangja megint normálissá vált, lüktető, kiegyensúlyozott szívritmus hangja lett. A lány orvosa is megjelent perceken belül, majd nagyon gyors vizsgálódásba kezdett.

- Mi történt? – kérdezte közben az ápolónőtől.

- Nem tudom doktor úr! Jöttem a vészjelző miatt... - kissé megemelve vállait

- Egyszer csak sikítva felült az ágyban, majd ájultan zuhant vissza a párnára...

- Értem.

Óvatosan szétnyitotta két ujjal Zara szemhéját, belevilágított a szemébe egy tompa fényű ceruzalámpával, utána reflexeket ellenőrzött. Az egész család lélegzetvisszafojtva várta az orvosi diagnózist. A vizsgálatok után, dr. Rahman mosolyogva fordult feléjük.

- Zara felébredt a kómából, már valóban csak alszik!

Az orvos elmondta, hogy Zara hamarosan magához tér, a látott jelenet pedig azzal magyarázható, hogy az utolsó emlékkép, a baleset pillanata beszorult a rövidtávú memóriájába. Megesik a sokkos állapotból azonnal kómába zuhanó sérültekkel. Mikor felébrednek a kómából, az információt akkori történészként élik meg egy rövid pillanatra. A családot megrohanták a végtelen feszültség utóhullámai, egyszerre sírtak és nevettek örömben, tudták, hogy már nem hiába várják Zara ébredését. Az orvos végül magukra hagyták őket a beteggel. Csendesen beszélgettek, még hosszú órákat vártak és a teljes kimerültségtől végül mindannyian ülőhelyzetükben elszenderedtek.

Ébredzetek, meggyötört arccal, de boldogan. Zara természetesen még aludt, de végre már nem csak feküdt, hanem kicsiket mozdult is álmában. Dan lement kávéért a kórház lobbijában lévő automatához. Míg távol volt, Zara magához térve kinyitotta szemeit, családja mosolyát látva ő is elmosolyodott.

- Hogy vagy kislányom? – kérdezte az anyja. Zara értetlenül nézett rá, arca először csodálkozóvá, majd ijedtté vált.

- Baj van kicsim? – szólította meg az apja is, míg Adam arcáról eltűnt a mosoly hűgának zavart arckifejezését látva.

- Mi a baj Zara? – vágott közbe Adam

- Nem értem, amit beszéltek! – szólalt meg Zara.

Dermedt arccal néztek a lányra, a döbbenet mozdulatlaná tette őket.

- Mit mondtál kislányom? – kérdezte vissza az apa erőltetett nyugalommal.

- Nem értem, amit beszéltek apa! Mi történt? – a lány kétségbeesett, kezdte azt hinni, hogy megbolondult – Mi folyik itt? – hallva a saját remegő hangját,

mondait, ami teljesen érthető volt. Számára. Közben a családtagjai teljesen érthetetlenül beszélnek hozzá és egymáshoz. Anyja az idegösszeroppanás közelében járt, az apja feltépv a kórterem ajtaját kikiáltott rajta valamit, persze ő ezt sem értette...

- Azonnal hívják az orvost – kiabálta Aaron egy nővér felé, aki felkapta a telefont, hogy szóljon Dr. Rahmannak. Közben ezt a jelenetet látva, az érkező Dan kiejtette kezéből a papírpocharas forró italokat, és rohant a kórterembe.

- Mi történt? – kérdezte a bátyját, miközben belépett a helyiségbe.

- Nem tudjuk, egyszerűen nem értjük, amit Zara beszél. Azt mondta az orvos, hogy véleménye szerint semmilyen agyi károsodást nem szenvedett. Talán tévedett, nem tudom – hadarta Aaron.

- Nyugalom, ez nem biztos, hogy agyi károsodás, még bármi lehet – szólt Dan. Zara végignézve ezt a jelenetet, legszívesebben sírva fakadt volna, nem értett semmit az apja és nagybátyja közötti beszélgetésből. Dan elindult felé, próbálva megnyugtani a lányt egy enyhe mosollyal. Egyedül az ő arca volt higgadt, ez kicsit megnyugtatta a lányt.

- Mi a baj kicsim? – kérdezte, ami Zarának teljesen érthetetlen mondat volt.

- Nem értem, amit beszéltek – próbálta Dannel is közölni, aki meglepődött.

- Én viszont értem, amit mondasz, nyugodj meg – válaszolt Dan, ugyanazon a módon, ahogy Zara kommunikált. A lány arcáról kissé eltűnt a feszültség, míg a családja értetlenül nézett rájuk. Dan hátrafordult feléjük, mondott nekik valamit, amit ő ismét nem értett.

- Zara kínaiul beszél, egészen pontosan mandarin nyelvjárásban, teljesen tökéletes módon – mondta Dan, miközben tudta, hogy a lány soha nem beszélt ezen a nyelven. Zara nagyon jól beszélt angolul, de a maláj nyelven kívül mást nem ismert. Legalábbis a baleset előtt. Dan viszont kiválóan beszélt kínaiul, kellett számára az üzleti életben. A lány felé fordulva kínaiul folytatta.

- Semmit nem értesz abból, amit a többiek mondanak?

- Egy szót sem, a nevemen kívül.

- Értem. Még nem tudjuk mi történt, de megoldjuk. Valamit még tudnod kell, kérlek, próbálj meg higgadt maradni. Körülbelül három teljes napig kómában voltál! – picit várt, hogy a lány elfogadja a hallott információt - Most beszélnem kell velük is, mert meg vannak ijedve, csakúgy, mint te. Néhány órával ezelőtt abban sem voltak biztosak, hogy valaha tudnak-e veled újra beszélni! Te most kínaiul beszélsz, ők malájul, ahogy te is a baleseted előtt. Kérlek, nehogy elkeseredj, minden rendben lesz! – fejezte be Dan, a lány

csüggedni látszott – Nézz rám! – szólt a nagybátyja határozottan – Minden rendbe fog jönni! – Zara félelemmel a szemében, de bólintott. Ebben a pillanatban lépett be Dr. Rahman a kórterembe. Miután közölték vele az egészséget, először csak ledöbbenve, tétován állt a helyzet előtt. Soha a praxisában még csak hasonló sem fordult elő, így semmi okosat nem tudott mondani. Amíg beszéltek, Zara gondolatai cikáztak.

- Három napig kómában voltam! Mi lett volna, ha fel sem ébredek? Tehát majdnem meghaltam! A baleset pillanatától az ébredésig csak egy szemvillanásnak tűnt az egész. Eltelt három nap! - Émelygés fogta el a gondolattól, hogy napokig egy kórházi ágyon feküdt, álmok és idő nélkül. Igyekezett elterelni a figyelmét, ezért felülve próbálta megérteni, hogy miről beszélgethetnek a körülötte lévők, de sikertelenül.

- Mindenképpen el kell végeznünk további vizsgálatokat, megpróbáljuk kideríteni az okát - közben arra gondolt az orvos, hogy milyen meglepetéseket tartogat még számára Zara. De erre nem is kellett tovább várnia, mert a következő pillanatban a lány mindkét kezével a fejéhez kapott. Az addig tompán lüktető kisebb fejfájása iszonyatos erejű fájdalomba csapott át. A halántékainál fogva próbálta a koponyáját egyben tartani, mert úgy érezte, hogy azonnal felrobban. Közben lehunyta a szemeit, a combjai irányában fordítva a tekintetét. Senki sem látta, hogy a szemhéjai alól villanó, hófehér fény csap ki a másodperc egy tört részéig. Ekkor a gyötrő kín azonnal elmúlt, mintha elválták volna, úgy érezte, megtelik erővel.

- Jól vagy kislányom? – kérdezte ijedten, önkéntelenül az édesanyja. Ekkor a lány felemelte a fejét, nyoma sem volt a megtörtségnek, tekintete ragyogott.

- Ami azt illeti, jól. Nagyon jól! – válaszolt mosolyogva maláj nyelven. A sajtások minden apró porcikájából eltűntek. A következő momentumot egy határozott csend töltötte ki, végül egyszerre kérdezték szinte mindannyian.

- Újra beszélsz malájul?

- Nagyon úgy fest a dolog.

- Ezt most megérted? – kérdezte Dan kínaiul

- Tökéletesen! – válaszolta a lány szintén mandarin nyelven.

Az első csodálkozások után hamar eljött a felismerés, hogy ezt az egészséget titokban kell tartani, nem voltak kétségeik.

- Személyesen én fogom megírni a zárójelentést! – mondta Ethan – Ha ez kiderülne, szenzációt csinálnak belőle. Olyan hivatalok is felfigyelnének rátok, akiknek nem akartok a látószögébe kerülni. Nem lesz többé normális élete

Zarának, ha ennek híre megy. Hazaviszitek őt saját felelősségre, hogy véletlenül se legyen több meglepetés itt a kórházban. Az első CT vizsgálatra ráfogható, hogy hibás volt valamiért – a doktor agya folyamatosan járt – csak én vizsgálom meg őt mostantól fogva. Tudják, hogy gyerekkori barátok vagyunk Aaronnal, senkinek nem lesz gyanús a dolog! – nézett a lány apjára, aki egyetértően bólintott – Ma még bent tartom, ti holnap hazaviszitek a könnyebb ellátásra hivatkozva!

Miután mindent megbeszéltek, dr. Rahman elköszönt tőlük. Természetesen nagyon boldogok voltak mindannyian Zara állapota miatt, de nem tudták figyelmen kívül hagyni, hogy valamiféle csodával van dolguk. Estig bent maradtak nála, tervezték a következő napokat. Végül a lány fáradtnak tűnt, így elköszöntek tőle, hogy pihenessen. Négyen indultak haza, Dan is Aaronéknál aludt, megkapta a vendégszobát. Egyedül élt, kicsit munkamániás volt, csak rövidebb kapcsolatai voltak. Szeretet egyedül lenni, vagy legalábbis megszokta. Még beszélgettek egy órát, majd mindenki nyugovóra tért. A baleset óta először tudtak végre nyugodtabban pihenni. A kórházban Zara az éjszaka közepén felriadt, a balesetről álmódott. Sokáig volt megragadva a történet az elméjében! Beleégett, mint egy hosszan kimerevített kép a televízió képernyőjébe. A mennyezetet bámulva kattogott, fásztották a kérdések, amiket magában feltett, nem akart még ezzel foglalkozni. Szerencsésen megúszták mindketten, ez a lényeg. A többi nem számít. Ezzel a gondolattal végre ismét álomba merült.

Másnap dr. Rahman elvégzett jó pár vizsgálatot Zarán, bebizonyosodott, hogy valóban egyáltalán nem károsodott a lány agya, normális eredmények születtek. A leletek nem utaltak elváltozásokra, sérülésekre, az MRI-n és a röntgenfelvételeken sem találtak semmit. Zara emlékei, agyának funkciói, logikai képességei, rövid és hosszú távú memóriája szempontjából úgyszintén normális volt, attól eltekintve, hogy már kínaiul is tudott. Semmi nem adott lehetséges magyarázatot. Ahogy azt már megbeszéltek, Zarát hazavitték a szülei, végre ismét otthon volt. A dolgok ekkor kezdtek igazán furcsa irányt venni. A legszembetűnőbb, hogy regenerálódási üteme messze meghaladta az átlagost. Amíg Adam sérülései a megszokott tempóban gyógyultak, addig Zarának napokon belül eltűnt minden kisebb-nagyobb zúzódása, horzsolása, forradásokat sem hagyva maguk után. Úgy döntött, hogy leszedi a gipszet a lábáról, mert nem érzett fájdalmat alatta. Természetesen sípcsontját olyan

tökéletes állapotban találta, mintha soha el sem tört volna, nemhogy pár napja. A családja félve nézte az egész dolgot, Zara megváltozott. Sokkal komolyabbá vált, a különös körülmények miatt inkább kerülte az embereket. Bár továbbra is az a kedves, mosolygós lány maradt, viszont ő maga is érezte, hogy nem csak új képességei vannak, de új tulajdonságai is. Például, hogy folyamatos információéhsége volt a világban zajló napi történésekről. Így történt az, hogy szokásával ellentétben egyik reggel bekapcsolta a tévét is, mert már minden újságot kiolvasott. Gondolta végiglapozza a hírcsatornákat, aztán neki esik a laptopjának. A telefonja darabokra tört a balesetben, az apja mára ígérte, hogy hoz neki egy újat. A hatalmas képernyőn megjelent egy éppen aktuális program, stúdióbeszélgetés folyt rajta: *„tehát, úgy gondolja professzor, hogy a jelenlegi technológiai szint egy eléggé visszamaradott fázisa a létező tudományok összes területének? – kérdezte alig bújtatott szkepticizmussal a riporter. – Nos, azt kell, mondjam, igen! Amennyiben az emberiség felnőne, és végre nem azzal lenne elfoglalva, hogy saját elpusztítására tör, vagy titokban tartson felfedezéseket, akkor hatalmas fejlődés indulna el a tudás minden szegmensében! – Értem – mondta a műsorvezető tettettet érdeklődéssel – Most pedig elköszönünk, mert lejárt a műsoridőnk!”*– Zara léptetett egyet, még egyet, majd újra és újra. Reklám hátán, reklám. Az összes hirdetés teljesen felesleges és főleg unalmas információval bombázta az elméjét, próbálva belemosódni a tudatába. Eszébe jutott, hogy miért is utálta a tévé által kínált „szórakozást”. Egyik ostoba műsor a másik után, már éppen ki akarta kapcsolni a készüléket, végül megállapodott egy dokumentumfilmmel. Ritka állatfajokról szólt, melyek a kihálás szélére sodródtak. Adam lépett a nappaliba, leült mellé. Kezében egy tál müzli, mely tejben ázott. Egy darabig várt, majd megszólalt.

- Nem nézünk valami olyat, amit értünk is?

- Ezt hogy érted? – nézett a lány kissé meglepetten.

- Minek bámulunk egy német csatornát? – kérdezte a fiú, míg Zara úgy érezte magát, mint aki egy váratlan pofont kapott. Ezt észlelve Adam elképedve kérdezte – Ugye nem azt akarod mondani, hogy érted? – Zara meglepetten bólintott. Ekkor a fiú elkezdte váltogatni a csatornákat, míg nézte a hűgát, az pedig folyamatosan biccentett kicsiket. Adam végül nem talált egyetlen olyan programot sem, amit Zara ne értett volna. Ez letaglóztta mindkettőjüket. Ekkor a fiú a könyvespolc mellé lépett, elkezdett róla legyűjteni jó pár kötetet, majd átadta Zarának. Szótárak és idegen nyelvű könyvek voltak, de a lányon egyik

sem fogott ki. Felvett egy tollat, majd írni kezdett. Ahogy az elméjében megjelent egy nyelv, láthatóan változott az írásképe. Bár még teljes igazolást nem nyert, de nagyon úgy tűnt, nemcsak ért és beszél minden nyelven, de olvasni, sőt írni is képes általuk.

- Ez nagyon durva... - mondta Adam döbbenetesen – Nem tudom, mi történt veled a baleset során, de félelmetes!

- Azt hiszem, most már egészen biztos, hogy jó ötlet volt Ethan részéről a teljes titoktartás! – súgta a lány maga elé.

Mivel nem volt más hátra, elkezdte az orvos a mélyebb rétegekben való kutatásokat. Folyamatosan a szakirodalmakat és az esettanulmányokat bújtta, amikor tehetett. Új perspektívát nyitott az orvosban, hogyha megtalálja az okát ennek az abszurd dolognak, ismét újabb nagyszerű ismereteket nyerhetünk az emberi agyról, a nagy rejtélyről. Végül eljutott oda, hogy a Wernicke és Broca-területet igyekezzen a legalaposabban megismerni: Az agy motoros beszédközpontját. Nyilvánvalóvá vált, hogy semmi komolyat nem tud a tudomány az emberi kommunikációról. Zara agyának elektromos jeleit kezdte elemezni, az agy főaktivitási területeit beszéd közben. Egy speciális, az MRI-hez hasonló berendezéssel. Az új technológia, a BEAM és az EEG eljárás ötvözte, mely az agyi elektromosságot térképezte, óriási nagyságokra volt képes, és kiváló képeket készített, mely CT-vel volt kombinálva. Meglepő eredményeket kaptak. Az említett Broca-területen Zara agyában olyan masszív idegkapcsolatok épültek, melyeken sokkal erősebb jelek keletkeztek, olyan pontokon és részeken, ahol normál agyműködésnél nem tapasztalható aktivitás, és számos más területen is brutálisan sokrétű neuron-pálya alakult ki, melyek megállíthatatlanul fejlődtek. A nyár igen gyorsan telt, a lány még jóval a baleset előtt felvételt nyert az Amerikai Egyetemre, közeledett az indulás napja.

Zara álmában egy piros kismotoron, a bátyja mögött ülve utazik. Olyan lassúnak tűnik az egész, olyan hangtalan. A haját repteti a menetszél, egy dombon lefelé haladnak, szembe a lenyugvó napnak vöröses, perzselő sugaraival! Egy kereszteződés közeledik, lágyan siklanak felé. Nagyszerű érzés, olyan könnyed minden, ő elmosolyodik. Egyszer csak megjelenik egy nagy, fehér kutya, pontosan a motor előtt. Hirtelen minden felgyorsul, hatalmas csattanással, a kismotor elemelkedik a talajtól, majd a levegőben ismét

minden lelassul. Teste távolodik a motortól, a bátyjától, lassan megfordul körülötte minden. A lebegés közben rémült arcok néznek rá mindenhol maga körül az utcán, majd látja, ahogy Adam teste az aszfaltnak csapódik és megperdül az úton. A kereszteződésben elhaladni lát egy teherautót, amin egy lány kapaszkodik, felé néz, szeme kéken szikrázik. Közben a teste erőteljesen repül az aszfalt felé, ismét nagy sebességgel, majd egy átható, fehér, fényes villanás...

Zilálva ébredt meg. Már rég nem álmodott a balesettel. Szíve zakatolt, verejtékezett, kapkodta a levegőt. - Csak egy álom volt! - ismételtette magában. Ránézett a digitális órára, alig múlt néhány perccel éjfél. Próbált visszaaludni, de nem tudta kiverni a fejből az álmában látott lányt. Nem is az arcát, hanem a furcsán, kéken világító szempárt. Végül nagyon nehezen, de visszaaludt.

Másnap egy szerény családi összejövetelt tartottak, mivel Zara a következő héten már indult Washingtonba. Ethan és felesége, Dian is hivatalosak voltak. A nap beszélgetésekkel telt. Sokszor a lelkére kötötték, hogy senkinek ne mondjon semmit a balesetéről és a bekövetkezett dolgokról. Sőt, a hirtelen jött talentumáról meg aztán végképp hallgasson. A lány már nagyon unta hallgatni, de megértette, tisztában volt vele, hogy mennyire féltik, ezért nem neheztelt rájuk. Végül dr. Rahmanék elköszöntek, beszálltak a taxiba, majd elindultak haza. Dan maradt éjszakára. Mikor már mindenki nyugovóra tért, Zara csendesen jött le az emeletről, a szobájából. Gondolta iszik egy pohár, hideg narancslevet. Ahogy a konyhába ért, meglepve látta, hogy Dan is a bárpult jellegű asztalnál üldögél, közben Teh Tarikot kortyolgat lassan.

- Na, mi a helyzet, te kis bagoly? Jár az agyad? – kérdezte Dan megértő pillantással a tekintetében.

- Igen, a gondolataim nem hagynak nyugodni. Hamarosan távol az otthontól, a családomtól, mindentől és mindenkitől, amit, és akit szeretek...

- Nem fogok hazudni neked! Ez az érzés sosem lesz egyszerűbb. Megszokod és elfogadod. Tudod, ez az igazán valamit valamiért. Egy dolgot viszont ígérhetek, nem fogod megbánni, ez a te utad! Ahogy azt tudod, én is húsz évesen hagytam magam mögött a családi fészket. Hiányzott mindenki, leginkább apád! Aztán neki megérkezett az életébe édesanyád. Valahogy megnyugodtam, tudtam, hogy ő már nem agyal többé azon, hogy felnőttünk. Építette az álmait. Így már én is könnyebben építettem a sajátomat. Az

egyetemi éveim Amerikában... fantasztikus évek voltak azok. Gyorsan szálltak, talán túl gyorsan is. Nem voltam egyedül – Zara bánatot látott a szemében – hidd el, te sem leszel.

- Soha nem mondtad el, mi lett Elizabeth-tel, de tudom, nagyon szeretted őt...
- Elizabeth Morgan. Lizzy. Nos, hétköznapi történet, csak még túl fiatal voltál hozzá... Az egyetemen ismerkedtünk meg, betévedt egy előadásra, amihez semmi köze nem volt. Ráadásul késve érkezett meg – ahogy Dan nosztalgiázott, egy halvány mosoly jelent meg az arcán, kortyolt az italából, majd folytatta – Az előadóban mellém ült le, a leghátsó sorban. Kétségbeesetten keresgélte a könyveiben az előadás anyagát...

Húsz évvel korábban – 2010. szeptember 11.

- *Nem fogod megtalálni, amit keresel – súgta Dan vigyorogva.*

- *Mi? Ezt hogy érted? – kérdezte a lány feldúltan. Talán túl hangosan is, mert néhányan hátranéztek. Még erőteljesebb lapozásba kezdett a könyveiben, miközben csendesebben szólt- Miért nem találom meg? Azt sem tudod, mit keresek – szólt halkán, de fölényesen.*

- *Rendben. – válaszolta a fiú. Láthatóan élvezte a jelenetet, kényelmesen hátradőlt. Szemügyre vette a lányt az elsötétített teremben. Hátközépig érő, hullámos aranyszőke haj, kék szemek, formás, hosszú combok. Ejha, de szép vagy, az biztos, hogy bepróbálok nálad valahogy! – gondolta Dan.*

A lány kezdte feladni a keresgélést, majd óvatosan a fiú felé pillantott. Meglepetten látta, hogy Dan egyenesen a szemébe néz és vigyorog.

- *Oké, mit keresek, ha olyan okos vagy? – kérdezte durcásan a lány.*

- *Nos, „A kommunikáció jövője” című előadáson kellene lenned, látva a könyveidet. Voltam a másik teremben, én is összekevertem a két épületet, ahogy azt te is megtetted. Jelenleg „A kereskedelem napjainkban” címűt hallgatod, és feltételezem nem ez volt a szándékod.*

A lány elvörösödött, de a félhomályban nem látszott. - Valahogy ki kell vágnom magam, nem lehet neki igaza, már így is butalibának néz – gondolta.

- *Igazából a kereskedelemről szóló jegyzeteimet keresgéltem, de úgy tűnik a szobámban hagytam... - vetette oda színlelt határozottsággal.*

- *Értem – hangzott az érezhetően gúnyos válasz.*

- *Mit értesz? – kérdezte a lány sértődötten.*

- Értem, hogy a kereskedelmi jegyzeteidet, a kommunikációs könyveidben keresed. Egyértelmű. – mondta Dan, olyan arckifejezéssel, mint ami magától értetődő. Ahogy a lány látta ezt a színlelt megértést, arcáról eltűnt a sértődés és hangosan felnevetett, megfeledkezve magáról. A kezét a szája elé kapta, csendre intve magát, suttogva folytatta.

- Rendben, lebuktam. – mondta megadva magát – Elizabeth vagyok – kezét nyújtva a fiú felé– egyébként csak Lizzy.

- Szia, Dan Evens vagyok, örülök, hogy megismerhetlek Egyébként csak Lizzy! – elmosolyodva fogta meg a lány kezét. Érintés. Néha elég egyetlen érintés, hogy tudd, megtaláltad, akit egy ideje már keresel...

- Szerelmesek lettünk – zökkent vissza Dan a történetébe - Állandóan együtt voltunk. Soha olyan lánnyal nem találkoztam azelőtt, és azóta sem...Terveink voltak. Először külön terveink, de minél több idő telt el, annál több lett a közös. Úgy volt, hogy Amerikában maradok, ez tűnt kézenfekvőnek. Sajnos felelőtlenek voltunk... Az egyetem utolsó évében teherbe esett. Én meg akartam tartani, ő hallani sem akart róla. Karriert akart, túl fiatal volt ahhoz, hogy anya legyen. Nem szerepelt a tervei között, akkor még nagyon nem. Bármennyire szerettem, megőriztett a gondolat, hogy megöli a meg nem született gyermekünket. Elkísértem az abortuszra, az utolsó percekig kérleltem, hogy ne tegye. Megtörtént. Elvetette a babát. Ezután rohamosan ment tönkre a kapcsolatunk, többé nem értettük egymást, mintha más nyelvet beszéltünk volna. Az egyetem végére a kapcsolatunknak is vége lett. Lehettem volna megértőbb, ma már tudom. Nem gondoltam végig, hogy neki milyen lehetett ez az egész, hogy mit szóltak volna a szülei, hogy az álmait kellett volna eldobnia. Önző voltam, pedig nagyon szeretett – fejezte be végül, majd egykedvűen lehúzta az egész pohár italt.

- Tudsz róla valamit? – kérdezte Zara

- Semmit. Mikorra megértettem a döntését, már túl sok idő telt el, nem volt jogom többé összekuszálni az életét.

- Lehet, hogy örült volna, ha összekuszálsz!

- Nem hinném, nem szépen lett vége, túl sok dolgot vágtunk egymás fejéhez. Meggondolatlan gondolatokat.

- Értem.

- Nem, nem érted, és én sem. De most már térjünk vissza hozzád – szólt Dan, míg Zara iszogatta a narancslevet, aztán hirtelen kibökte.

- Félek. Életemben először félek igazán, ha leszámítjuk a balesetemet és annak következményeit.

- Mitől félsz?

- Félek, képes leszek-e erre az egészre. Hogy menni fog-e a tanulás? Hogy bírom-e a távollétet? Teljesen idegen környezet, idegen kultúra. Család és barátok nélkül!

- Túlaggódod, de hidd el, elmúlik hamar. Amikor intéztem a beiskolázásodat, az egyetem dékánja azonnal döntött az ösztöndíjadról. Már a beszélgetésünk során meg volt róla győződve, hogy öregbíteni fogod az egyetem hírnevét. Természetesen csak annyit tud, hogy nyelvezni vagy. A távollétről meg annyit, hogy már az én időmben sem volt nehéz tartani a kapcsolatot az itthoniakkal, mostanra viszont mondhatni, a technikának köszönhetően megszűnt a távolság.

- Igazad van – szólt a lány, és múlt belőle a szorongás.

- Persze, hogy igazam van. Nekem mindig igazam van. Másom sincs! – szólt Dan nevetve - Amúgy, mint azt már tudod, néhány hétig én is Washingtonban leszek üzleti ügyben. Így nem lesz kapásból mélyvíz, a közeledben leszek. Odautazni is együtt fogunk!

- Szeretlek Dan bácsi! – mondta a lány már sokkal jobb kedvvel

- Én is szeretlek! Most, pedig menj aludni! – utasította tréfásan a lányt, erre Zara tisztelgett egyet, majd elindult az emeletre.

- Jó éjt! – szólt vissza a lépcsőről Zara.

- Jó éjt kicsim! – mondta Dan, majd töltött még egy italt. Kezében a pohárral kiment a verandára, leült egy székre, majd a teát letette az asztalra. A zakója zsebéből egy öngyújtót és egy doboz cigarettát halászott elő, kivett belőle egy szálat és rágyújtott. Gondolataiba merülve szívott egy nagy slukkot, a parázslás megvilágította fáradt arcát. Képzeletében megint ott ült Lizzyvel, és megfogta a kezét.

A következő hétvége gyorsan eljött. A szülők barátaikkal elmentek vacsorázni, Zara és Adam otthon maradtak. A fiúnak támadt egy ötlete. Kitalálta, hogy menjenek el ketten a Petronas-toronyhoz. Így összekapták magukat, kimentek az anyjuk autójához. Az eset óta közelébe sem mentek motornak. Adam vezetett, a lánynak is volt jogosítványa, nem rég szerezte meg. Nagykorúnak számított tizennyolc éves korától, ihatott, dohányozhatott, és vezethetett. Az első kettő egy cseppet sem vonzotta, viszont vezetni nagyon

akart. Így megszerezte a jogsit, de ha együtt mentek, mindig Adam vezetett. A fehér kisterepjáró suhant végig az autóúton, bent pedig csendesen szólt a rádió. Adam megszólalt, nem kerülgette a forró kását.

- Várod már? Mondj már valamit! Napok óta csak az elgondolkodó tekintetedet bámulom. – mondta Adam kissé szemrehányóan. Furcsa volt neki, hogy a lány nem csacsog annyit az érzéseiről, mint régen. A kis fruska! Be nem állt a szája, mindig csak dumált, hogy mit szeret, mit utál, mi az, ami tetszik neki, mi az, amit ki nem állhat, az ötleteit, a terveit, mindent. Most meg semmit. Úgy kell belőle kihúzni mindent harapófogóval. Pedig ezek a gondolatai, érzései nagyon érdekelték volna Adam-et. Zara egy pillanat alatt megértetett a fiút. A sok lényegtelen dolgot, amit eddig mondott Adamnek, és a bátyja mindig szívesen hallgatta, most pedig a fontos, lényeges dolgokról nem beszél neki.

- Ne haragudj, igazad van, csak nehéz ezekről beszélni. Nem könnyed téma...

- Félsz?

- Hát... rettegek! Pedig beszéltem Dannel is, tudod, milyen meggyőző.

- Na, igen... - mosolyodott el Adam.

- Javított a helyzeten, de ettől függetlenül félek. Igazából majd beszarok!

- Igen? – kérdezte röhögve Adam. Húga nagyon kevésszer használt obszcén szavakat, de amikor így tett, annak súlya volt. Adamet mindig nevetésre készítette a dolog. Oldódva folytatódott a beszélgetés.

- Tudod nagyon furcsa azt is elfogadni, hogy az összes nyelvet ismerem és semmilyen magyarázat nincs rá. Ne érts félre, szívemből örülök ennek a képességnek... de nem értem, hogy miért? Mi történt velem? A titkolózás is elég nehézé teszi a helyzetet, de tudom, hogy szükséges! De van más is, ami félelemmel tölt el...

- Mi az? – komolyodott el a fiú

- Igazából ez az egész. Azt érzem, hogy felnöttem. Pár éve még azt sem tudtam elképzelni, hogy több napot töltsék el nélkületek néhány kilométerre. Most pedig légvonalba több mint tizenötezerre leszek a családomtól, az otthonomtól és ez így tűnik normálisnak, azaz nem tűnik annak!

- Az a lényeg, hogy fogd fel úgy, mint életed kalandját! Tudod, irigyellek... Én is megcsinálnám, ha a lehetőség nekem adódott volna.

- Hajtanád az amerikai csajokat! Nem bírnál magaddal, és ők sem veled! – nevetett Zara. A bátyja jóképű, nagydumás srác volt. Apai ágon volt bennük a

maláj vérvonalon kívül angol is. Dédapjuk az 1900-as évek elején telepedett le Malajziában, egyedül érkezett, itt alapított családot.

- Abba biztos lehetsz! – mosolyodott el Adam.

Közben megérkeztek. Este nyolc óra felé járt az idő, a torony még egy órát volt nyitva az érkezőknek. A Skybridge is látogatható volt egy különleges alkalomból. Megvették a jegyeket, ezután liftbe szálltak. Felértek a hídra, sétálgattak, kinézegettek az ablakon a városra, lenyűgöző látvány volt.

- Tudod, a félelmeid szerintem teljesen alaptalanok – szolt Adam - Nézd a várost, olyan gyönyörű! Ez mindig itt lesz neked! Mi mindig itt leszünk neked! Mintha csak a nagybátyját hallotta volna a lány, ahogy elmesélte a történetét. Egy könnycsepp gurult végig a lány arcán. Ekkor fogta fel, a bátyja pontosan tudja, mitől retteg ő igazán.

- „Mi mindig itt leszünk neked!” – visszhangzott a lány fejében, Adam előző mondata. Hirtelen hatalmas kő esett le a szívéről, jó érzés árasztotta el a jövőjével kapcsolatosan.

- Ti mindig itt lesztek nekem! – mondta a lány maga elé, mosolyogva. Megértette, hogy neki az ország is, a város is, ahol él, minden ugyanarról szól. A családjáról. Igazából csak a hiányuk rémíti meg, semmi más! Furcsa lesz számítóképen keresztül beszélgetni a családjával, de valamilyen módon ők is ott lesznek vele Washingtonban. A többi kisebb dologra pedig ott lesz a telefon. Végre tisztán látott Zara! Először az elhatározása óta. Nagyon boldog volt, egészen váratlanul!

- Te vagy a legjobb barátom, tudod Adam? – kérdezte Zara

- Tudom, te kis bolond, nekem meg te! – válaszolta a fiú, és egy könnycseppet törölt ki a szeméből, amiben benne volt minden: „Rohadtul sajnálom, hogy elmész, de tudom, hogy jó lesz neked, így nekem is! Ha mégsem, akkor várunk itthon!” Volt ebben a búcsúban egy igazi vagány stílus! Zara le volt nyűgözve. Mintha azt mondta volna a fiú „Egy könny, de nincs több sírás! Húzzál, éld az életed!” Még egy félórát időztek, Adam mesélt a Kuala Lumpur-i egyetemen töltött napjairól. Beszélgettek, mint régen.

A következő napok gyorsan teltek. Sok közös családi program, rengeteg nevetéssel. Nem volt szomorkodás, megadták a módját a búcsúzkodásnak! Még Keisha is mindig vidám volt. Szép lassan elfogadta, hogy lányának most el kell ahhoz menni, hogy valóra váltsa terveit! Végül eljött az indulás napja. Természetesen, az egész család ment a reptérre. Aaron vezetett, az autóban

ment a beszélgetés. Nagyon késő volt, illetve igazából már korán. Éjjel félhárom, mindenki álmos, de ki nem hagyták volna a csevegést. A reptérre értek, viszonylag üres volt a zsúfolt, napközbeni forgataghoz képest. Eljött az igazi búcsú ideje. Nem volt igazán nehéz már, hónapok óta készítették fel magukat egyre nagyobb dózisokban.

- Nos, kislányom, csak ügyesen! – szólt az apa, megölelgette Zarát, megtörölgették szemeiket.

- Ne aggódj, ismersz! – mondta a lány egy hamis mosoly mögül, az apja picit bólintott. Az anyja következett.

- Amint megérkeztél tudasd velünk jó? – szólt, miközben próbált erős lenni. Hirtelen magához kapta a lányát, jó erősen megszorongatta és könnyezett.

- Azonnal hívlak titeket, amint Washingtonba értünk! – válaszolta Zara, könnyeivel küszködve. Már csak Adam volt hátra.

- Aztán jól nézz körül Amerikában, ne legyenek homályosak a képek holmi könnyek miatt! - mondta Adam. Zarát folyamatosan meglepte a bátyja. Azt mindig is tudta, hogy nagyon okos a testvére, de azt csak a napokban tudta meg tőle, hogy mennyire bölcs. Emlékeztette, hogy nincs több sírás, kesergés. Használja ki a lehetőséget, közben pedig legyen nagyon boldog, különben semmit sem ér az egész! Átölelték egymást. Egy erős szorítás és ennyi. Nem hosszú ideig tartó ölelkezés, csak az a „vigyázz magadra” ölelés!

- Úgy lesz te tökfej! – kacsintott rá a lány.

Elköszöntek Dantól is. Aaron az öccse szemébe nézett.

- Vigyázzok rá! – mondta Dan a bátyjának. Tekintetében ott volt a nyugodt komolyság, Aaron ezután már egy cseppet sem aggódott. Zara és Dan besétáltak a terminálba. Még visszaintettek a folyosóról, majd eltűntek egy fordulóban.

A gép hamar felszállt, helyi idő szerint két és fél óra múlva értek Dohába, a tervezett szerint. A repülő folyamatosan az idő előtt járt. Míg Dohában, Katarban csak reggel hat volt, addig Kuala Lumpurban már délelőtt tizenegy. Az út alatt szinte végig aludtak. Zara biztonságban tudta magát nagybátyja mellett, már nem szomorkodott, szívébe gyűlt a várakozás az új lakhelyével kapcsolatosan. A két és fél órás tranzitidő gyorsan telt, pihentek a Washington-i járat indulásáig. Majd ismét elkezdődött a verseny az idővel, a nap folyamatosan követte őket. Az amerikai járaton már kezdtek ébredezni, forró kávékat hoztak nekik. Zara még sosem járt Amerikában, de mindig is

vonzotta. Nem ő az egyetlen, a legtöbb fiatalnak eszébe jut. A sok hollywoodi film felkelti az érdeklődést, a kíváncsiságot. Bennük van az a szabadságérzés, amire annyira vágyik az ifjú szív. A kaland, a menő élet, az Amerika feelin'. A lány teljesen magához tért az erős espressótól.

- Fent vagy? – szólta Danhez, akinek csukva volt a szeme, ülése hátradöntve.

- Ühüm – dűnnyögte a nagybátyja, rekedtes hangon.

- Mesélj Washingtonról - kérte Zara. Dan tudta, hogy itt vége a pihenésnek, elmosolyodott, megköszörülte torkát, egyenesbe állította az ülését a lány mellé. Benne is kezdett dolgozni az elfogyasztott koffeinbomba.

- Mit szeretnél tudni?

- Mindent! – a lány arcán széles mosoly ragyogott fel.

- Nos, a városban 1910-ig élt a házmagasság-törvény, mely kimondta, hogy a fővárosban egyetlen épület sem lehet magasabb a Capitoliumnál, amely 88 méter. A törvényt ekkor úgy módosították, hogy az épületek nem lehetnek magasabbak, mint az előttük lévő utcák, plusz 20 láb, ami körülbelül 6,1 méter. A város „magassága” ezen ok miatt napjainkban is alacsonynak számít. A város jelenlegi legmagasabb építménye a Washington-émlékmű 169 méter magas obeliszkje. Kicsivel többen, mint fél millióan élnek ott, szemben Kuala Lumpurral, ahol közel két millióan. Elsőre kicsinek fog tűnni a szülővárosod után. De rengeteg látnivaló van. Néhol egy forgalmas nagyváros érzeted van, eltekintve a házak magasságától. Máshol meg álmos kisváros, kellemes, stílusos, elegáns környezetével. Aztán ott van a város szíve, a Pennsylvania Avenue a Fehér Házzal, ott lakik az Egyesült Államok elnöke... - nem tudta befejezni.

- Ne már Dan! – szólta a lány, miközben felnevetett – Hagyd már abba, hogy egyszer egy enciklopédia vagy, aztán meg egy útikönyv! Én rád vagyok kíváncsi! Neked milyen volt?

- Jól van, na! – nevette el magát a férfi, érdekelte mikor fog részolni unokahúga a száraz ismertető miatt – Az egyetlen közelében rengeteg jó kis hely van, kávézók, éttermek, pubok. Nagyon hangulatosak, akár csak a néhány „old school” bár. Az éjszaka ezen a környéken eléggé nyüzsgős, és ott vannak az esti szórakozó helyek is. Hozzá teszem, egy jó ideig még kerülöd ezeket! Majd ha megfelelő társaságod lesz, akkor mehetsz. Azt pedig nyilván én döntöm el, megfelelő-e, nincs apelláta! Sokszor leszek Washingtonban mostanság – jelentette ki a férfi. Zarának két érzése támadt. Az egyik, hogy nem szűnik meg a „szülői felügyelet”, Dan igazán szigorú tud lenni vele, mikor

muszáj. Viszont nagyon örült is ennek, mert így lesz, aki vigyáz rá, ha kell. Ez nyugalommal töltötte el, legalább valaki a közelében lesz a családjából. Különben is, a nagybátyja mindig rendes vele!

- Rendben, ugorjunk! – szölt Zara fintorogva

- Dan mosolygott Zara türelmetlenségén, és nagyon örült, hogy nyoma sem volt félelemnek, szomorúságnak.

- Tehát az egyetem... Arról nem mondok semmit, majd meglátod! – vigyorgott

- Ez így nem oké! Légy szíves! – nézett rá kérlelően Zara.

- Ja, és ott van New York, alig 370 kilométerre – Zara szeme elkerekedett, izgatott lett. New York és ő! Kíváncsian várta a folytatást. A városról saját sztorikat mesélt Dan. Később hozták az ebédet, elkezdtek falatozni. Egy óra az érkezésig, 14:25 volt Washington-i idő szerint, számukra a világban csak tizenkét óra telt el, de valójában már huszonhárom órája utaztak. Kuala Lumpurban már másnap éjjel kettő van, a családja békésen alszik, ő pedig egy idegen országba tart. A landolás simán ment, meg sem érezték, ahogy a gép földet ért.

VÉGE AZ ELSŐ FEJEZETNEK!

Második fejezet

2030. augusztus 28. 15:45 – Washington D.C., USA

Elindultak begyűjteni a csomagjaikat. A lánynak jó sok cucca volt, Dannek egy bőröndje. Természetesen ő cipelte unokahúga holmijának jórészét. Kimentek a reptér elé és taxit fogtak. A kocsiiban Zara egy gyors SMS-t írt „ Szia anya! Szerencsésen megérkeztünk, puszi! titeket, hamarosan jelentkezünk, ne aggódjatok!” Egy smiley-t biggyesztett az üzenet végére, majd megnyomta a küldés gombot. Az autó áthajtott a városon, durván 20 mérföldet tettek meg vele. Zara bámészkodott az oldalüvegen keresztül. Washington olyan volt, amilyenek Dan beszámolója szerint elképzelte, kellemes benyomást szerzett új környezetéről. Először Dan szállodájához mentek. Egy színvonalas, nagy hotelben szállt meg, az egyetem közelében. Két hálósobás lakosztályt foglalt, mert a beiratkozásig a lány is nála tölt néhány napot.

- Ez jó alkalom arra, hogy körbevigyem a városban. A beiratkozást szeptember elsejétől tizenötödikéig lehet megtenni, így van egy kevés időnk. Addig kell annyira megismernie a várost, hogy ne érezze magát elveszve egyedül, nélkülem! – gondolta Dan, míg sebtében kicsomagoltak. Zuhanyoztak, majd elegánsan, de lazán felöltözve indultak a szálló éttermébe vacsorázni. A hely, akár csak a ruházatuk, egyszerre volt klasszikus és modern. Már sok vendég volt lent, hat óra felé járt, ők is alaposan megéheztek. Egy pincér a helyükre kísérte őket, leültek és előételt rendeltek, ami nagyon gyorsan meg érkezett.

-Aggódsz miattam? – kérdezte a lány, megmerítve kanalát a levesében.

- Igazából nem, csak féltelek! Tudom, fel fogod találni magad, már tizenkilenc vagy, kezdesz felnőtté válni, persze még mindig van egy gyermeki éned, ami természetes. Féltelek, mert a világ egy veszélyes hely. Most, hogy a vigyázó szülői szemek lekerültek rólad, kissé eltűnt a téged körülvevő védőburok. Eddig is felelősnek éreztem magam miattad, de most ebben a helyzetben ez az érzés felerősödött. Nem tudom apádnak, hogy tudnék elszámolni vele, ha valami történne veled. Arról nem is beszélve, milyen lelkiismeret-furdalás gyötörne miattad. Tehát kerüld a bajt! Rendben?

- Rendben. Nem fogok csalódást okozni!

- Tudom – mondta nagybátyja magától értetődően - Holnap körülnézünk D. C-ben. Az alapoktól kezdjük, mint a turisták. A vacsora után pedig kialudjuk magunkat, végre ágyban! – evés közben beszélgettek mindenről, de leginkább

Washingtonról és később szó esett a családról is. Miután végeztek, felmentek a szobájukba, korán aludni tértek, megviselte őket a hosszú repülőút. Zara lefeküdt a kényelmes duplaágyba, a hófehér, illatozóan friss ágyneműk közé és perceken belül álomba zuhant. A másik hálószobában Dan ugyanígy tett. Szinte meg sem hallották a város monoton, duruzsoló zaját...

Csangsza, Hunan tartomány, Kína

Az ajándéküzletben már csak néhány nézelődő volt, végül ők is elhagyták a boltot, a csengők csilingeltek, ahogy az ajtó felső sarka meglökte azokat. A pult mögött egy törékeny forma lány ült, antracit színű, hosszú egyenes haja a jobb váll felett átvetve, a mellkasán pihent. A faliorára nézett, az este nyolcat mutatott. Felállt és a bejárati ajtóhoz indult. Combközépig érő, fehér ruhát viselt, melyet egy ezüstös öv szorított a derekához. Ezen egy bokáig érő, fekete kardigán volt kapucnival, az ujjai szélesek, kimonóhoz hasonlóak, csak egy felső gomb fogta össze, szinte köpenyszerűen hordva. A fehér sarupántok szorosan ölelték a kecses bokákat. Hangtalanul, macskaléptekkel érte el az ajtót, lekapcsolta a lámpákat és kilépett az utcára. A zárba helyezett kulcsot elfordította, melyet egy kattánás kísért. Lehúzott egy rácsot is, melyet az odaakasztott, nyitott lakattal zárt. Körülötte még éttermek, kávézók, night clubok hívogatták a vendégeket. Határozott, fürge iramban elindult, közben fülhallgatót dugott a füleibe. A sarkon egy mozi mellett haladt el, melyben a „Világom Teremtője” című filmet vetítették. A városnak ezen a részén nagy nyüzsgés folyt, az éjszakai élet még csak most kezdődött, az idelátogatók mind szórakozni jöttek... A negyed elmaradhatatlan kellékei, zajos, fülledt pubok, hangos zene, fűrtökben logó, villódzó fények, rikító neonok amerre a szem ellát. Az utca két oldalán, szinte alig valamit viselő, szép és kevésbé szép örömlányok kínálták bájaikat, rosszarcú drogdílerék adták át kézfogással a portékákat, vásárolható energiát, jókedvet és mámort, vagy éppen a halált. Az utcák egyre tömöttebbek lettek. Gyomorforgató izzadságszag, parfümök és cigifüst keveréke töltötte be az amúgy is szmogtól bűdös álló levegőt. Egy nagydarab, bűnöző külsejű fickó lépett a lány elé, aki erre rögtön megtorpant. - Adj egy csókot szépségem! – sziszegte bele a lány arcába pár centiről, akit alkoholos szájszag bűze csapott meg, de ő fel sem nézett a tőle egy fejjel magasabb zaklatóra, csak kilépett egyet oldalra és folytatta az útját.

- Hová sietsz te kurva? – öntötte el a harag és a szégyen, mert semmibe vette a kiszemelt zsákmány - Tudom, hogy akarsz velem baszni! Velem mindenki akar, és te mindjárt fogsz is! – üvöltötte a lány után, aki meg sem fordult, csak távolodott, fülében a fülhallgatóval. A férfi intett egyet, erre azonnal ott termett mellett öt hasonló kaliberű embere.

- Vendégeim vagytok egy szaftos kis picására, miután én ronggyá kúrtam! – mondta gonosz vigyorral a vezérük, nyomába eredve prédájuknak, aki már durván ötven méter távolságban volt tőlük, ügyet sem vetve rájuk. Befordulva a sarkon, betért egy szűk sikátorba, amit nagy, piszkos szemetes konténerek szegélyeztek, és egy lélek sem volt a közelben. A banda eddig csak tisztas távolságból követte, de észlelték, hogy megtalálták a tökéletes helyszínt mocskos szándékaikhoz, amit leendő áldozatuknak köszönhetnek. A lány továbbra is csak sétált, mit sem észelve abból, hogy mögötte vadul szaladni kezdenek. A leggyorsabb közülük szinte csak egy lépésre volt tőle, amikor elrugaszkodott, hogy rávesse magát... de az üldözött váratlanul, villámgyorsan megfordult és nyakból úgy telibe fejelte a felé ugró férfi orrát, hogy homloka apró darabokra zúzta azt, meg sem állva az arccsontokig, ami hallható reccsenéssel tört ketté. A támadó ettől úgy esett le a földre, mintha egy betonfalnak szállt volna, utána csak mozdulatlanul feküdt, míg a lány még az egyensúlyából sem veszített. Ott állt előttük mereven, az arca csupa vér volt a társuktól, azok pedig ledöbbenve bámulták őt. Mikor felocsúdtak, az egyikük ismét támadásba lendült. A lány bal lábra támasztva súlyát, a jobb talpával nyílttörést okozva oldalra rúgta ellenfele bal térdét. Az üvölteni akart a fájdalomtól, de nem volt ideje, mert a lány lábfeje fél másodperccel később belecsapódott a halántékába, neki lökve fejjel a mellette lévő vaskonténer sarkának. Durva koppanással pattant vissza róla és elterült, mint egy rongybábú. A maradék négy emberből, kemény csattanások, puffanások és reccsenések után, már csak a nagypofájú főnök volt talpon. Látva a rommá és torzzá vert csatlósait, inába szállt a bátorság, el kezdett kifelé rohanni a sikátorból, körbe-körbe kapkodva a szemeit, sehol nem látta a tomboló fúriát. A pislákoló, gyér utcai világítás árnyékokat rajzolt a zegzugos, szűk utcába. A nyúllá szelídült ragadozó fejét veszelve menekült, közben hátrafelé fürkészt, de amikor végül előre pillantott, már ott állt előtte az ártatlan külsőbe búj, megtestesült erőszak. Rögtön befékezett.

- Jobban teszed, ha hagysz elmenni! – kezdte fenyegetni a tagbaszakadt férfi az útját álló fiatal nőt, aki csak az imént húzta ki a fülhallgatókat a füléből –

Akkor talán nem nyírjuk ki a családotat! Nem tudod, hogy ki vagyok! – valóban nem tudta... de nem is érdekelte. Szemvillanás alatt elé termett, úgy rúgva ágyékon a maffiózót, hogy annak egy méter emelkedett a körülbelül száz kilós teste, miközben férfi létére szinte női sikítás szakadt ki belőle, majd a hátára esve elterült. A földön reszketve feküdt a fájdalomtól, míg a lány fölé lépve a szemébe nézett. Ekkor vette észre, hogy a szemei kissé ezüstösen izzottak, közönyös volt, egy csipetnyi érzés sem tükröződött az arcáról. Úgy vizsgálta áldozatát, mint egy eltiport férget.

- Nem láttalak... nem keresünk, esküszöm! – hazudozott a pórul járt agresszor, miközben a kínjaival küzdött, de az idegen beelátott... és rengeteg undorító tette látott emlékeiben. A következő pillanatban újra lágyékon rúgta a szerencsétlent, aki ekkor már egy hangot sem adott ki, csak odébb csúszott a rúgásnak brutális erejétől. Az idegen belemarkolt az eszméletlenül fekvő bokájába és úgy húzta maga után, mintha nem lenne súlya. Mikor elérte vele a többi szanaszét ütött gengsztert, elengedte és a mellette lévő konténer tetejét felnyitotta. Majdnem teljesen üres volt, kinyitott egy másikat is, abban is bőven volt hely. Visszasétált a testekhez és egyesével felkapkodva azokat, belevagdosta a kukába, mint valami szemeteszákókat. Az utolsónak egy mozdulattal letépte az inge felét, aztán a többi után hajította. Nyugodtan letörölte magáról az áldozatai véré a frissen szerzett rongydarabbal, majd azt is bedobta utánuk és lecsapta a konténertetőket. Visszadugta a fülébe a fülhallgatót, hangerőt adott a telefonon hallgatott zenének, begombolta a fekete kardigán összes gombját, eltakarva a vértől tarka fehér, nyári ruhát és továbbindulva elhagyta a sikátort. Percek alatt a busznál volt, éppen beállt a megállóba, biccentett a sofőrnek, akivel gyakran utazik a boltból hazafelé. Leült egy ülésre, békésen és elégedetten hátradőlt, lehunytt szemmel pihent félórát. Megérkezett a végállomásra, onnan sétált még egy jópár kilométert, míg a város fényeit, zaját teljesen maga mögött hagyva elért egy alacsony kerítéses, fehér kis házikóhoz. Bement, letette az oldalán logó, apró neszeszert, levette a saruszerű szandált, aminek a pántjai is vérfoltokkal áztatott volt, szinte vörös virágmintáknak tűntek. Rögtön a fürdőbe ment, a félig nyitott ajtóból látni lehetett, ahogy a finom, nőies karok, egy kupacba, a padlóra szórnak minden egyes ruhadarabot, melltartó és bugyit. Zuhanyzás hangjai törték meg a csendet. Tíz perccel később már egy hosszú, fehér zuhanyköntösbe jelent meg az ajtóban. Felkapkodta a földről a szennyes ruhákat és a szandált. Keresztülment egy folyosón, kinyitva az ajtót a végén,

egy kicsi mosókonyhába lépett. Beszórta a kezében lévő cuccokat a mosógépbe, az adagolóba mosószert, öblítőt és folttisztítót öntött. Bezárva a gépet, elindította azt, majd becsukta maga után a helyiség ajtaját. Átsétált a nappaliba, leengedte a redőnyöket, utána egy nagyobb vitrines szekrényhez lépett, aminek az egyik nyitott polcán könyvek sorakoztak, előttük egy olvasószemüveg hevert, a lány feltette. A lencséiben lévő retinaszkener észrevétlenül ellenőrizte viselője íriszét. Az addig egyszerű, áttetsző üvegen belülről digitális, zöldes felirat jelent meg:

Azonosítva: Ophani'Él, alias Yin Xiaoyu

Yin a szemüvegen keresztül összeolvasott a polcon álló könyvek címeiből egy mozaikmondatot: *A varázshegy 1984 csapdája* – amint végigért az utolsó betűn, megjelent a *belépés engedélyezve* üzenet. A vitrin hangtalanul oldalra csúszott fél métert, a tapétázott fal az illesztésnél megnyílt. A lány belépett, minden visszazárult mögötte, ő pedig egy lépcsőn lesétált a házzal megegyező méretű, többszintes földalatti kamrájába. Ultramodern technológia és ősi szimbólumok egyvelege vette körül. Ez a szint egy nagy teremből állt, minden vakító fehérén ragyogott, laboratóriumi környezet gépekkel, tárolókkal és megfigyelő állomással. Egy páncélszekrényyszerű dologhoz ment, kilincs nem volt rajta, csak valami grafit színű lap. Rányomta a tenyerét, azon kék elektromos ívek futottak át. Fémes lapok egymásba tolódva feltárták a két méter magas tárolót. Több rekeszre volt osztva, az egyikben, mágneses térben egy dadao kard lebegett, markolatán és pengéjén is rovások szikráztak. Alatta egy kisebb dobozban egy ezüstös fiola, mellette valamilyen vadászűrthöz hasonló eszköz, kagyló belsejére emlékeztető színben pompázott. Sokféle ismeretlen tárgy, még ismeretlenebb céllal. Yin levett az egyik polcra tett tartóról egy gömb formájú szerkezetet, odasétált a terem középpontjában álló ovális pulthoz, melynek közepén egy mélyedés volt, abba belehelyezte a holmit. Az felizzott, a helyiség világítása majdnem teljesen elhalványult, a pult felett hologramszerű, 3d-s csillagtérkép vetítődött ki. A lány a köntöse zsebéből előhalászta a telefonját és a fülhallgatót. Fülébe illesztette a megszokott módon és elindította a zene lejátszót. Elkezdte forgatni a kezeivel a térképet, nagyított, jelölt, majd kizoomolt. Galaxisokat lapozgatva, pontokat kötött össze, távolságokat mért, a pult paneljén számsorok és jelek futottak, bonyolult műveleteket végzett. Az egyik sarokban visszaszámláló pörgött, mely állandóan más és más értéket

mutatott, minden kombinációra másképp reagált. A térkép mellett, egy kisebb, buborékszerű, térben lebegő üzenőpanel nyílt:

procadhora Alyxi'Él: *Megérkezett Washingtonba!* – szólt az üzenet, Lyn a jobb tenyerét, a pult szélén lévő kristálylapra nyomta, gondolatai azonnal íródtak, megjelenve válaszként.

camnhora Ophani'Él: *Értettem! Éppen számításokat végzek.*

procadhora Alyxi'Él: *Eredmények?*

camnhora Ophani'Él: *Továbbra sem tudok pontosat, de közelebb van, mint azt az eddigi elemzések mutatták.*

procadhora Alyxi'Él: *Mennyivel? Mikorra várható?*

camnhora Ophani'Él: *Egy éven belül! Talán pár hónap, de az is lehet, hogy csak hetek vannak hátra. Nehéz megmondani...*

procadhora Alyxi'Él: *Értem. Az nagyon közel van. Sejtettem, mert látható jelei vannak. Értesítem az összes camnhort és camnhorát. Próbáld mihamarabb elérni a patrónust! Köszönöm!*

camnhora Ophani'Él: *Értettem!*

A buborékpanel szertefoszlott. Yin levette a kezét a lapról, a vezérlő oldalát megérintve egy ülés bújt elő az ovális pult alól, amit egy robotkar tartott. Beleülve folytatta a munkát. Jobbra, balra és néha teljesen körbe siklott vele, belemerülve az egyenletekbe.

Fort Hotel, Washington

Másnap szombatra virradt, tizenegy órás alvással a hátuk mögött, frissen, kipihenten ébredtek. Reggel nyolc volt, a reggelit a lakosztályba kérték, ami tíz percen belül fent volt. A gőzölgő kávé illata még otthonosabbá tette, az egyébként is kényelmes hotelszobát. Zara előhalászta a laptop-táskájából, gyöngyfehér notebookját, letette az étkezőasztalra, majd bekapcsolta. Amíg indult a rendszer, a kávéját kortyolta, Dan pedig újságot olvasott. Előttük néhány tányér, melyen morzsák, vaj és áfonyadzsem nyomai, az elfogyasztott reggelijük, piritósaik maradékai, félig megivott narancslé, és gyümölcsök. A számítógép végre üzemkészen, wifi hálózatra csatlakoztatva. Zara azonnal indított egy videofon alkalmazást, megnyomta a képernyőn a „hívás Adam” ikont. Washingtonban reggel fél kilenc, tehát Kuala Lumpurban este fél kilenc. Furcsa lesz, hogy csak reggel vagy este tud beszélni a családjával, hiszen amíg ő ébren van, addig ők alszanak, amikor ő alszik, ők vannak ébren. Pontosan

tizenkét óra az időeltolódás, fél nap. Legideálisabb számukra a reggel és este nyolc óra lesz a beszélgetésekhez. Közben egyszer csak felvették a másik oldalon, a kamerák bekapcsoltak. Adam számítógépe előtt ült az egész család. Dan a lány széke mellé húzta sajátját.

- Sziasztok! Hát az út nagyon hosszú volt, de itt vagyunk szerencsésen. Szuper a szállodánk – közben Danre mosolygott, aki éppen a kávéjából kortyolt – Hamarosan indulunk körülnézni a városban. Anya, megkaptad az üzenetet?

- Meg kicsim, vissza is írtam reggel. – szólt az anyja.

Zara előkotorta mobilját a táskájából. A kijelzőn egy kis boríték villogott.

- Ó, tényleg, ébredés után nem néztem a telefonomra, rögtön a számítógépet indítottam, ahogy megbeszéltük...

- Semmi gond drágám, gondoltam, hogy alszol még, furcsa ez a nagy időeltérés, de majd megszokjuk!

- Apa, Dan nagyon vigyáz rám, ne aggódj! – folytatta Zara

- Helyes! Te pedig hallgass rá mindig, mindenben! – bólintott mosolyogva

Néhány dolgot még megbeszéltek, majd elköszöntek, miközben integettek a kamerába, majd a gombot lenyomva, a kapcsolat megszakadt. Lementek a hallba és autót béreltek. Dan elgondolása szerint, először a város ismertebb nevezetességeit látogatták meg, a körútjuk túl nagynak bizonyult, több napot vett igénybe, így az első hetük gyorsan elszállt. A beiratkozást szeptember hetedikére, hétfőre időzítették. Zara egészen használhatóan megismerte a várost, Dan mindenben segített, átadott egy jó adag hasznos tapasztalatot.

Egy taxi állt meg az Amerikai Egyetem előtt. Zara és nagybátyja szálltak ki belőle, a sofőr kivette a lány csomagjait. Dan rendezte a fuvart, majd megállt a lány mellett és a vállára tette a kezét.

- Hát ez a nap is eljött. Izgulsz?

- Nagyon! – mondta a lány, szíve hevesen dobogott.

- Indulhatunk?

Zara bólintott. Belekapaszkodtak a csomagokba, táskákba és besétáltak az egyetem területére. A lány a campust látva le volt nyűgözve. Barátságos, otthonos és szép, tele a jövőjét egyengető fiatallal – gondolta – nagyon jól fogom itt érezni magam. Az egyetem területe hatalmas volt. Nehézkesen, de megtalálták a lány kollégiumi szobájának épületét. Az online regisztráció során kapott szobaszám alatti ajtón benyitva, egy barátságos, kétszemélyes kollégiumi szoba fogadta őket.

- Úgy tűnik a szobatársad még nem érkezett meg, tehát te választhatsz ágyat! Mivel az ablak mellett közvetlen voltak az éjjeliszekrények, így a lány a jobboldali ágy felé indult. Szerette, ha a dolgok a jobb kezére esnek.

- Ez tökéletes lesz! – majd a kezében lévő kisbőröndjét és retiküljét letette az ágyra, mint egy kijelölve felségterületét.

Dan az ágy mellé húzta a nagybőröndöt és lepakolta mellé az enyhén méretes sporttáskát is, ami balkeze számára egyre nehezebb volt - Nők! Egy komplett ruhásszekrényel mennek mindenhová – futott át a gondolat az agyán.

- Nos, van itt még egy dolog! Nyitottam neked egy elkülönített számlát – miközben bankkártyát nyújtott át a lánynak – édesapád utalt rá egy kellemes összeget. Ez pedig tőlem. Némi készpénz, hogy mindened meg legyen...

- Dan, ez túl sok!

- Ismerve a vásárlási szokásaidat, inkább kevés! – nevette el magát Dan.

- Hehe, nagyon vicces!

- Most mennem kell, mert üzleti tárgyalásom lesz tíztől! A főépületben tudod aktiválni regisztrációd, arra kértem mindenkit, hogy mielőbb történjen meg! – mondta apáskodóan a férfi és észrevétlenül belesajdult a szíve, hogy nincs saját gyermeke. Csak néha jött ez az érzés, általában teljesen váratlanul...

- Persze intézem, nagyon köszönök mindent!

- Szívesen kicsim! Ha bármi van, hívjál bármikor! Vigyázz magadra, később beszélünk! - Megölelték egymást, Zara nagy levegőt vett közben, így érezte Dan parfümjének illatát. A férfi az ajtóban megállva intett egyet és távozott.

- Tehát mostantól egyedül – gondolta. Kissé ijedten, de a kaland kezdetétől fűtve, elkezdte pakolgatni a ruháit, dolgait az ágyához közel eső szekrénybe. Mire minden a helyére került, közeledett az ebéd, de éhes még nem volt. Elhatározta, hogy szétnéz kicsit, kigondolja lépéseit és leadja az adatlapját. Magához vette kizárólagját és elindult felfedezni az egyetemet. A folyosón utazópoggyászokkal mászkáltak az emberek, sokan érkeztek ma. Mikor kiért az épületből, már eldöntötte, hogy szisztematikusan feltérképezi a területet. Sok bolyongás után már egészen jól ismerte a helyet. Újra és újra körbesétált, kezdett rögzülni, miközben élvezte a napsütéses jó levegőt. Végül mégis jött az éhség, így elindult az egyetemi klub felé, amivel már a második kör után szemezgetett. Bement az étkezőrészbe. Jó páran jöttek ebédelni, de nem volt zsúfolt. A tálcájára tett cézársalátát és egy üdítőt. Az asztaloknál szétszórtan ültek az emberek, bőven volt hely. Egy kétszemélyes asztalnál állapodott meg és eszegetni kezdett. Éppen gondolataiba merülve szúrta villájára a következő

falatot, amikor hirtelen ledobta magát egy srác a szemközti székre, majd az asztalra tette tálcáját és kedélyesen hátradőlt.

- Szia! Leülhetek hozzád? – kérdezte vidáman.

- Szia! Szerintem már megtetted. – válaszolta a lány.

- Arra gondoltam, ne üljön egyedül egy ilyen gyönyörű lány, mint te – kezdett flörtölni vele a fiú. Zara meglepődött, bár tetszett neki a srác pimaszsága.

- Az a helyzet, hogy a barátomat várom! Eléggé féltékeny típus. Végzős és a kosárcsapat kapitánya. Néha magam sem bírok a természetével! – szólt teljes komolysággal a lány, miközben színlelt zavartsággal fürkészte a pénztársort.

- Ez esetben talán jobb, ha tovább állok, hátha hamarosan ideér! – mondta a fiú egykedvűen. Nem akart zavarni vagy kellemetlenséget okozni a lánynak. Felállt az asztaltól, Zara kissé elmosolyodott. Ahogy meglátta igéző mosolyát, úgy döntött, hogy ezért a lányért érdemes bajba kerülnie.

- Még azt gondolná, hogy gyáva vagyok, pedig tetszem neki, hiszen halványan, de egyértelműen mosolygott! – futott át az agyán és visszahuppanta a székre.

- Tudod mit, várjuk meg együtt! – mondta mosolyogva, közben Zara szemeibe bámult. A lányt először nagyon meglepte a dolog, de jól leplezte.

- Tehát játszani szeretnél? Nos, rendben, felőlem! – tökélt el magában Zara.

- Rendben, te tudod, nem mondd, hogy nem szóltam! – mondta közönyösen, mialatt úgy tett, mintha tartana a következményektől.

- Persze, hogy tudom, ne idegeskedj! Joseph Lang vagyok, örülök, hogy volt nálad egy szabad hely! – nyújtotta a kezét a fiú az asztal felett. Egyfolytában Zara szemeibe nézett, aki ettől zavarba jött, de nem esett ki a szerepéből.

- Örülök, hogy örülsz Joseph, reméljük ez így is marad! Zara vagyok, Zara Evens! – közben megfogta a fiú kezét. Képtelen volt nem észrevenni, hogy nagyon szép, de mégis férfias keze van újdonsült ismerősének.

- A barátaim Joenak szólítanak – továbbra is finoman tartva a lány törékeny, karcsú kezét, belefeledkezve a pillanatba.

- Ühüm, rendben Joseph, de most már kellene a kezem, mert ennék!

- Ja persze, végül is a tiéd! – nyitotta szét ujjait Joe. Zara ismét a kezébe vette villáját és falatozott tovább, majd a fiúra pillantva új mondatba kezdett.

- Nézd Joseph...

- Joe, ha kérhetem...

- Jó persze, tehát figyelj Joseph! Nem sokára itt a barátom, nem szeretnék egy újabb rendőrségi ügyet, és...

- Gyakran gyűlik meg a bajod a törvénnyel? – közben elkezdett enni.

- Jaj, ne már, nem úgy értem! A barátom és te kerültök bajba, ha itt talál, mert tuti, hogy...
- Tök rendes tőled, hogy ennyire aggódsz értem, ilyen rövid ismeretség után. Annyira jó, hogy ilyen fontos vagyok neked! – mondta Joe nagy, ártatlan szemekkel. A lány ezt már nem bírta ki komolysággal, felnevetett.
- Te teljesen bolond vagy! – csóválta meg a fejét Zara.
- Nem, Joe vagyok, már mondtam. Tehát Miss Evens, ehethéne, amíg ide ér a barátja? Biztos roskadásig lesz a tálcája, mert sokáig elvan – élcelődött a fiú, Zara ekkor átpillantott Joe válla felett, valakit nézett, ezért ő is hátrafordult. Egy magas, nagydarab, izmos srác tartott az asztaluk felé. Annyira bámulták, hogy ő is nézte őket. Vállára csapva egy „American Eagles” csapatkabát, arcán látszott, hogy nincs jó kedve. Egyre közelebb ért az asztalukhoz. Joe a szeme sarkából figyelte Zarát, aki ezt észrevette és rámosolygott a fiúra. Az pedig már nagyon unta, hogy méregetik, így tekintete még morcosabbá vált. Már majdnem az asztalnál volt, amikor Joe arra gondolt, hogy most fogja felrántani a székéből, így szemével keresgélt, hogy milyen tárggyal tudja majd harcképtelenné tenni ezt az izomkolosszust. Egyszer csak váratlan módon a srác... tovább haladt!
- Oké, most a kapitányod vagy eltévesztette az asztalt, vagy nem vett észre téged... esetleg nem a kapitányod! – nézett Joe a lányra. Zara elégedetten vigyorgott, majd a szívószállal beleivott az üdítőjébe, még mindig mosolyogva.
- Mindjárt jön az én csapatkapitányom! – mondta Zara
- De előbb a csapat kabalafigurája érkezik! – válaszolta Joe.
- Nem tudom, őt nem ismerem – mulatott tovább a lány.
- Persze, hogy nem, ő az én barátnőm! Egy igazi hisztis liba! Menjünk, mielőtt megérkezik! – kacsintott a fiú és a kezét nyújtotta a lánynak, aki tétován, de belehelyezte sajátját. Felálltak az asztaltól és kísértáltak az egyetem parkjába.
- Evens. Angol névnek tűnik, te viszont nem igazán nézel ki angolnak.
- Mert nem vagyok, a dédapám volt az.
- Honnan érkezted?
- Kuala Lumpurból.
- Hát Törökország nincs közel, jó sokat utaztál!
- Az nem Törökországban...
- Nyugi, tudom. Malajzia. Nem sokat nézel ki belőlem igaz?
- Erre most mi lenne a helyes válasz? Egyébként te honnan jöttél? A Lang sem éppen tipikus amerikai név...

- Ki kell, ábrándítsalak, San Franciscóban születtem. Az viszont tény, hogy a családi nevünk nem igazán amerikai, ha van egyáltalán olyan, tekintve az USA történelmét. Ükapám még Magyarországról érkezett az Egyesült Államokba, az ottani 1848-49-es szabadságharc elbukásakor hagyta el szülőhazáját. Így szépen bele is csöppent az akkor kezdődő kaliforniai aranylázba. A családi nevünket akkoriban még ékezettel írták, tehát Lángnak, ami annyit jelent magyarul, hogy tűz illetve annak szinonimája.

- Tudsz magyarul?

- Néhány szót. Miért te tudsz? – viccelődött Joe.

- Igen, tudok – kacagott fel Zara, a srác vele nevetett, mert azt hitte mókázik. Sétálgattak, csevegtek. Mélyen belül Zara nagyon hálás volt Joenak, hogy az első napját sem egyedül tölti az egyetemen, vágyott a társaságra. A fiú pedig kiválóan bizonyult ebben, ráadásul a lánynak egyre inkább megtetszett...

- Szóval, mi volt ez a csapatkapitányos sztori?

- Egyszerűen csak adta a helyzet. Gondoltam, túl nagy az önbizalmad, török belőle egy kicsit magamnak – nevetett Zara

- De azért maradjon nekem is – mosolyodott el Joe

- Ez miatt nem aggódnék a helyedben!

Késődélután hűvösebb lett, Joe a lányra vállára terítette kabátját. A fiú pont egy fejjel volt magasabb tőle, és széles vállalai voltak, így Zarán eléggé lógott a ruhadarab, de legalább nem fázott. Jól érezték magukat és észre sem vették, hogy az idő gyorsan elrohan. Számot cseréltek, miközben megérkeztek a lány kollégiumi szobájának épületéhez. Megállva a kapuban, tétován ácsorogtak.

- Most már felmegyek – mondta a lány zavarában

- Megcsókolhatlak? – kérdezte váratlanul a fiú

- Nem túl korai ezen igényed?

- Valószínűleg az, de nagyon szeretném...

- Kellemes estét Joseph! – Zara sarkon akart fordulni, de Joe elkapta a kezét és magához húzva őt, átölelve hosszan megcsókolta. A lány nem ellenkezett, forró, bizsergető érzés tartotta fogva. Lassan kibontakoztak egymás karjaiból, de tekintetük még összeforrva maradt másodpercekig, míg visszazökkentek.

- Holnap látlak Joe... - mondta halkán a lány az ajtóból

- Szép estét Zara! – köszönt el megbabonázva a fiú

Zara felment a szobájába, lefeküdt az ágyára, majd ujjaival végigsimított az ajkain. Izzott rajta a csók, soha nem érzett még ilyen szenvedélyt élete során, vágyta, hogy ez az érzés soha ne múljon el, közben egy jólesőt sóhajtott...

Másnap elkezdődtek az előadások az egyetemen. Zara felvette jelen életének ritmusát. Az iskolán kívül állandóan Joeval töltötte minden idejét, különös vonzalom kapcsolta őket egymáshoz, úgy érezték, mintha ezer éve ismernék egymást, pedig csak néhány nap telt el. Egy alkalommal az órák után Zara a szobájában, az íróasztalánál ült és éppen olvasgatta az aznap hallottakat. Egyszer csak kopogtak.

- Igen, tessék! – Az ajtó kinyílt és egy vörös hajú lány lépett be rajta.

- Szia! Szobatársak leszünk, a nevem Cecilé Ernaux – szólalt meg a lány kimért, érezhető francia akcentussal.

- Szia, Cecilé! Isten hozott, Zara Evens vagyok! Kerülj beljebb! – köszöntötte felállva az asztaltól és lelkesen nyújtotta kezét az érkezőnek. Kézfogás közben Cecilé végigmérte Zarát, tekintete beképzeltséget sugallt. Majd hátrafordult, mögötte egy férfi állt sofőr ruhában, kezében és vállára akasztva táskák és csomagok, a lány semmit sem cipelt.

- Armand, hozza be a csomagjaimat! – adta utasításba Cecilé

- Igenis kisasszony! – szólt a sofőr, majd belépett a szobába, a bőröndöket letette az üres ágy mellé és megállt, mintha újabb feladatot várna.

- Most már elmehet! – folytatta ugyanazzal a parancsolgató magatartással. A férfi biccentett egyet a fejével, aztán távozott. Zarának gyorsan feltűnt, hogy újdonsült lakótársának szótárából hiányoznak olyan szavak, mint a „kérem” és „köszönöm”. Tudta, hogy nem lesz beszélgetés közöttük, ezért visszaindult az asztalához, és próbálta kizárni magából a Ceciléből áramló negatív rezgéseket.

- Ha tudok segíteni, csak szólj és érezd magad otthon! – tett még egy próbát.

- Hát az nagyon nehéz lenne! – válaszolta stílusában Cecilé, majd elkezdte a kipakolgatást, Zarára ügyet sem vetett, így a lány folytatta az olvasást. Mikor szobatársa végzett a pakolással, a kiegészítőkjából mobiltelefont vett elő és hívásba kezdett. Franciául szólt a telefonba, az apjával beszélt. Elmondta, hogy igazából semmi sem tetszik itt neki, hogy a szobatársa valami félvér ázsiai, és hiányzik neki az otthoni kényelme, hosszú és kényelmetlen volt a repülőút, satöbbi. Ment a panaszáradat. Cecilének fogalma sem volt, hogy Zara minden szavát érti. Különösebben nem érdekelte Cecilé mondanivalója, sőt, már nagyon meg is unta. Kedve támadt lazítani. Egy vastag pulcsit húzott, csizmába bújt, felkapta a kabátját és elhagyta a szobát. A folyosón még hallotta Cecilé hisztiét, végül eltávolodott annyira, hogy megszűnt a lány hangja a fülében, ami borzalmasan idegesítő frekvenciának tűnt mindvégig.

- Ah, végre! – könnyebbült meg Zara a telefonja utána nyúlva, Joe egy csörgés után felvette – Szia! Szeretnék kikapcsolódní, van valami ötleted Joseph?

- Szia! Éppen hívni akartalak, húsz perc múlva ott vagyok érted! Találkozunk a szokásos padunknál, az étkezde előtt! Öltözz fel melegen, mert eléggé fázós vagy! Nos, hamarosan találkozunk! Csók!

- Rendben... - folytatta volna Zara, de Joe már letette.

A lány átsétált a campuson. Péntek volt, másnap sokáig alhat, így későig fenn maradhatnak. Ez még jobb kedvvel töltötte el. Leült a padra és nyomkodni kezdte a telefonját. Dannek írta, hogy minden rendben vele, aki az üzlet miatt elfoglalt volt, de kérte a lányt, hogy azért néha jelentkezzen.

– Indulhatunk? – szólalt meg mögötte Joe, közben a kezét nyújtotta.

- Hová megyünk? – kérdezte a lány, míg a fiú tenyerét markolva felállt.

- Meglepetés! – mondta Joe, miközben fogta a lány kezét és finoman vezette maga után. Máskor mindig nyomta a dumát, de most nagyon titokzatos volt. Elérték az egyetemi park bejáratát. Néhány lépés megtétele után Joe megállt egy éjfékete, brutális külsejű nagymotor mellett. A nyergén, a motor színével megegyező két motoros szkafander pihent, a tankján villámokkal öelve, ezüst betűkkel a „STORM” felirat volt olvasható. Amikor Zara megpillantotta a járművet, szíve hevesen kezdett kalapálni, egy kisebb rémült lett úrrá rajta.

- Ó Vihar, a paripám! – simított végig az ülés oldalán a fiú, de ekkor észlelte Zara ijedtségét - Valami baj van? – kérdezte elbizonytalanodva Joe.

- Nem, nincs! – válaszolta a lány, visszanyerve önuralmát. A kisebbnek látszó, új sisak után nyúlt, majd felhúzza a fejére, az teljesen passzolt. - Végül is mi az esélye? – gondolta. A félelem még tombolt benne, de nem érdekelt. A fiú is felvette a sisakot, a sötétített rostélyok még nyitva voltak...

- Vigyázz rám! – nézett a fiú szemébe.

- Jobban, mint az életemre! – mondta Joe határozottan, közben arra gondolt, soha olyan gyönyörű szemeket nem látott azelőtt, mint Zaráé. Felültek a motorra, lehajtották a plexiket, a fiú elfordította a kulcsot és lenyomta a START gombot. A motor úgy szólalt meg, mint a valódi mennydörgések, majd öblös hangon, egyenletesen járt. A fiú üresben kétszer finoman odahúzott a gáznak, ezt a felébresztett „vadállat” hörgései követték. Ettől a lány ereiben szétáramlott egy nagydózisú adrenalin, ami szinte azonnal eufórikus állapotba hozta. Joe sebességbe tette a gépet, felengedte a kuplungot és szép lassan elkezdtek gurulni. Áthajtottak a városon, végül felhajtottak a MD295-ösre, és Baltimore felé vették az irányt. Az autópályán Joe elkezdett gyors tempót

diktálni a motornak, Zara szorosabban ölelte a fiút, közelsége különös nyugalmat adott neki, nyoma sem volt már félelemnek. Baltimore-t elhagyva az 195-ösön folytatták Philadelphia irányába. Az egyenesebb szakaszokban szédületes sebességgel söpörtek végig, a táj elmosódott mellettük. Szemmel láthatóan nem érdekelték Joet a sebességkorlátozó táblák. Ennek ellenére a lány végig azt érezte, hogy a fiú mennyire uralja az erőt, ami a motorban rejlik. Kezdett alkonyodni, a nap lassan lebukni készült a horizonton, a táj aranyárgává vált. Zara élvezte a motorozás szabadságát, gyönyörködött az érzésben, a látványban. Ahogy elhaladtak Philadelphia mellett, már messziről látszódtak a város fényei. Aztán egy táblán feltűnt az útirány, *Manhattan, New York*. Zara megtelt izgalommal, mosolygott a sisak alatt. Érezhetően vége volt a nyárnak, korábban sötétedett. Egyre közelebb értek New York-hoz, a Nagy Alma csodálatos fényekben pompázott. Behajtottak a Lincoln-alagútba, abból kiérve már Manhattanben voltak. A kerület lüktetett. Rengeteg autó és ember mindenfelé, nyüzsgés, villogó, hatalmas neonreklámok, hirdetőtáblák, óriás kivetítők, zajos utcákkal. A motor ráfordult a harmincnegyedik utcára, végül az Ötödik sugárút sarkán Joe leparkolt, egy óriási épület tövében. A közel három órás út alatt elszibbadtak. Leszálltak és levették a sisakokat.

- Üdvözöllek New York-ban, az Empire State Building lábánál – mondta a fiú mosolyogva, míg Zara felnézett a torony teteje felé, örömmel telve bámulta.

- Éhes vagy?

- Igen, nagyon – bólintott Zara.

- Akkor ideje enned egy New York-i hot dogot!

Egy igen kellemes, gyorsétkezdében kötöttek ki, közel a toronyhoz. Miközben ettek, a kávéjuk az asztalon gőzölgött, néha belekortyoltak.

- Ez honnan jutott eszedbe? Mármint az úti cél...

- Arra gondoltam, biztos hiányolod a magas épületeket a szülővárosod miatt!

- Jól gondoltad! Tudod, nincs igazán honvágyam, rossz érzéseim, de valóban hiányolom Kuala Lumpurt és főleg a családomat.

- Nálam más a helyzet, egyedüli gyerek vagyok. A szüleimet autóbalesetben vesztettem el, amikor hat éves voltam...

- Ó, nagyon sajnálom... - ez váratlanul érte Zarát, nem tudott többet kinyögni.

- Igen, én is, de már megtanultam együtt élni ezzel. Ebből a tragédiából merítettem például az önállóságomat!

- Nehéz lehetett úgy felnőni, hogy semmilyen segítséged nem volt! – közben végigfutott rajta a borzongás, mert ő behalt volna abba, ha ez történik vele.

- Nos, nem maradtam segítség nélkül. Mivel a szüleim egy vagyont hagytak rám, így sosem voltak anyagi problémáim. De ami ennél sokkal több volt számomra az, hogy édesanyám gyermekkori barátnője örökbe fogadott. Csodálatos ember, rengeteg szeretetet kapok tőle. De ennyit rólam...

- Mint azt már tudod, nekem van egy bátyám. Nagyon jó a kapcsolatunk, sokszor eszembe jut. Vele tényleg mindent megbeszélék. Bírnátok egymást, hasonlóan gondolkodtok. A szüleimet imádom, mindig számíthatok rájuk, szeretetben nőttem fel. A nagybátyámról már meséltem, születésemtől fogva az egyik legfontosabb ember az életemben. Röviden ők az én családom, majd még mesélek róluk, de most menjünk, mert nagyon kíváncsi vagyok már! – pezsdült fel Zara, nem akart honvágyat érezni, élvezni szeretne volna az estét.

- Helyes, menjünk! – mosolyodott el Joe.

Elindultak az Empire State Building bejáratához. Jegyváltás után a lifthez mentek. Zarának azonnal eszébe jutott a nap, amikor Adammal mentek a Petronashoz. A lift megállt a 86. emeleten. Már beesteledett, a gyönyörű látványtól a lány elhalkult, csak nézte New York-ot, le volt nyűgözve. Mikor szóba került Amerika, az első gondolatai között volt ez a város, és most itt van! Egy darabig Joe is csak csendben állt, hagyta, hogy a lány megteljen a látvánnyal. Mikor látta, hogy az ámulat alább hagy, mesélni kezdett.

- Az épület 1931 és 71 között a legmagasabb volt a világon. 102 emeltes, 1.250 láb magas (381 méter). New York egyik igazi jelképe. Rövid idő alatt, összesen 18 hónap alatt épült fel, bár az építése, ha jól tudom, tizennégy építőmunkás életébe került. 3.400 ember dolgozott rajta, versenyt futva a Chrysler Building befejezésével, ami végül 11 hónappal korábban készült el. A megnyitóján olyan híres emberek voltak jelen többek között, mint II. Erzsébet királynő, XII. Pius Pápa, Winston Churchill és Albert Einstein.

- Sokat tudsz róla, ahhoz képest, hogy San Franciscó-i vagy.

- Csak ott születtem, de itt New Yorkban nőttem fel és szeretem ezt a helyet. Sokat jártunk ide a nevelőanyámmal, majd bemutatlak neki, biztos, nagyon fogod kedvelni őt...

- Rendben. Valamit szeretnék elmesélni neked – szólalt meg csendesen Zara – de ezt senkinek nem mondhatod el...

- Nem fogom. Hallgatlak – válaszolt Joe, tudta, hogy valami nagyon komoly dologról lesz szó, ekkor a lány belekezdett. Elmesélte neki a balesetét, és az utána történeteket. A fiú döbbenettel hallgatta Zarát. Végül a történet végére

ért. Joe egy ideig a csodálkozástól és a lány őszinteségétől egyszerűen csak megnémult, majd végül mégis megszólalt.

- És te ezek után felültél mögém a motorra?

- Bízom benned – mondta a lány mélyen a fiú szemébe nézve, közelebb lépett, óvatosan magához húzva őt. Joe két kezébe fogta a lány arcát, lassan felé hajolt és megcsókolta. Ahogy ajkaik összeértek, szívük vadul vert, az ereikben a vér száguldozott. Egymás ölelésében beszélgettek tovább.

- Akkor te most tényleg minden nyelven beszélsz?

- Igen. Legalább is egyelőre nem találtam olyat, amin nem.

- Nagyon jó érzés lehet, mindenkit érteni, megérteni...

- Szeretlek! – mondta ki magyarul a lány, amitől Joe először ledöbbsent, mert meglepte ez a nyelv és a hozzá tapadó, rég elfeledett érzés.

- Én is szeretlek! – válaszolta ezen a furcsa nyelven Joe, majd visszaváltott angolra, mert tényleg csak néhány szót ismert így – Apámtól hallottam ezt a csodálatos magyar szót utoljára...

- Ó, ne haragudj, fogalmam sem volt erről, nem akartam sebeket feltépni és bántani, kedveskedni szerettem volna, nem fájdalmat okozni, én ostoba...

- Nem, nem. Semmi baj, csak egy pillanatra ismét gyerek voltam, emlékeztem mindenre, sokszor mondta ezt nekem. Jól esett, semmi rosszat nem tetted. Jó volt újra átélni! – majd újabb mondatba kezdett - Az igazság az, hogy a legelső pillanattól fogva örült módon vonzódom hozzád, nem csak tetszettel, hanem azt éreztem... hogy szeretlek! Nem tudok rá semmilyen magyarázatot, de sosem éreztem ilyet senki iránt, olyan jó, hogy te is így érzel, és ezt most kimondtuk! – vallotta be Joe megkönnyebbülten Zarának.

- Harcoltam magammal, hogy elmondjam-e neked, féltem, hogy csak én érzem ezt, esetleg hülyét csinálok magamból!

- Bátrabb vagy az érzéseidet illetően, mint én.

- Nem hinném – válaszolta Zara kissé zavartan – Hosszú lesz az út hazafelé, indulnunk kellene! – tette hozzá, miközben ismét végignézett az esti városon és furcsa módon valami megmagyarázhatatlan félelem ébredett benne, de nem tudta mitől. Joe szólalt meg, aminek nagyon örült, mert kizökkenette, ismét jelen volt, ettől a sötét, baljós érzéstől távol.

- Nos, az utólagos engedelmekkel foglaltam egy hotelszobát! Természetesen semmi sincs kőbe vésve, ha visszaindulnál...

- Jól tetted! Induljunk! – szólta a lány határozottan. Kézen fogta a fiút, és elkezdte maga után húzni. A liftben szótlanul álltak, szorítva egymás kezét,

sokszor egymásra pillantva. Ismét motorra ültek, kisebb forgalom mellett, nagyrészt már csak taxik voltak úton. Megálltak a szállodánál. A recepcióhoz értek, bejelentkeztek. Felértek a szobájukhoz, a fiú végighúzta a kártyát az ajtózáron, az sípolt egy rövidet, az ajtó kinyílt. Beléptek az előszobába, igazán meghitt volt. Egy dupla ágyas szoba, az ágy megvetve. A bárszekrényen, egy jeges vödörben pezsgő hűlt. Zara a fiúra pillantott, az rögtön zavarba jött, szabadkozni kezdett.

- Ne nézz így rám, nem volt semmi hátszándékom!

- Nem volt? Kár! – szólt a lány élcélődve

- Azt mondtam, hogy nem volt... nem azt, hogy még most sincs! – ment bele a játékba Joe, erre a lány elvörösödött.

- Ez magas labda volt – futott át Zara elméjén, ekkor a fiú elmosolyodott, mintha hallotta volna a lány gondolatát.

- Lezuhanyozok, jót fog most tenni a felfrissülés! Kicsit már fáztam is, de jó meleg van itt a szobában szerencsére – szólt Zara, a fiú bólintott. A lány bement a fürdőbe és becsukta az ajtót. Joe leült az egyik fotelbe, a távirányító után nyúlt a mellette lévő asztalkán. Bekapcsolta az ágygal szemközti tévét. Kapcsolgatta egy darabig, végül megállapodott egy csatornán. A bemondó a napi híreket sorolta.

-... a polgármester részt vett a megnyitón, kedves szavakkal méltatta a kezdeményezést. - Újabb munkahelyeket teremt a városgazdálkodás, átadták az új irodaépületet. – Ezek voltak gazdasági híreink, most pedig a mai nap eseményei röviden. – Egy férfi a délelőtti órákban szomszédjaira támadt, miközben teljesen érthetetlen nyelven kiabált velük. Helyszíni bejátszást következik. Képsorokat mutattak, amin egy vékony, öltönyös fickó ordítózik, kezében golfütővel hadonászik. Semmit sem lehetett érteni az üvöltözéséből. Végül a rendőrök leteperték. Egy nőt mutattak, a képernyő alján „Mrs. Johnson, az egyik szomszéd” felirat volt látható, a következőket mondta: „Sosem láttuk Bobot ilyennek azelőtt, fogalmunk sincs mi történhetett, egy szavát sem értettük. Teljesen megőrülni látszott!” Újra a bemondót mutatta a kép – „a férfit az elfogása után a rendőrök segítségével egy közeli idegszanatóriumba szállították.” Ekkor a fiú egy másik csatornára váltott, ez is napi hírekkel foglalkozott, melyben a vágóképeken egy benzinkút üzletét mutatták, a polcok szanaszét döntve, a padlón összetört üvegek, kisebb-nagyobb vérnyomok voltak. A háttérben szétvert üdítő hűtők. A felvételt egy bemondó narrálta. „...csoportos garázdaság és emberölési kísérlet miatt

keresnek hat embert, akik az üzletbe rontottak, és miután az összes biztonsági kamerát szétverték, gyakorlatilag elpusztították az üzlethelyiséget, és az ott dolgozó V.T-t majdnem halálra verték, akit életveszélyes sérülésekkel kórházba szállítottak. Kihallgatni nem tudja a hatóság, mivel az áldozat eszméletlenül fekszik az intenzív osztályon, az orvosok az agyának sérülése miatt mesterséges kómában tartják, remélve a gyógyulást. Az esetnek egyetlen szemtanúja van, egy hajléktalan, aki arra kért minket, hogy az arcát ne mutassuk, mert azóta retteg az elkövetők visszatérésétől.” Ekkor a kép váltott, egy elmosódott arc jelent meg a képernyőn, hangja eltorzítva szólt – „Az utca túloldaláról láttam, ahogy jött ez a... ez a horda, berontottak a boltba. Aztán már csak fájdalmas üvöltözést, csörömpölést hallottam... a következő percben, mint valami veszett falka, kirohantak az üzletből és befutottak a benzinkút mögötti erdőbe. De esküszöm, hogy a szemük... a szemük fekete volt, nem voltam itt... láttam... láttam, amit láttam!” – a bejátszás után, ismét a stúdiót kapcsolták, a bemondónő folytatta. „Egy meg nem erősített hír szerint az áldozaton emberi harapásnyomok vannak. Most időjárási előrejelzésünk következik...”

- Napról napra betegebb ez a világ! – suhant át Joe agyán a megállapítás. Eközben a fürdőben Zara már a zuhany alatt állt, a majdnem forró víztől teljesen áthevült. A hotel samponjának és tusfürdőjének kellemes illata volt. Amikor végzett a mosakodással, még állt egy darabig a vízsugár alatt. A meleg víz hatására kissé szédelegve kilépett a kabinból. Megtörölközött, utána belebújt az odakészített fürdőköntösbe. Törölközővel megdörzsölte a haját, majd turbánszerűen rátekerde a fejére és kilépett a fürdőből. Joe felpillantott, és akaratlanul végigmérte a lányt. Formás lábain megakadt a szeme, melyet combközéptől köntös takart, megfélelvezve magáról, csak bámulta őt.

- Nos, ha gondolod, már tiéd a fürdő! – szólt a lány, látva a fiúra tett hatását.

- Ja... persze, köszönöm! – válaszolta a látványtól megzavart Joe.

- Hála Istennek nem csak én vagyok zavarban – gondolta Zara. Most Joe tűnt el a fürdőben. Zara lehuppant az ágyra, majd kapcsolgatni kezdte a tévét, egy kínai hírműsoron állt meg: „... szemetes konténerben találták meg a csangszai alvilág hercegének és öt társának holttestét. A hat férfit brutális módon halálra verték, a konténerbe helyezésükkor valószínűsíthetően még éltek, állítja ezt a bűnügyi szakértő. Mindegyik áldozat hosszú bűnlajstrommal rendelkezett. Gyilkosság, kábítószer-kereskedelem, gyereklányok prostitúcióra kényszerítése, csak néhányat említve az igen széles palettáról. Többször álltak

bíróság előtt csoportos nemi erőszak vádjával is, de különböző okok miatt sosem lettek elítélve...” Bármennyire is késztetést érzett, hogy falja a híreket, nem akarta elrontani a napját borzalmakkal. Így erőt véve magán kikapcsolta a készüléket. Leoltotta a villanyt, és a bárszekrény melletti fényerősség szabályzós lámpát halványra állította. Kellemes atmoszférát varázsolt a gyenge fény. Felállt és a médiapolchoz lépve, a tévé alatti rádiót kapcsolta be. Egy darabig keresgélt az állomások között, talált egy adót, ami chill-house dalokat sugárzott. Magához vette a gyöngyöző, hideg italt, hozzáfogva a pezsgőspoharakat. Letette őket az ágy melletti asztalkára, majd kényelmesen leült a franciaágy szélére. A zenét hallgatva kissé elmerengett gondolataiban, végigfuttatta tudatán az elmúlt hónapokat. Pár perce múlva kinyílt a fürdőajtó, Joe jelent meg, a másik fehér fürdőköntöst viselve, haja vizes volt és rendezetlen. Zara lesütött szemmel ült, nagyon zavarba jött, ez Joe-nak rögtön szemet szúrt a dolog.

- Kinyissam a pezsgőt? – próbálva megtörni a zenével átítatott némaságot.

- Mindenképpen! – válaszolta azonnal a lány.

Joe felbontotta a dugó alufóliáját, lecsavarta drótkosarát, majd kisebb pukkanással felnyitotta az üveget. Mindkét poharat megtöltötte, kézbe vette azokat és az egyiket oda nyújtotta a lánynak.

- A közös New York-i kalandunkra – kacsintott a fiú

- Köszönöm neked ezt az egészséget! – mosolyodott el a lány, láthatóan lazult, átragadt rá Joe természetes nyugalma. Koccintottak. A poharak csengése ünnepélyessé tette a pillanatot. Kortyoltak a pezsgőből, az édes, buborékos, hús ital jól esően oldotta a feszültséget.

- Holnap a nagybátyámmal találkozok. Megölne, ha tudnád, hogy New Yorkban vagyok, motorral érkeztem egy fiú társaságában. Igazából téged is megölne! – kuncogott a lány – Be kell, mutassalak neki! Eléggé büntudatom van miatta, sosem hazudtam neki, most sem szeretnék...

- Nem kell hazudnod, egyszerűen csak hagyd ki a holnapi beszélgetésedből ezt a kiruccanást! – nevetett Joe.

- A családommal is beszélni szeretnék már – közben levette fejéről a törölközőt. Nedves haját igazgatva, Joe megérezte illatát, ami teljesen hipnotikus volt számára.

- Nehéz nélkülük? – kérdezte Joe, közben leült az ágyra, közel a lányhoz, aki félénken pillantott a szemébe.

- Sokszor igen... de most egy cseppet sem az – mondta halkán – Valamit még tudnod kell... én még soha nem... - suttogta a lány - A megfelelő emberrel akartam megtenni, nem elkapkodva!

- Zara, ugye tudod, hogy nem azért hoztalak ide, és...

- Sssh, tudom! – tette a mutatóujját Zara a fiú szájára, majd kiemelte a kezéből a poharat, felállt, az éjjeliszekrényhez lépve letette a sajátjával együtt. Ekkor összeszedve minden bátorságát és legyűrve a szégyenérzetét, lassan kioldotta a köntösét, majd lecsúsztotta a válláról. Anyaszült meztelenül lépett Joe elé, akit egészen megigézett Zara szépsége. Megfogva a derekát, magához húzva csókolgatni kezdte a hasát. Zara felsóhajtva szorított Joe arcát a testéhez. Leült mellé az ágyra, hosszan csókolóztak, Joe lágyan simogatta mindenét. Zara hátára fekve az ágy közepére helyezkedett. A fiú levette köntösét, a lány szemei végigsimították férfias, izmos testét. Zara hívogatóan, finoman széttárta a combjait, Joe közé fekve átölelte őt, ekkor mellkasához nyomódtak a csábító, feszes keblek, izgató borzongást okozva az összes sejtyében, féktelenül felkorbácsolva tüzesre hevült vérét.

- Akarlak... akarlak – súgta elcsukló hangon Zara Joe fülébe.

Vad csókolózásba kezdtek, Zara egy szúró fájdalmat érzett, de abban a pillanatban elöntötte a gyönyör is. Lüktetően mozogtak, a lány szorította a fiú karját, vállába mélyesztette ujjait. Joe Zara hajába túrt, az arcát simogatva, a melleit csókolgatta. Úgy szeretkeztek, hogy az egész világ teljesen megszűnt számukra létezni. Zara egyre jobban zilált, majd magához szorította Joe-t, lágyan felnyögött és megremegett, az egész teste libabőrös lett a kéjes mámortól, levegő után kapkodott, ekkor Joe sem tudta tovább tartani magát, egész testén, mint egy áramütés száguldott végig a vággyal forralt szintiszta beteljesülés. Egész teste összerándult, izmai megfeszültek, majd boldogsággal telve terült el a lányon. Így feküdtek ölelkezve perceken keresztül, csókokat nyomva egymásra. Joe a hátára feküdt, és magához húzta Zarát, ő ráhajtotta fejét a fiú széles mellkasára. Nem szóltak egy szót sem, érezték, hogy itt most nincs helye szavaknak. Csak úszni, lebegni akartak ebben az öröm áztatta bódulatban. Lassan, szinte kábultan szenderedtek el.

Később, ahogy egymásra fonódva aludtak, a lány szemei fel-alá jártak a szemhéjai alatt. Álmodott. Egy furcsa sötét folyosón ment, a mennyezet közepén egy vékony, halvány fehéres-lilás színű, folyamatos neonszerű csík világított, körülötte mindenféle szimbólum villant fel. Erős vibrációt érzett a levegőben, és a kőlapokon, amin sétált, de főleg a testében. Morajlást hallott.

Ahogy haladt előre, kissé szűkülni látszott az átjáró, és a zaj egyre hangosabb lett. Nem érzett félelmet, pedig a hely nagyon ridegnek tűnt. Egy gúla alakú terembe ért, hófehér volt minden, körülötte nyolc fehér kristályláda. Ezek valamilyen fényes asztalt öleltek körbe. Elkezdett sietni felé, ahogy közelebb ért, észrevett egy gömböt közepén. Nagyon fényes volt és lebegett. Felé nyúlt... a nevét hallotta visszhangozni, Zara... Zara...

- Zara... Zara... kicsim ébredj! – ébresztgette ijedten Joe. A lány először furán nézett rá, nem értve a helyzetet, míg magához tért. Aztán vette észre, hogy ül az ágyban és jobb kezét előre nyújtja, mintha valamit meg akarna érinteni.

- Fura álmom volt, de minden rendben! – nyugtatta a fiút

- Gyakran csinálsz ilyeneket? Ez valami alvajárás?

- Minden este. Néha táncra is perdülök!

- Komolyan? – nézett hitetlenkedve Joe

- Nem te bolond! – nevetett fel a lány - Nem csináltam még ilyet, vagy legalábbis nem tudok róla.

- Kár, pedig megnéztem volna, ahogy táncolsz! Biztos nagyon szexi lenne, ha meztelenül balettoznál álmodban...

- Most pedig te álmodsz kedves Joseph! Jó éjt! – nevetett megint Zara, közben igazított a párnáján.

- Nem beszélsz az álmodról? Szívesen meghallgatlak.

- Semmi extra. Valamilyen hosszú kőfolyosón mentem és vibráló zajt hallottam. Aztán felébresztettél.

- Rendben – érezte, hogy a lány pihenni akar, így közelebb húzva magához átkarolta és visszaaludtak.

- Jó reggelt Álomszuszek!

- Jó reggelt! Hány óra? – kérdezte Zara, álmos hangon, mosolyogva.

- Kilenc. Hozattam fel reggelit! Gyere, egyél! – invitálta az asztalhoz Joe, közben harapott egyet a pirítósába. A lány ledobta magáról a takarót, felállt az ágyból meztelenül, Joe szájában megállt a falat, abbahagyta a rágást miközben őt bámulta. Zara elmosolyodott, közben felöltötte a köntösét, majd leült az asztalhoz. Megragadott egy szelet pirítóst, megvajazta, nagy adag eper dzsemet kent rá, és jóízűen beleharapott.

- Háromra Washingtonban kell lennünk, Dannel félnégykor találkozok!

- Reggelizünk, lezuhanyozunk, összekapjuk magunkat és indulunk.

- Azért annyira nem sietünk – mondta a lány sokat sejtetően, majd a kávéjába kortyolt, közben a csésze mögül Joe-ra pillantott.
- Végülis hamar visszaérünk, nem kell kapkodnunk! – szólt a fiú mosolyogva.
- Nos, én jól laktam... - állt fel Zara az asztaltól, elindulva a fürdő irányába kioldozta köntösét és menetközben ledobta magáról. Könnyed léptekkel keresztülsétált a szobán, Joe tekintete, formás, gyönyörű fenekére tapadt. A lány az ajtón belépve megfordult, egyenesen a fiú szemébe nézett, majd a zuhany alá állva megnyitotta a csapot. A víz lassan csorgott szét Zara enyhén kreol bőrén, kezei végigsiklottak az arcán, majd a testén, mely libabőrössé vált a hús levegő hatására. Joe ekkor felállt a székéről, határozott léptekkel elindult a lány irányába, köntösét elhajítva, a fürdőbe érve becsukta az ajtót maga mögött.

VÉGE A MÁSODIK FEJEZETNEK!

Harmadik fejezet

Washington felé ugyanazon az útvonalon mentek, valóban hamar visszaértek. Hosszan köszöngettek el egymástól. Zara a szobájába érve átöltözött, volt még bőven ideje félnégyig. Kinyitotta az ablakot szellőztetni, majd egy könyv után nyúlt az éjjeliszekrényén, de az kicsúszott a kezéből. Lehajolt érte. Ahogy állt fel, figyelmetlen volt és nagyon durván beütötte a fejének hátsó részét az ablakszárny sarkába. Iszonyatos fájdalom futott keresztül a koponyáján és a tarkóján is, miközben erőteljesen megszédült, tompának hallotta a hangokat maga körül. Az ágya felé indult, kissé rázuhant arra és félig ájultan hevert. A kezével tapogatva érezte, hogy egy jókora dudor nőtt azonnal az ütés helyére, az ujjai nyirkosak lettek, vérzett a feje. Hirtelen forróság öntötte el a sebet. Ekkor Cecilé rontott be a szobájukba, magyarázott neki, rémült volt, nagyon hadonászott, de ebből Zara csak elmosódott zajokat és vontatottan eltorzult mondatokat észlelt, semmit sem értett a francia lány panaszából. Szédelgett, a feje sajgott és hányinger kerülgette. Cecilé folyamatosan, sírva kiabált vele, de nem javult a helyzetük. Rögtön félelem uralkodott el rajta, közben Cecilé meguntta és kiszaladt a szobából, folytatva a rikácsolást a folyosón.

- Nem értek semmit! Már megint nem értek semmit! – visszahangzott a fejében, közben egyre jobban bepánikolt - Azonnal találkoznom kell Dannel! - Az órájára nézett, lassan három. Felkelt az ágyából, kibotorkált a folyósóra, az épület teljesen üresnek tűnt. Tétován indult volna Cecilé után, ekkor hátulról megérintették a vállát, riadtan fordult meg. Amanda volt az a szomszéd szobából, aggódva nézett rá.

- Minden rendben Zara? Jól vagy?

- Igen. Jól köszönöm! – a lány megnyugodott, mert értette Amanda kérdéseit. Észlelte, hogy a seben a forróság elmúlt, már nem hasogatott az ütés helye, nem forgott a gyomra. Észrevétlenül megtapintotta a koponyáját, mintha a haját igazítgatná, de már sehol nem volt a pukli sem.

- Előbb találkoztam Cecilével, nagyon furcsa volt, egy szavát sem értettem! Pedig jól beszélek franciául.

- Ne haragudj Amanda, de sietek! – nézett az órájára Zara

- Persze, menj csak! – bólintott megértően, majd szemmel kísérte a távozót.

A kampusz kapuján kilépve a hotelhez indult, pár perc alatt átért busszal, elég közel volt. A szobaajtón kopogott, nagybátyja azonnal nyitotta, már várta őt.

- Szia Dan! – örült meg a lány, napok óta nem találkoztak.
- Szia, kicsim! Minden oké? – vizsgozta Zara mosolyát és megölelte.
- Abszolút – alig bírta titkolni Joet, és az útjukat. Így inkább elmesélte neki, mi történt a fejének beütésékor. Dan csodálkozva hallgatta a rövid kis sztorit.
- De jól vagy? Tényleg minden rendben? – kérdezte aggódva
- Teljesen! – bólintott a lány. Dan megnézte Zara fején, az ütés helyét, de egy karcolás sem volt rajta - Na mindegy, Cecilé nagyon furcsa volt! De mi az esélye annak, hogy meg tud szólalni olyan nyelven, amit nem beszélek...
- Talán csak nagyon össze voltál zavarodva a sérülés miatt!
- De a másik lány, Amanda se...
- Valamit mondani szeretnék! – vágott közbe Dan. Zara elhallgatott, tudta, fontos dolog, a férfi sosem szakította félbe, mindig türelmesen végighallgatta.
- Holnap haza kell utaznom az üzlet miatt, egyedül leszel Washingtonban...
- Huh, ez most váratlanul ért! – mondta Zara, megijedve a gondolatól.
- Sajnálom, nem tudtam, hogy így alakul, én is csak tegnap este értesültem erről. De jövök vissza, csak néhány hét, és újra itt vagyok! – tette hozzá Dan
- Értem, semmi gond, nem pesztrálhatsz mindig! – ekkor eszébe jutott Joe, így minden félelme szertefoszlott – Jól meg leszek, ne aggódj!
- Tudom! Gyere, van egy meglepetésem! Elindult az ajtó felé, Zara követte. Leértek a szálloda lobbyjába és kimentek az ajtón. Dannel tettek pár lépést, majd megálltak egy kis fehér autó mellett.
- A tiéd! – nyomott Zara kezébe egy slusszkulcsot.
- Ne már... tényleg? Ugye viccelsz? – tört fel a lányból – Komolyan? – Dan mosolyogva bólintott, míg Zara körbejárta a kocsit, teljesen le volt nyűgözve, hogy saját autója van. Rákönyökölve a tetejére, aggodalommal nézett Danre.
- De én még alig vezettem! – szólalt meg félénken.
- Ma nagyon sokáig ráérek! – csak holnap indul a gépem – Mire vársz? Nem viszel egy kört! – azt akarta, hogy a lány gyakoroljon vele, mielőtt egyedül vezet. Zara tehetséges sofőr, ezt jól tudta Dan. Beültek.
- Tehát baloldali kormány, jobbra tarts. Oké, menni fog! – bízta magát Zara
- Néhány óra után észre sem fogod venni a különbséget. Nekem már teljesen mindegy melyik oldalon vezetek...
- Nagyszerűen ment minden, össze-vissza autóztak. Végül leparkoltak az út szélén és bementek egy gyorsbüfébe. Beültek egy boxba, majd rendeltek.
- Már beszéltem a szüleiddel is a hazalátogatásomról. Nem aggódtak, tudják, hogy meg leszel nélkülem. Az autóról egyelőre nem szóltam semmit, ismered

apádat! Tehát még nem hozd szóba Viberen vagy telefonon. Hadd készítsem fel őket személyesen! Rendben?

- Persze! Nagyon köszönöm!

- Szívesen! Használd egészséggel és biztonsággal!

- Mégis meddig leszel távol?

- Ahogy mondtam, csak néhány hét. Észre sem veszed, és megint itt vagyok. Nem tudom a pontos visszaérkezésemet, de nem tart sokáig! – ekkor kihozták a hamburgereket, üdítőket. A pincér szájmaszkot viselt, Dan és Zara már jó rég láttak ilyet, ez kicsit ki is zökkentette a beszélgetésükből.

- Na és milyen az egyetem? Tetszik? – fordult vissza a lányhoz a férfi.

- Nagyon. Hétfőn lesz egy új professzorom, még nem tudni ki az, de a nyelvek kialakulásával foglalkozik. Érdekes témának ígérkezik, már nagyon várom!

Hosszan beszélgettek az iskoláról, az ottani szokásokról, míg ettek. Zarának igazán nehezebbre esett nem említeni Joet, de még várni akart vele. Miután visszamentek a hotelba, felhívták az otthoniakat, majd a csevegés után aludni tértek. A lány a szállodában töltötte az éjszakát. Másnap reggel kivitte Dant az új szerzeményével a reptérre.

- Vigyázz magadra, és ne csinálj semmi hülyeséget!

- Számodra vagy számomra hülyeséget? Nem ugyanaz! – mosolygott Zara.

- Szeretnék nyugodtan lenni! – nézett rá komolyan Dan

- Ne aggódj már, teljesen úgy beszélsz, mint apa!

- Jól van, na, ölelj meg, aztán húzzál vissza a koleszbe! – mondta végül a férfi. Átölelték egymást, majd Dan besétált a terminálba, de visszapillantott. Még intettek egyet, Dan kacsintott, majd eltűnt az utas-biztonságiak felé.

Zara beült az autójába. Izgalom fogta el, hogy most vezetett először egyedül.

Elindult, közben bekapcsolta a rádiót, a dalok között bulvárhírek mentek. „...
Mrs. Chen története szerint, évekig élt szomszédjai mellett, nem sokat ismert közülük, mert egyáltalán nem beszélt angolul. Egy reggel úgy ébredt fel, hogy érti a körülötte élőket és nagyon kellemes ismeretségekre tett szert az új képessége miatt.” – szolt az ismertető, majd megszólaltatták az idős hölgyet is. „Egyszerűen fantasztikus, ahogy leomlottak közöttünk a falak, a közös nyelv miatt. Nagyon boldog vagyok mióta ez az egész történt velem. A családommal továbbra is kínaiul beszélek, de már a szomszédjaimat is megértem.” – mesélte lelkesen, tökéletes angol kiejtéssel Mrs. Chen. - Az eset előtt értetlenül állnak az asszony rokonai, de örülnek, hogy remekül van. Most pedig zenével folytatjuk!” – mondta a műsorvezető, Zara döbbenet hallgatta

a hírt – Úgy látszik, nem vagyok egyedül ezzel a dologgal – futott át tudatán. Visszaért az egyetemre, keresett egy üres helyet, leparkolt az autóval, lezárta és végigsimított a tetején. Majd elindult a szobájába, de az ajtó előtt ismét összefutott Amandával.

- Szia Zara! Új lakótársad lesz, Cecilét hazavitte az apja, ide repült egy magángéppel érte, még tegnap este.

- Szia! De mi történt? – kérdezte csodálkozva Zara és benyitott a szobaajtón. Cecilé oldala ismét teljesen üres volt, minden cucca eltűnt. Behívta Amandát, aki izgatottan kezdett mesélni.

- Azt hallottam néhány embertől, hogy az apjával beszélt telefonon, miközben beszélgettek erős fejfájásról panaszkodott. Aztán egyszer csak valamilyen ismeretlen nyelven kezdett a telefonba beszélni, az apja semmit nem értett belőle. Látod, mondtam is, hogy egy szavát sem értettem, tudtam, hogy nem franciául óbégatott olyan hisztérikusan!

- Oké, de mi történt utána? – sietette Zara kíváncsian.

- Szóval felment Cecilé a dékánhoz, de senki nem tudott vele kommunikálni. Az igazgató rögtön hívta az apját, aki elmesélte, amit az előbb mondtam, és azonnal elindult érte Párizsból. Gyorsan átfutott az egyetemen ez a sztori, így jutott el hozzám is. Az új professzor azt feltételezi, hogy valami ősi nyelv lehet Cecilé beszéde, de semmit nem értett belőle. Soha senkit nem hallott még így beszélni és igazából hasonlót sem. Ennyit hallottam, fogalmam sincs, hogy igaz-e. Eddig ezek a pletykák keringtek.

Zara csak bámult maga elé, nagyon rossz érzése támadt.

- Csak körülöttem zajlanak ezek az események, én okozom? Vagy mindenhol ez történik? – egy tudatalatti félelem uralkodott el rajta.

- Köszönöm, hogy elmondtad! Nem baj, ha most magam lennék egy kicsit?

- Dehogyan, később beszélünk! Ja, holnap reggel be kell menned a dékánhoz. Veled is szeretne beszélni az esetről! – majd Amanda elköszönt, Zara egyedül maradt a szobában. Csak járt az agya, pont úgy, mint régen. Nem bírta ki, így felhívta a bátyját Viberen.

- Tudod, hogy hajnali hat van itt te őrült! – mondta álmosan

- Ne haragudj, de beszélnem kellett veled! – majd Zara elmondta az egész szobatársas esetet, és a rádiós hírt.

- Nem lehet, hogy csak egy nagy véletlen az egész?

- Adam, ezt nem mondod komolyan!

- Nem, valóban nem. De akkor most mit tudsz tenni?

- Semmit!
- Hát ez az! Akkor viszont koncentrálj az életedre, és reméld a legjobbakat! Nem tudok jobb tanácsot adni, sajnálom. Nyugi, minden rendeződik biztosan!
- Igen, azt hiszem, igazad van – gondolta végig higgadtan a lány – Képzeld, van itt egy srác! – folytatta izgatottan.
- Csak egy? Azt hittem, nagyobb egyetemre jársz, mindegy, legalább egy van!
- Bolond! – nevette el magát Zara.
- És még bolond is? De legalább tetszik? – vigyorgott Adam.
- Úgy értem, hogy te vagy a bolond... Nagyon oda vagyok érte. Voltam vele New York-ban, de senkinek egy szót sem!
- Várj egy picit – Adam felállt az ágyból és indulni készült.
- Hová mész? – kérdezte Zara értetlenül a helyzetről.
- Csak felkeltem apát és elmesélem neki, hogy végre láttad New Yorkot!
- Ül már vissza te nem normális! – nevetett fel a huga.
- Igazad van, ráér később! – ült vissza a helyére, arcán egy gonosz vigyorral.
- Szóval elmentünk New York-ba, majd ott töltöttük az éjszakát. De van még valami... - halkult el Zara.
- Neeem... ezt nem hiszem el! – tört ki Adamból - Te aztán nem pazarolod az idődet!– nevetett a bátyja.
- Szóval korai volt igaz? – szégyellte el magát a lány
- Milyen volt? – lett teljesen komoly Adam
- Egyszerűen csodálatos!
- Akkor dehogy volt korai! Húsz éves vagy Zara, az Isten áldjon meg! Sejttem, hogy nem akárkivel titted meg! Gondolom, hogy fontos számodra...
- Szerelmes vagyok! – bökte ki a lány.
- Nagyon örülök, hogy boldog vagy, remélem, tudja a srác, milyen szerencsés!
- Szerintem szimpatikus lenne neked, Joenak hívják!
- Remélem nem Black! Halálosak a poénjaim, szó szerint! – nevetett Adam
- Igazából Lang. Magyar származású amerikai. Jó érzés, hogy végre tudtam veled beszélgetni egy kicsit. Hiányzol, és persze mindenki, de te különösen!
- Te is hiányzol nekem, nekünk!
- Képzeld, Dantól kaptam egy autót, de ez is titok!
- Mázlista! Óvatosan vezess... Most mennem kell, már ébrednek a szülők!
- Puszilom őket!
- Átadom! Vigyázz magadra!
- Te is vigyázz magadra! Puszi!

Adam intett a telefonkamerájába, majd megszakította a videó-beszélgetést. Zara elterült az ágyon, sokkal nyugodtabb lett a testvérének köszönhetően, ezért gyorsan elaludt.

2030. szeptember 22. - Copacabana környékén, Bolívia

A rönkház apró kéményéből fátyolos füst szállt fel, míg a lenyugvó nap utolsó sugaraival álmosan ölelte magához a tornácos, kicsi faépitményt, majd lassan elengedte, így a házikó a mellette parkoló robosztus terepjáróval együtt sűrű sötétségbe burkolózott. Az ablakon keresztül két lányt lehetett látni, egy zöld kanapén ültek, arcukat kandalló tüze világított meg. Gondterhelt ábrázatukat a falon táncoló árnyékok még baljósabbá formálták. Csendesen beszélgettek.

- Ugye nem lesz baja? – kérdezte Charlotte

- Nem tudom Charli... - csóválta meg enyhén a fejét Maggie – Talán jobb lett volna a kórházban maradni veled.

- Nem kapott jobb ellátást, mint itt! Cseppet sem volt bizalomgerjesztő a hely, fogalmuk sem volt, hogy mi baja és láthatóan nem is érdekelte őket...

- Bocsánat, nem akart hallgatózni, de ez nem lenni igaz! Egészség központ lett túlterhelve... - szólalt meg az idős férfi, aki a szoba másik felében ült egy lócán az ágy mellett, ahol Sophia feküdt. A lány remegett, patakokban folyt le a verejték az arcán. Nyaka és karjai csupa libabőrös volt, átizzadt, fehér pólója áttetszővé válva rátapadt mellkasára. A bal mellén szép, félköríves ajtóalakú tetoválás látszott, közepén a mellbimbójával, abba belefűzve egy golyós karikapiercing. A kebel alatta szintén ívben, viszonylag nagy, gyönyörű kézírással, egy mondat állt: *„Ajtó a szívemhez, ha be akarsz lépni rajta, használd a kopogtatót!”*

- Elnézést, nem akartam bántó lenni! – válaszolta Charli, mert igazán hálás volt ennek az embernek, aki az első rémes pillanat óta a segítségükre volt.

- Semmi baj, megérteni... önök lenni aggódva! – törte erősen az angolt a férfi, közben hidegvizes borogatás cserélt Sophia homlokán és nyakig betakargatta. Óvatosan, két ujjal ismét széthúzta a lány zárt szemhéját, az írisze továbbra is ezüstösen pulzált, a szembogara villámgyorsan túhegnyire szűkült. A másik szeme is felpattant és nagy lendülettel felült az ágyban, úgy, hogy a kisöreg majdnem felborult a sámlijával. Sophia körbeforgatta a fejét, megtornáztatta a nyakizületeit, a karját, csuklóit, míg a többiek megrökönyödve figyelték őt.

- Miért csurom vizes a ruhám, hol vagyunk, ki ez az ember és mit keresek az ágyában? – kérdezte frissen, érdeklődően – Feltéve, hogy az ő háza...

- Sophie, te nem emlékszel semmire? – kérdezett vissza Maggie

- De, emlékszem, hogy megálltunk pihenni a bazilikánál...

- Jól vagy Sophia? – nézte őt aggodalommal Charlotte

- Hát nem panaszkodom, sőt, kifejezetten jól érzem magam, olyan étellel teli és tetre kész vagyok. Bár jó lenne egy száraz ruházat és ennék is valamit!

- Pár másodperccel ezelőtt még úgy néztél ki, mint aki a halálán van... Nagyon ránk ijesztettél! – hüledezett a vörösés hajú lány

- De már jól vagyok Charli, tényleg! - közben Sophia felkelt az ágyról és igazgatni kezdte a pólóját, nadrágját. Úgy festett, mintha most mászott volna ki egy kád vízből. Az ágymatrac is tocsogott, az öreg felemelte és a kandalló mellé, egy széknék támasztotta – Sajnálom! – jegyezte meg a férfinék, a matracra pillantva, majd a kezét nyújtva bemutatkozott – Sophia vagyok!

- Nem lenni gond! – legyintett az öreg – Én vagyok Cauac!

- Cauac szükségem lenne valami száraz öltözetre - nézett végig az öreg indián termetén, aki nagyjából vele egy magas, szikár férfi volt – Kifizetem az összes segítségét! – míg barátnői váraoztak, hogy ismét velük beszéljen.

- Nem kell pénze, én szívből segíteni – mondta Cauac, majd odalépett egy szekrényhez és kivett belőle egy zacskót, trikót, pulóvert. Átadta az egészet a lánynak. A szatyorban terepmintás nadrág volt, az öreg egy ajtó felé intett a szemével. Sophia benyitott, majd belépve a kis fürdőszobába, felkapcsolta a villanyt. Gyér fény világította meg az egyszerű környezetet, a mosdókagyló felett borotválkozó tükör volt. Sophie teljesen csupaszra vetkőzött, aztán a levetett pólójával megtörölközött. Alsóneműk nélkül, felkapkodta magára a friss ruhadarabokat. A csapot megnyitva az arcát kezdte öblögetni, közben belepillantott a kis kerek tükörbe. A szemei ezüstös fényben úsztak, apró kisülések cikáztak az íriszén. A mosdókagylóra támaszkodva közelebb hajolt, nem értette, mi történt vele. Ahogy felzaklatta magát, a szivárványhártyái is egyre jobban izzottak. – Nyugalom, biztos van rá magyarázat! – csitította az elméjét, míg kényszeresen elkezdte kiöblíteni az alsóneműjét, próbálta terelni a figyelmét, de nem bírta ki, ismét a tükörbe nézett, a látvány újra felkavarta, kifejezetten ráhozta a pánikot, a félelmet. Szemei hirtelen ívhegesztőszerűen, vakító fényvel árasztották el a fürdőt, mialatt a gyengén pislákoló villanykörte felragyogott és szétrobbant. Kezében a bugyijával rontott ki a helyiségből, ők pedig hárman ijedten, szemüket takarva, hunyorogva várták a szörnyű véget.

- Azt hiszem, mégsem vagyok túl jól – szédült meg Sophia és a padlóra rogyva ismét majdnem eszméletét veszítette, közben a szemei is kihunytak.
- Sophie! – ugrott fel mindkét barátnője a kanapéről és mellé térdeltek.
- Vízet, kérlek, adjatok vizet! – szuszogta a lány, arca sápadt volt. Cauac egy nagy pohár vizet hozott, Maggie fogva Sophia tarkóját segítette inni neki, aki először lassan, majd mohón ivott – Kérek még! Sokat! – kezdte visszanyerni erejét és feltápászkodott. Még négy teli pohárral magába öntött, mikor végre a színe megint normális volt, míg a szemei lágyan parázslottak – Kegyetlenül éhes vagyok, muszáj ennem valamit!
- Ez nem túl friss, de több a semminél! - vett elő egy szendvicset a táskájából Charlotte, lehúzva róla a papírzacskót, nyújtotta volna oda a barátnőjének, de az kikapta a kezéből és betömte szinte egybe az egészet.
- Köszönöm! Van még valami ehető? – kérdezte aggódva
- Tessék! Szárított hús... - nyomott a kezébe Cauac körülbelül egy jó kilónyi, zsírpapírba csomagolt, felszeletelt, füstölt húsdarabot és kenyeret.
- Hát ő vegetáriánus... - szólt Maggie, majd látta, hogyan marcangol szét egy nagyobb hússzeletet az ezüst szemű lány - ...volt! – fejezte be a mondatát. Míg Charli és Maggie undorral, addig Cauac elképedve, ámulattal nézte, hogyan gyúri le egymásután az összes húst és kenyeret a torkán ez a nem mindennapi lény. Kétségek nem fértek hozzá, Sophia már nem ugyanaz volt többé, és talán nem is önmaga. Amikor befejezte a „vacsorát”, leültek a deszkapadlóra a tűz elé, a kandallóhoz.
- Ne haragudjatok, nem tudom, mi van velem... - mondta keserűen Sophia
- Semmi baj, a lényeg, hogy élsz! – karolta át Maggie
- Nos, tényleg bármi igaz lehet! – szólt mosolyogva Charlotte, közben ráfonta ujjait a kereszt alakú medáljára – Vigyázz ránk Istenem!
- Miután a lányok elcsendesedtek, az öreg indián halkán énekelni kezdett, az egész olyan hipnotikus volt, ahogy a lobogó, pattogó tűz kísérte.
- Gyönyörű dal, olyan szép ez a kecsua nyelv – jegyezte meg csendben Maggie
- Tényleg szép, de igazából ez egy ima... - tette hozzá Sophia
- Honnan tudod? – csodálkozott Charli
- Onnan, hogy úgy tűnik, újabban értek kecsuául – vonta fel a szemöldökét az ezüstös szemű lány – Cauac értem imádkozik a világt teremtető, ősi Istenéhez...

2030. szeptember 17. - Amerikai Egyetem, Washington, USA

Másnap reggel Zara a dékán titkárnőjének irodájában várt, aki valamit nagy lendülettel gépelt. Az emberek a folyosón jöttek-mentek az ajtó előtt. A lány már hosszú ideje a telefonját nyomkodta, mikor a titkárnő szólt neki, hogy bemehet. Felpillantott, majd az ajtóhoz lépve benyitott. Egy rusztikus bútorokkal, tárgyakkal, díszekkel berendezett szobában találta magát, szembe egy széles íróasztal, rajta családi fotók, tolltartó, egy laptop és még jó pár általános dolog. Mögötte egy nagy, karfás, irodai bőrszékben ült egy őszes hajjú, kopaszodó szakállas úr. Amint a lány belépett, lassan felállt, és tett két lépést az asztala felé, majd a kezét nyújtotta Zara felé.

- Üdvözlöm Miss Evens! Dr. William Ryback vagyok, a kommunikációs tanszék vezetője – szólt barátságosan, Zara csendesen köszönt, míg kezét fogtak.

- Tessék, foglaljon helyet kisasszony! – intett egy szék felé, majd leültek.

- Gondolom, nem kell, tájékoztassam arról, hogy mi történt Miss Ernauxval, biztos hallotta már – Zara bólintott - Ez a furcsa eset az ex-szobatársával részletes kivizsgálást igényel. Mivel látom, hogy eléggé megszeppent, ezért szeretném, ha tudná, ez nem kihallgatás, pusztán mindenkivel beszélünk, aki a kérdéses napon találkozott Cecilével – nyugtatta meg a dékán – Több diákot is behívtam, akivel próbált kommunikálni a dolog bekövetkezése után, de értékelhető válaszok nélkül maradtam. Észlelt bármi furcsaságot aznap?

- Dékán úr, szeretnék segíteni, de azaz igazság, hogy szinte alig találkoztam vele. Megérkezése után kipakolt, majd felhívta az apját. Én ekkor elhagytam a szobánkat és csak másnap, délután félkettő felé értem vissza. Cecilé nem volt a szobánkban, fáradt voltam, ezért kicsit lepihentem – nem akart kitérni a kis balesetére, mivel úgy sem vinné előrébb Cecilé ügyét - Amikor felébredtem, már a szobában volt, próbált magyarázni valamit, de egy szavát sem értettem. Végül feldúltan elhagyta a szobát, ekkor láttam őt utoljára.

- Értem, és köszönöm – válaszolta a férfi

- Sajnálom, hogy nem tudok segíteni. Cecilé hogy van?

- Az édesapja elmondása szerint rengeteget sír és próbálja megértetni magát, de nem érteni belőle semmit. Megállapítható, hogy értelmes beszéd, ismételt bizonyos mondatokat, de egyelőre senki nem érti. Az orvosok folyamatosan vizsgálják, de igazából semmi baja, azon kívül, hogy nem tud megszólalni, csak ezen a furcsa nyelven. Természetesen nem is ért semmit, amit mondanak neki. Ez viszont gond, mert nem tudnak vele közölni semmit, még nyelvre

tanítani is nehéz lesz, ha ez az állapot megmarad! Az apja már próbálkozott szinte mindennel. Szerencsétlen emberre rájár a rúd! Franciaország egyik legnagyobb iparmágnása. Néhány éve szeretett feleségét veszítette el, most pedig ez! Hiába van rengeteg pénze, olyan akadályokat kap a sorstól, melyet még milliárdokkal sem lehet megoldani. Az élet kegyetlen fintora! – fejezte be az igazgató a mondatot, ekkor kopogtak, a titkárnő nyitott be.

- Uram, két ügynök keresi önt a nemzetbiztonsági hivataltól.

- Rendben, köszönöm, azonnal fogadom őket – majd Zarára nézett – nos, Miss Evens, további minden jót! – elköszöntek, Zara pedig örült, hogy végre irodán kívül volt a gondolataival. Az előirodában két sötét öltönyös férfi várt.

- Szegény Cecilé, túl könnyen ítélkeztem! Talán nem mentség a viselkedésére édesanyjának korai elvesztése, de szörnyű lehetett neki. Most meg ez... senki nem érti, senkit nem ért. Még belegondolni is szörnyű, az elméje börtönében van. Valami egyre inkább nincs rendjén, ha kormányügynökök keresik fel a tanzékvezetőt. Valószínűleg már több eset van, különben nem lenne itt a nemzetbiztonság Cecilé ügye miatt. Aztán ott vannak azok a furcsa hírek – Zarát újra elfogták a kétségek, a félelmek. Még beért az első órájára. Belépett a terembe, elhelyezkedett a harmadik sorban, közel az előadói emelvényhez. Minden tananyag érdekelte, de ez témaköre alapján különösen, ráadásul egy új professzorral. Néhány perccel később az előadóban elhalványították a világítást, a tanársegéd beállította a projektort. A terembe egy negyven körüli, fiatalosan csinos, szőke tanárnő sétált be, megállva a katedrán, szemei végigfutottak a hallgatóságon.

- Üdvözlök mindenkit! Remélem, a fények elsötétítése miatt nem kezdenek bele egy pihentető alvásba! – szolt a tanárnő, a mondatot morajló nevetés kísérte – Kérem, ne tévessze meg önöket a hajam színe, igyekszem majd okos dolgokat mondani! – újabb nevetés volt a válasz.

- A mai előadásom címe *Nyelveink eredete, keletkezése*. A nevem dr. Elizabeth Morgan - Zara nem hitt a fülének, ülőhelyzetében majdnem kiesett a padból.

- Elizabeth Morgan – visszhangzott a név az elméjében - Az nem lehet! A nyelvészprofesszor, Dan ex-barátnője még az egyetemről? Lehet, hogy egy durva véletlen és csak névazonosság. Na persze, ezt én sem hiszem – cáfolta magát a lány – de hátha mégis...

- Nos, amit tudniuk érdemes rólam, hogy húsz évvel ezelőtt én is azokban a padokban ültem, ahol most önök – mondta Dr. Morgan – életem legszebb időszakát töltöttem itt, kívánom, hogy legyen hasonlóan részük...

- Oké, tehát ő Lizzy, semmi kétség... Lizzy professzor. Igazán szép nő, és van stílusa! – zajlottak az események a lányban. Sosem tudta elképzelni Elizabeth-et, fényképet pedig nem látott róla soha. Míg Zara merengett, Ms. Morgan belekezdett az előadásba. – Rendben, a szinkronicitás tényét majd később feldolgozom, most viszont jó lesz odafigyelni! – utasította magát a lány.

- Nyelvészprofesszorként szakterületem a nyelvkutatás, a nyelvek eredete, melynek nagyon értékes hozadékaként mélyebb ismeretekre tettem szert őstörténetből, régészetből, társadalomelméletből és teológiából is. A doktori címemet nyelvkutatói munkámnak köszönhetem, mely érintette a nyelvészet sokrétű területeit, mind szinkronikus és diakronikus, elméleti és alkalmazott, kontextuális és független szempontok alapján. Ahogy azt önök is sejtik, mint minden más tudomány, a lingvisztika is igen sokféle alapismeretet követel. Remélem, hogy ez a fajta kihívás nem veszi el a kedvüket ettől a csodálatos tudományágtól. Már itt az első percekben szeretném önöket megerősíteni abban, hogy minden segítséget biztosítani fogok a tananyag megismerésére. Bármely nyelvészeti témával kapcsolatos kérdésükkel forduljanak hozzám bátran, és én igyekszem majd legjobb tudásom szerint segíteni. Esetleg valakinek van kérdése? – nézett körül dr. Morgan

- Igen, tessék – szólított fel Elizabeth egy jelentkező indiai srácot

- A tananyaghoz kapunk elektronikus segédleteket a könyveinken kívül?

- Természetesen. Az egyetem belsőhálózatán megtalálják a 'Nyelvtudomány' meghajtón mindent, tematikus és kronológiai módszer szerint, az előadásokat és a prezentációkat is beleértve. Még ajánlanám figyelmükbe az egyetem nagykönyvtárát, ahol kitűnő szakirodalom széles választékából válogathatnak kedvükre, illetve a nyelvi laborokat, melyek szintén rendelkezésükre állnak. Minden feltétel adott, a többi magukon múlik!

- Más kérdés? – pásztazott végig az előadón dr. Morgan, nem sejtve, hogy egy pillanatra Daniel Evens unokahúgának mosolyával találkozott a szeme. - Nos, akkor haladjunk is! Tehát mi a nyelv? Az emberi kommunikáció leghatásosabb eszköze, általános használatú, elkülöníthető jelek készlete. Két formája van, a beszélt és az írott nyelv. Míg az első az artikulált hangok helyes sorrendű összessége, addig a második sokféle, rajzolt jelkészletekből, azaz betűkből, számokból, írásjelekből alkot információt. Eddig ez nem is lenne bonyolult. Viszont az ember, különböző földrajzi és nemzeti hovatartozása szerint, mind szóban, mind pedig írásban több félért használ. Mit gondolnak, hány nyelvet

beszélünk manapság a földön? – kérdezte. Megállva a diákokra nézett, kezek jelentek meg a magasban, Elizabeth sorra szólígtatta fel a hallgatókat

- Száz-százötven.

- Megközelítőleg sem...

- Kevesebb? – bizonytalanodott el az egyik jelentkező

- Nem! – válaszolt határozottan Dr. Morgan

- Néhány száz, esetleg ezer körül... – szólt egy szemüveges fiú, a többiek álméltkodtak, hogy túl magas a szám.

- Nem, nem járnak a közelében – csóválta a fejét a professzor

- Tessék! – mutatott rá a tanár a jelentkező Zarára

- Körülbelül hatezeröt száz beszélt nyelv van a világon, a dialektusok száma elérheti a húszezret, továbbá idetartoznak a test- és jelbeszéd rendszerek is!

- A válasza tökéletes, gondolom nemcsak tippelt Miss...

- Evens – mutatkozott be félig Zara, majd hozzátette - Természetesen nem találgattam, a szakirodalomban olvastam...

Elizabeth a helyes válasz miatt meglepődött, majd a név is megzavarta, de folytatta - Ahogy azt Miss Evens mondta, ilyen hatalmas mennyiségű az emberiség jelenlegi, élő nyelve... Azt viszont itt érdemes megjegyezni, hogy ezeknek több mint felét, kevesebb, mint háromezer ember beszéli. A beszélt nyelvek száma nagyon gyorsan csökken, szakértők állítják, hogy körülbelül száz év múlva a beszélt nyelvek fele eltűnik, hatvan-nyolcvan százaléka veszélyeztetett! Ez azt jelenti, hogy egy évszázad alatt teljesen kihalhat, holtnyelvé válhat. Igen, tisztelt hallgatók, nemcsak állatfajok vannak a kihalás szélén. A globalizáció hatására redukálódik a világ sokszínűsége. Élővilágával együtt, kultúrák, népcsoportok, nyelvek tűnnek el... - hangsúlyos szünetet tartott Elizabeth. Nyelvészként hasonlóan érintette ez a tény, mint egy biológust, az ember által „halálraítelt” élőlények sorsa. Majd eszébe jutott, hogy elvetette a babáját. - Én sem vagyok külön, mint a nagy, átlagvilág. Elpusztítom, amire nincs szükségem, mintha jogom lenne hozzá! - ostorozta magát. Talán az Evens név kavarta fel így, vagy talán azóta sem bocsátotta meg magának, hogy mit cserélt el és mire! – Szedd össze magad Elizabeth! – utasította a belső hangja.

- Most pedig tekintsük meg, hogy milyen módon osztályozhatjuk a nyelveket. Joseph Greenberg méltán híres nyelvész tudós szerint alapvetően három főszempont a legfontosabb. Genetikus, tipológiai, areális. Nézzük, melyik mit jelent – folytatta alig észrevehetően szárazabban az előadást Elizabeth. Az

előadóban más nem, viszont Zara azonnal észlelte a hangulatváltozását és jól tudta az okát is. - Evens! Szegényt biztos megrohanták az emlékek a nevem hallatán. Vajon mennyi esélye volt, hogy valaha is találkozunk? Isten útjai kifürkészhetetlenek, az biztos! – töprengett Zara. Az előadás továbbra is érdekes maradt, egyértelműen és jól érezhető volt, hogy Dr. Morgan valóban kötődik a tudományához. Néhány diát is levetített, melyen nyelvcsaládok és összefüggéseik voltak ábrázolva, továbbá nyelvi univerzálék magyarázatai. Az előadás véget ért, a világitás ismét erősebb lett a teremben.

- Köszönöm figyelmüket, a jövő héten, kedden találkozunk legközelebb, a mai témánkat folytatva, tehát a viszontlátásra! – Elizabeth leült az asztalhoz, és a naplójába kezdett jegyzetelgetni, mialatt a hallgatók nagy része elhagyta az előadótermet. Zara lassan sétált le, Elizabeth felé vette az irányt. A tanár balkezén támasztotta homlokát, miközben írt, egy szőke tincsel babrált az ujjai között. Közelebb érve, óvatosan fürkészte a nőt. Az arcán szomorúsággal is nagyon vonzónak találta őt a lány, pár lépésre tőle halkán megszólította.

- Nagyszerű előadás volt! Nem vagyok egy hízelgős típus, de szerettem volna, hogy tudja ezt! - Elizabeth ekkor felnézett a naplóból, enyhe mosoly váltotta a szomorkás tekintetet.

- Köszönöm! Meglepett a válaszával!

- Szeretem a nyelveket, sokat olvasgatok róluk...

- Sejtettem. Eddig senki sem tudta a pontos választ, ma sem számítottam erre. Örülök, hogy egy lelkes diákom már biztos van Miss Evens! – nézett elismerően a lányra, akivel azonnal megtalálta a közös hangot.

- Zara. Kérem, szólítson Zarának!

- Rendben Zara. Szép neve van. Honnan... - nem tudta befejezni a kérdését.

- Liz, gyere légy szíves, mert a tanszékvezető szeretne beszélni veled! – jött be Elizabeth egyik kollégája.

- Nos Zara, következő alkalommal folytatjuk, elnézést!

- Rendben Ms. Morgan – a lány bólintott, a nő egy fejbiccentés után elsietett.

- Huh, szerencse, hogy elhívták! „Honnan érkezett Zara?” „Malajziából!” Egy pillanat alatt összerakná a képet, rájönne a titkomra. Óvatosabbnak kellett volna lennem, már így is alaposan felkeltettem a figyelmét! Hirtelen annyira meg akartam ismerni a „majdnem nagynénémet”, végig sem gondoltam az egészet. Van rá egy hetem, kitalálni, mit kezdjek az új helyzettel! – tűnődött Zara, miközben elindult a másik előadóba.

Elizabeth a folyosón beérte a másik tanárt és utána szólt.

- Larry, miről van szó?

- Nem tudom, de Bill azt mondta fontos. Kért, hogy szóljak neked, amint vége az előadásodnak, azonnal keresd meg! Idegesnek tűnt, ami nem jellemző rá...

- Rendben, köszö! – szólt Elizabeth, Larry elköszönt, majd továbbhaladt, míg a nő sietősebbre vette lépteit. Pár perc alatt a dékán irodájához ért, a titkárnője mondta, menjen csak, már várják. Kopogott, majd belépett az irodába.

- Liz, köszönöm, hogy jöttél! – szólt Bill – Az urak, Dugan és Rogers ügynökök a Nemzetvédelmi Hivataltól, a hölgy pedig dr. Elizabeth Morgan, egyetemünk nyelvész specialista – Liz kezét fogott a két férfivel, majd leültek.

- Nos, az urak Cecilé esete miatt vannak itt, érkezésük óta átbeszéltük a történeteket, viszont lenne még pár kérdésük hozzád is...

- Miért érdekli az ügy a Nemzetvédelmi Hivatalt? – kérdezte kíváncsiskodva Liz – Több eset is történt, ami hasonló?

- Az NH-t minden érdekli, ami az USA területén történik, a második kérdésére nem áll módunkban válaszolni. Továbbá a kérdéseket mi tesszük fel, ha nem haragszik Ms. Morgan! – szólt Rogers ügynök kissé arrogáns módon. Dugan, a fiatalabb végigmérte Elizabethet, a férfi arcán nyoma sem volt érzelmeknek.

– Á, szóval kell a segítségem, viszont semmi közöm a dologhoz? – futott át Liz agyán - Miben lehetek a segítségükre? – kérdezte színlelt kedvességgel.

- Úgy tudjuk, hogy birtokában van egy hangfelvétel a francia lánnyal folytatott beszélgetéséről... - az „állítás” érezhetően kihallgatássá vált.

- Hát beszélgetésnek nem nevezném, mivel egyikünk sem értette a másiknak egy szavát sem, de valóban rögzítettem.

- Esetleg önnél is van a felvétel?

- Igen, itt van – majd egy diktafont halászott elő a vállára akasztott táskából, a jegyzetei és az előadás anyagai mellől.

- Lejátszaná nekünk, kérem? – de nem kérés volt ez, hanem egy határozott utasítás Rogers ügynök részéről. Elizabeth elindította a felvételt. Valahányszor visszahallgatta a hanganyagot, a nő mindig beleborzongott kissé. Ijesztő volt hallani, ahogy egy húszéves lány olyan nyelven szól, amelyhez még hasonló sem hallott soha. Ráadásul Cecilé nagyon rettegett, sírt, de senki sem értette, hogy mit mond. Néhány fonémát, frázist, mondatot újra és újra megismételt, hátha megértésre talál, közben Liz próbált hozzá szólni a világ legkülönbözőbb nyelvein, köztük olyanokon is, aminek az eredeti kiejtését jelenkorunkban még senki sem hallotta. Hasztalanul. Végül a felvétel, ami közel ötperces volt,

Cecilé halk zokogásával ért véget. Egy nagyon rövid pillanatra az irodában síri csend támadt. A két ügynök továbbra se mutatott együttérzést, folyamatosan a nyelvészprofesszort bámulta, idegesítően fürkészte.

- Tehát egy szavát sem értette? – törte meg a csendet Rogers ügynök.

- Önteltség nélkül mondhatom, hogy hat különböző nyelven beszélek kiválóan, továbbá számtalan nyelvet hallgattam, tanulmányoztam, kutatásaim során. De nem, egy szavát sem értettem, sőt még ötletem sincs, hogy mely nyelvcsaládba sorolható, vagy a Föld melyik részéről származik. Az eset óta sokszor meghallgattam, próbálva kideríteni róla valamit, teljesen sikertelenül!

- Elképzelhetőnek tartja, hogy egyáltalán nem is értelmes beszéd, csak valami halandzsa? – kérdezte Dugan ügynök félszegen.

- Nézze Mr. Dugan, nyelvészként sértően hat a kérdése, ha azt gondolja, hogy vizsgálgatok valamit, amiről nem tudom, hogy nyelv-e valójában! Egyértelmű, hogy értelmes nyelv, még ha csak Cecilé az egyetlen beszélője is a világon jelenleg! – vetette oda a választ Liz, aki megunt a fiatal ügynök közönyös, lekezelő viselkedését. Rogers a társára nézve, tekintetével moderálta Dugant, majd ismét dr. Morgan felé fordult.

- Kollégám nem úgy értette. Mr. Ryback említette egy elképzelését, miszerint ez esetlegesen lehet egy holtnyelv. Datálható megközelítőleg a kihalása?

- Nézzék, ez csak egy elmélet, az eddigi ismereteim szerint. Mivel nem jutott túl sok idő arra, amit Cecilé vizsgálatával tölthettem, ezért semmi lényegesre nem jutottam. Ha tippelnem kellene, azt mondanám, hogy több ezer éve – az irodában ismét nagy csend lett, látszott az ügynökök arcán a döbbenet – Ha egyáltalán egy holtnyelvvel állunk szembe...

- Mi más lehetne még? – szegezte neki a kérdést Rogers

- Fogalmam sincs! Amiben biztos vagyok, hogy értelmes kommunikáció, csak mi nem értjük. A korát is csak abból feltételezem, hogy eddig nem találtunk róla semmit. Úgy értem semmilyen tanulmány, feljegyzés, lelet nincs róla. Megkérdőjelezhető, hogy volt-e írásos formája.

- Más ötlete van? Mi ez, ha nem holtnyelv?

- Mégis mit várnak tőlem? Talán egy idegen civilizáció, vagy másik dimenzió kommunikációja, de fogalmam sincsen! Uraim a nyelvekhez értek igazán, és a tudásom itt most mit sem ér a saját szakterületemen! – Elizabeth nagyon felhúzta magát, érezte, ahogy egyre zaklatottabbá válik. Félelem uralkodott el rajta, már biztos volt benne, hogy több eset is van.

- Értem. Megkérem, hogy most adja át nekünk a felvételt, elvisszük további elemzésre – szólt a kezdeti parancsoló hangon Rogers – Van róla másolata?
- Nincs – válaszolta Liz, miközben átadta az ügynöknek a diktafonból kivett memóriakártyát. Rogers behelyezte a kezében lévő palmtopba, bemásolta egy mappába, majd a memóriakártyáról törölte, és visszaadta Elizabethnek.
- Nos, köszönjük a segítséget dr. Morgan és igazgató úr – a két ügynök felállt, de az ajtóból Rogers még visszaszólt – Azt javaslom önöknek, hogy felejtsek el ezt az egészet, minden csoda három napig tart! – majd biccentett a fejével és kilépett az ajtón. A dékán és Liz szótlánul néztek egymásra, arra gondoltak, most figyelmeztették őket, hogy ezzel nekik nincs több dolguk, és ez az egész „meg sem történt”! Hirtelen megcsörrent a telefon az igazgató asztalán, kicsit mindketten megrándultak. A dékán felvette, pár mondat után, elnézést kérve Elizabethtől, beszélgetésbe elegyedett. A nő felállt és kísértelt az irodából, a folyosón visszaüllesztette a kártyát a diktafonjába. Láta, hogy a hangfájlt törölték róla. Ekkor egy másikat helyezett bele, majd elindította Cecilé hangfelvételét az eredeti kópiáról.
- Seggféjek! – mondta maga elé és elindult a könyvtár irányába.

Zara fáradtnak érezte magát az elmúlt napok miatt, várta, hogy vége legyen az előadásnak. Végül az is eljött. Felsietett a szobájába, bedobta magát az ágyba, beállította a mobilját, egy másfél órás ébresztőre és álomba zuhant.

- Hú, ez gyors volt! - nézett a telefonra, ahogy az ébresztgette. Üzenete is volt, Joe írt neki: „*Voltam fent a szobádban, nem akartalak felébreszteni, mert úgy aludtál, mint egy angyal. Hívj később, amikor magadhoz térsz!*” - Zara hívást indított, Joe egy csörgés után felvette.
- Szia, álomszuszék!
- Szia, kicsit bealudtam... - szólt bele a lány álmos hangon.
- Mikor találkozunk?
- Kb. egy óra múlva.
- Érted menjek?
- Nem, köszí! Találkozunk a szokásos kávézóban, van jópár új sztorim...
- Akkor egy óra múlva, azaz félhétkor a kávézónál!
- Rendben. Csók!

Húsz perccel később Zara már a haját szárítgatta. A tusolás után tele volt energiával. A hajszárító monoton, bűgő hangja kizárta a külvilág zajait. Közben mindenen gondolkodott. E-mail érkezett a telefonjára, Dan küldte. A

lány azonnal megnyitotta a levelet, a sorain végig futottak szemei, majd elmosolyodott. A nagybátyja viccelődve közölte vele a tényt, hogy sokkal gyorsabban sikerül elintéznie az ügyet, mint gondolta, így hamarosan ismét Washingtonban lesz. Zara még csak egy napja volt egyedül Amerikában, de nagyon örült a hírnek. Joe közelsége megnyugtató volt, viszont Dan igazi otthoni biztonsággként szolgált számára. Válaszként, a „már alig várom, szólj, mikor menjek érted a reptérre” mondatot küldte. Belebújt egy farmerbe, fekete topba. Fehér tornacipőt és kabátot vett fel, majd az ajtót zárta. Néhány perccel később pedig az autóját indította.

Sötétedett, Joe a kávézó előtt ácsorgott, korábban érkezett, nem akarta a lányt megvártni. Ahogy ott álldogált, egy furcsa közbiztonsági zavarta meg gondolatait. Egy lány sietett el mellette, utána egy srác. Tisztán látható volt, hogy ők egy pár. Valószínűleg vitatkoztak valamin, a lány feldúltan tűnt, a srác pedig ijedtnak. A fiú a lány után kiáltott valamit, de Joe nem értette. Ekkor a lány megfordult és hisztisen a következőket mondta neki:

- Majd ha kiszórakoztad magad, akkor beszélünk – a srác felé nyúlt, meg akarta érinteni a kezét, de a lány ellökte – hagyjál, nem tudom, miért csinálod ezt, de egyáltalán nem vagy vicces! – majd megfordult és határozott léptekkel elindult, a fiú pedig utána. Ebben a pillanatban egy kis fehér autó parkolt le a járda mellé, a kávézó elé. Joe a kocsit felé fordult és elmosolyodott, mikor meglátta Zarát a szélvédő mögül integetni. Kiszállt, Joe nyakába ugrott, majd a szájára nyomott egy csókot.

- Mit szólsz? Vezetek! Rádásul Amerikában!

- Honnan van az autó?

- Az enyém, Dantól kaptam. Még fel sem fogtam!

- Azt elhiszem, nem mindennapi ajándék...

- Bemegyünk? Fázok! Eszünk valamit, aztán elmegyünk autózni. Mit szólsz?

- Jó tervnek hangzik! – kinyitotta a kávézó ajtaját és betessékelte Zarát. Az ablakhoz ültek, az asztalon gyertya pislákol békésen. Egy pincérnő érkezett, Zara egy gyümölcs teát rendelt, míg Joe egy cappuccinót és kértek egy pizzát. Mikor kettesben maradtak, Zara az ex-szobatársnőjének történetét mesélte elsőként. A fiú párszor bólintott, néha belekérdezett. Az igazgató, ügynökös résznél már tényleg csak hallgatott. Végül Zara megállt, mert látta, hogy a fiúnak meg kell emésztene a hallottakat. Közben megérkeztek az italok. Zara

orrát megcsapta a kellemes gyümölcsös illat, óvatosan beleivott a forró teába, arca kipirult. Joe nem nyúlt a csészéjéhez, várta, hogy a lány folytassa.

- Már tudod, hogy mi történt velem a baleset után, de Cecilének mégsem értettem egy szavát sem. Furcsa ez az egész... De mindegy, van ettől egy jóval fontosabb dolog is. Meséltem neked a nagybátyámról, arról viszont nem, hogy ő is itt, az egyetemünkön tanult... - Szinte egy szuszra mondta el Dan sztoriját, hogyan szeretett bele egy lányba, mi történt velük és végül hogyan végződött az egész kapcsolat.

- Tudod ki az új kommunikációs professzorom? Elizabeth...

- Morgan! – Joe fejezte be Zara mondatát - Említettem, hogy szeretnék neked valakit bemutatni, aki édesanyám helyett lett anyám, vele jártam sokat New Yorkban. Lizről beszéltem! – Zara elámult, másodpercek teltek el némán.

- Tehát, hogy fogjuk őket segíteni, újra egymásra találni? – kérdezte lelkesülve

- Biztos jó ötlet ez? – kérdezett vissza bizonytalanul Joe

- Annyi biztos, hogy Dan azóta sem tudta elfelejteni őt! De mi a helyzet Lizzel?

- Fogalmazzunk úgy, végre tudom, miért láttam gyakran szomorúnak. Sosem mondta el ezt nekem, sőt a múltjáról egyáltalán nem szokott beszélni...

- Van valakije?

- Tudtommal nincs. Volt pár sikertelen próbálkozása, rossz kapcsolata.

- Akkor ez nem kérdés, meg kell, hogy tegyünk!

- Nagyon eltökélt vagy... Talán igazad van.

- Oké, hogyan csináljuk a dolgot?

- Szervezzünk „vakrandit”, amint a nagybátyád visszaérkezik Washingtonba!

- Tökéletes, alig várom! – lelkesült fel Zara – Mondjuk egy vacsora...

- Most viszont együnk, ha már vacsoráról beszélünk, mert éhes vagyok és a pizza is kihűl – mondta Joe, majd jóízűen enni kezdtek. Zara közben elmesélte neki a beszélgetését Elizabethtel az előadás végén.

- Akkor addig kerüld a helyzeteket, a Lizzel való beszélgetést, ha meglepetést szeretnél nekik! De bevallom, én tartok az esetleges csalódásuktól...

- Ne aggódmaskodj! – fogta meg Zara a fiú kezét

Később elmentek autózni. Zara fellelkesült attól, hogy talán rendbe hozhatja nagybátyja életét. Mentek néhány kört a városban, közben arról beszélgettek, miképpen hozzák össze az ötletüket. Nem bánta Joe sem, bár féltette Lizzt egy újabb kudarcától, ennek ellenére szerette volna igazán boldognak látni. Ahogy mondta, anyja helyett anyja volt... Mindig is ki akarta mutatni háláját, hogy megtapasztalhatta vele ezt az őszinte, csodálatos érzést. Ami persze Joenak

soha nem jutott eszébe, hogy sokat visszacapott általa Liz is! A lehetőséget, hogy megpróbálja enyhíteni egy óriási hibán. Az más kérdés, hogy akkor miért döntött így. Nem hitte, hogy érdemes erre a világra gyermeket szülni... Nem volt boldog gyerekkora! Ha pedig egy gyermek nem boldog, akkor mi értelme bárminek is itt ezen a világon? Annak az ártatlan, kis lénynek még fogalma sincs arról, hogy a boldogság egyáltalán nem egyszerű! Az egy ajándék, amire meg kell érnünk! Aztán Liz megértette, ha már ide érkezett egy gyermek, akkor valakinek esélyt kell adnia a boldogságára. Joe esélye a szüleinek tragikus elvesztésével szinte a nullára csökkent. Ekkor döntött úgy, hogy minden tőle telhetőt megtesz a fiú boldogságáért. Közben rengeteg gyönyörű és váratlan érzés kerítette hatalmába. Mindezek ellenére, vagy talán pontosan ez miatt, sokszor sajgott a szíve, hogy a saját gyermekéről lemondott. Késő felismerés vagy örök tanulság, erre sosem lesz válasz...

Elizabeth elgondolkodva ült az íróasztalánál. Eszébe jutott Joe, délután még telefonon is felhívta, közös vacsorát beszéltek meg a következő hétvégére. Várta már, nagyon szerette a fiú társaságát. Közben a számítógépe végzett az elemzéssel, ezért visszazökkent a munkájába, meg akarta fejteni, hogy mit mondott, illetve mit ismételt Cecilé. Laptopja mellett jegyzetek, könyvek heverték szerteszét. Különböző korok, idegen kultúrák nyelvezetét vizsgálta, Liz nyitott volt tudományos és spirituális szemléletre is, sokszor furcsa ötletei támadtak. A mítoszokat, fantáziavilágokat is alaposan megvizsgálta. Úgy hitte, ezen történetek oly ősi népeké, akiket semmilyen módon nem ismerhettünk meg, mert a kultúrájukat egy kataklizma elsodorta az idő végtelenébe. Ebből viszont az adódik, hogy akkor a világuk is létezett, és a róluk szóló mesék lehetnek akár igazak is. Csak talán egy lélek több millió évet utazott, hogy a többieknek elmesélje. Hátha ezek olyan elrejtett emlékek, amit úgy hívunk, fantázia! A mítoszok hihetőbbek, mert időben talán sokkal közelebb vannak. Legfrissebb része az emberiség memóriájának a történelem, amit fontos lett volna eredeti állapotában megőrizni. De sajnos azt a „győztesek” írják és átírják! Pedig múlt nélkül nincs jövő, hazug múlttal, pedig csak hamis jövő létezhet... ha létezhet egyáltalán!

Elizabeth azon kapta magát, hogy mindenféle ősi szöveget olvasgat, rövidebb, hosszabb történeteken rágja át magát, ismeretlen forrásokban keresgél a bábéli zűrzavarról. Már az ügynökök viselkedéséből világossá vált neki, hogy a francia lány esete nem egyedi. Tudta, hogy a küszöbön áll valami óriási dolog!

- Ha több emberrel is megtörtént, akkor ez egy folyamat! – állapította meg tényszerűen – De vajon hányan vannak? Van valami közös az érintettekben? Csak Amerikában zajlik ez, vagy világszintű? – Liz nem bírta leállni, mindenféle weboldalt bejárt. Percek alatt talált pár hasonló sztorit, de komoly hírértékük nem volt, mert jórészt kitalációnak tűnt. A cikkek, elbeszélések alig látogatott honlapokon, elhagyott blogokon voltak olvashatóak. Aggódni kezdett, míg az ötletei fogytak, rossz előérzete egyre csak növekedett.

A két fiatal megérkezett Joe apartmanjához, Zara leparkolt az épület előtt, leállította a motort, a fiú a lány felé fordult.

- Arra gondoltam, meghívlak titeket Lizhez, egy hét múlva együtt vacsorázunk. Jó alkalom az újratálalkozásra. Nem említem neki a vendégek személyét.

- Nagyszerűen hangzik – bólintott rá Zara – Veled szeretném tölteni az éjszakát... - tette hozzá halkán.

- Gyere, menjünk fel! – válaszolta csendesen Joe.

Kiszálltak a kocsiból, a lépcsőházba érve a fiú kézen fogva, finoman húzta maga után a lányt. Belépve a liftbe, vadul csókolózni kezdtek. A felvonó a nyolcadikon megállt, ajtaja halk csengéssel kinyílt. Joe előhalászta a zsebéből a kulcsot, oda sem nézve csúsztatta a lakásajtó zárjába, közben szinte felfalták egymást. Elfordította a kilincset, a bejárat kitérült. Ölelkezve, testükkel neki feszülve lökték be maguk mögött az ajtót, ekkor a folyosóról beszűrődő fény megszűnt. Az apartman vízszintesen csíkozott félhomályban úszott, melyet a relaxán keresztül beszűrődő utcai világítás fénye festett. A lány kiszabadulva a fiú karjaiból, szelíden menekülni próbált, de Joe rávetette magát és legyűrte a nappali szőnyegére. Pillanatok alatt lehámoztak egymásról a ruhadarabokat, összefonódva hemperegtek a szőnyegen. Ahogy a meztelen testek egymáshoz tapadtak, lüktető energia áramlott a két lélek között, szinte körbezárva őket. Megszűnt körülöttük a tér és az idő, tudatuk elnémult, csak a vágyakozó vibrálás maradt, egészen a beteljesülés pillanatáig...

VÉGE A HARMADIK FEJEZETNEK!

Negyedik fejezet

Gyorsan telt az idő, Dan visszatért Washingtonba, már csak néhány nap volt hátra a vacsoráig. Zara a hét közepén megkérte a nagybátyját, hogy kísérelje el vendégségbe, mert megismerkedett egy sráccal, aki be szeretné mutatni a nevelőanyjának. Mivel Dan tudni akarta, hogy az unokahúga kivel találkozgat, ezért természetesen azonnal belement, nem is ejtettek több szót róla. Joe esetében másképp zajlott, nehezen hozta szóba a dolgot. Még mindig féltette Lizt, nem akarta a múltjának sebeit feltépni, aggódott a találkozás kimenetét illetően. De bízott benne, hogy jót tesz, ezért egyik este felnézett hozzá. Liz nagyon örült a váratlan látogatásnak, de Joe feszült volt.

- Beszélnem kell veled! – mondta az ajtón belépve, majd megölelte a nőt és tétován megállt a nappaliban.

- De komoly vagy, a frászt hozod rám... - lepődött meg a nő

- Már várom a közös vacsorát, de meg kell kérdeznem valamit...

- Bökd már ki, az Isten áldjon meg – mosolygott Liz.

- Mit szólnál, ha csatlakoznának hozzánk még ketten?

Elizabeth felnevetett, amit gyorsan mosolyra finomított, nem akarta Joet megbántani, de nagyon megkönnyebbült.

- Azt hittem, holnap vége a világnak, ezért előbbre akartad hozni a találkát! – viccelődött, majd komolyan folytatta – Tudom, hogy neked is fontos az együtt töltött időnk, nem kellene ez miatt aggódnod. Szívesen látom a vendégeidet...

- Nagyszerű! Bízom abban, hogy örülni fogsz nekik! Most mennem kell! – pusztit nyomott Liz arcára és már kint is volt az ajtón. A nőnek ideje sem volt kérdezni, de sejtette, hogy Joe meg akarja lepni. Aztán ott volt Dan, akinek fogalma sem volt, hogy hamarosan újra látja azt a nőt, akit valaha is szeretett és húsz év alatt sem tudott elfelejteni! Persze meg tudta volna keresni, de nem akart beleavatkozni Liz életébe semmilyen módon azok után, ami közöttük történt. Hiszen ő maga döntött akkor szakításukról. De titkon bízott abban, hogyha a sors egymásnak teremtett őket, akkor átrendeződnek a körülmények, amik gátolják az újraegyesülést.

2030. szeptember 21. - Washington

Elérkezett a szombat délután, Liz és Joe együtt készítették el a vacsorát, megterítették a négyszemélyes étkezőben, majd készülődni kezdtek. Zara és

Dan lementek a szállodában található ajándéküzletbe, a férfi rövid keresgélés után levett a polcra egy féledes, könnyed vörös bort, amit az eladó egy díszes papírtasakba rakott, majd elindultak a hotel kijárata felé.

Taxi állt meg Elizabeth lakása előtt. Dan fizetett, kiszálltak, majd felsétáltak a lakás ajtaja előtti lépcsőn. Zara megnyomta a csengőt, míg nagybátyja a zsebébe akarta tenni a tárcáját, de egy rosszmozdulattal a földre ejtette. Lehajolt érte, háttal az ajtónak, mely ebben a pillanatban kitért. Elizabeth nyitotta ki, közvetlen mellette állt Joe.

- Zara? – bukott ki Lizből az őszinte csodálkozás. Dan a hang hallatára azonnal felkapta a tárcáját és megfordult.

- Lizzy? – nézett Elizabethre Dan, mint aki szellemet lát

- Daniel? - egy hosszú pillanatra lefagyva, döbbenetben álltak. Aztán hirtelen egymás nyakába ugrottak, összeölelkeztek, végül finoman kibontakoztak az ölelésből, szinte úgy tűnt, mintha egy másik dimenzióból tértek volna vissza.

- Gyertek beljebb – szólt megilletődötten Liz és eltörölt egy könnycseppet az arcán. Dan, aki mindig határozott, úgy állt ott, mint aki egy álomba csöppent, és nem akar felébredni! Bementek és miközben vették le a kabátjukat, Liz és Dan hálás pillantásokkal néztek a fiatalokra.

- Nem könnyű megszólalni... - köszörilte meg a torkát Dan, átnyújtva Liznek a bort – Ezt a házigazdának hoztam – mondta végül zavarában.

- Nos, akkor talán igyunk is valamit – szólt Joe – kezében egy üveg pezsgővel, melyet pukkanással nyitott fel. Megtöltötte a négy poharat, míg Liz és Dan lopva bámulták egymást.

- Joe, örülök, hogy megismerhetlek! – fordult a férfi a fiú felé, jobbát nyújtva

- Enyém a megtiszteltetés Mr. Evens! – válaszolt kézfogás közben

- Neked mostantól csak Dan, szeretném, ha tegeződnénk!

- Rendben Dan, köszönöm!

- Kedves Zara, már találkoztunk, de engeddd meg, hogy újra bemutatkozzak, egy teljesen más minőségemben. Liz vagyok, és nagyon örülök, hogy valóban megismerhetlek! A lány is egy kézfogásra készült, de nagyon örült, amikor Elizabeth magához ölelte – kérlek, mi is tegeződjünk.

- Nagyon vártam már, hogy megismerjelek Liz! – szólt meghatódva a lány Felemelték a poharakat az asztalról, koccintottak, majd a pezsgőt felhajtva, asztalhoz ültek és beszélgetni kezdtek. A két fiatal felváltva mesélte a történeteket, amely ideáig vezetett. Nem hagyták ki New York-ot sem. Dan a fejét csóválta, de mosolygott.

- Hozom a főfogást! – mondta Liz felállva az asztaltól

- Hadd segítsék! – követte Dan, majd eltűntek a konyha irányába, a két fiatal az asztalnál maradt. Liz kivenni készült a sülteket a sütőből, amikor lehajolt, Dan nem bírt ellenállni a kísértésnek és alaposan végigpásztázta a szemével. Elizabeth most is csodálatos volt, a testhezálló, fekete koktéluha megfeszült tökéletes, kecses alakján. A nő magán érezve a férfi perzselő tekintetét, kissé hátrapillantott. Dan a tettenérestől zavarba jött, Liz elmosolyodott. A pultra, egy odakészített rácsra helyezte sütőtálcát, mellé rakva a kiemelő fogantyút.

- Kibontanád a bort? – irányította Dan figyelmét a pulton álló borosüvegre, közben teljesen szembe fordult vele.

- Természetesen – majd közelebb lépett az asztalhoz, és így Lizhez is. Ebben a pillanatban Dan mély levegőt vett, a sült hívogató párolgását már egyáltalán nem érezte, csak Elizabeth bőrének és parfümjének csábító illategyvelegét. Hirtelen megragadta a nő derekát, magához húzva szájon csókolta, majd sietve, mohón csókolgatni kezdte az arcát és a nyakát. Liz lehunyva a szemét, megkönnyebbülten sóhajtott fel, vágyakozó, lelkéig hatoló gyönyörbe olvadt.

- Fájdalmasan hiányoztál... – súgta elcsukló hangon a nő, míg egy könnycsepp gurult végig az arcán, elérve állát, lehullott a ruhájára, ami szomszoros felitta.

- Annyira nagyon sajnálom szerelmem...

Óvatosan, lassan engedték el egymást, de még másodpercekig rabjai voltak egymás tekintetének, nehezen csöppentek vissza a jelenbe.

- Be kellene vinnünk az ételt!

- Persze, hozom a bort...

Élménytől megrészegülve érkeztek vissza az étkezőbe. Folytatták a vacsorát, enyhén spiccesen nevetgélve telt az idő, beszélgettek, sztorizgáltak, az este szépen éjszakává érett, melynek zamatát az édes borral átítatott derű adta...

- Mi elvonulunk, szeretnénk, ha most már kicsit kettesben lehetnétek! – szóló végül Zara, közben a fiatalok felálltak és eltűntek a fiú szobájában, amit Liz mindig fenntartott neki. Dan töltött bort mindkettőjüknek. Elcsendesedtek, mert nem tudták, hogy és hol kezdjék a beszélgetésüket, rengeteg idő eltelt.

- Sosem bocsátottam meg magamnak, és talán sohasem fogok azért, amit akkor tettem! – törte meg végül a csendet Elizabeth, miközben ismét könnyek jelentek meg a szemében. Dan azonnal közelebb húzta a székét és átölelte őt. A nő a férfi vállára hajtotta a fejét, halkán zokogva öntötte ki bánatát.

- Milliószer elképzeltem, hogy milyen is lenne ő valójában... Fiú lenne vagy lány? Olyan lenne, mint te, vagy önmagamra emlékeztetne? Biztos, hogy

nagyszerű gyerek lenne, mint Joe... de már sosem tudom meg... ostobán megölettem! - remegő ajkakkal, némán sírt, a felgyúlt fájdalom átszakította a gátat, és az előbb még vidám Elizabethet összeesebezték a múlt éles szilánkjai.

- Liz, Liz, Lizzy... - Dan vigasztalni próbálta a hátát simogatva – még nem álltunk rá készen. Hidd el, minél több idő telt el, annál több volt bennem is a bűntudat. Ez nem csak a te felelősséged, óvatlanok és meggondolatlanok voltunk. Ne büntesd magad tovább, már bűnhődtünk rengeteget, miközben semmi rosszat nem akartunk. Én sem tudom meg bocsátani magamnak, hogy meg sem próbáltalak megérteni. Magadra hagytalak, elárulva a szerelmünket, magunkat... pontosan akkor, amikor a legnagyobb szükséged lett volna rám!

- De te nem akartad, hogy azt tegyem és igazad volt...

- Viszont azzal sem foglalkoztam, hogy ezért le kellett volna, mondj a régóta dédelgetett álmaidról és a szüleiddel sem volt egyszerű...

- Az álmaidról? Francba a hülye álmaimmal! Gyűlölöm magam azért, amit tettem! Csak legalább egyszer elmondhatnám neki, hogy mennyire sajnálom, már mindent odaadnék érte, de késő és én nem érdemeltem meg őt...

- Én pedig nem érdemeltelek meg téged! Majdnem húsz év Elizabeth! Egymás nélkül! A pokolba is! Úgy érzem, eleget szenvedtünk. Szerintem egy tőlünk sokkal hatalmasabb erő is hasonlóan gondolja, különben nem engedte volna ezt a találkozást! Ne mérgezd tovább a lelkedet öngyűlölettel, ne emészd magad! Szeretném, ha a számunkra fenn maradt időt nem szomorkodással töltenénk, hiszen így is annyit veszítettünk belőle. Most boldog vagyok, mert semmire sem vágytam jobban, mint hogy újra lássalak. Szeretlek!

- Szeretsz? – meglepve, szipogva törölte le a könnyeit Elizabeth.

- Persze, hogy szeretlek! – bólintott a férfi

- Soha nem szűntem meg szeretni téged Daniel!

- Gyönyörű vagy! - félreigazította Liz egyik szőke tincset.

- Képelem! A szétkenődött sminkemmel... mint egy bánatos mosómedve – mondta Liz egy vicces fintorral, erre a férfi elmosolyodott – rendbe hozom magamat – a nő felállt az asztaltól és a fürdőszoba irányába távozott.

A tükör előtt állva vizsgálgatta a „károkat”, majd elkezdte lemosni a szétfolyt szemfestéket az arcáról. Nem hitte el, még most sem, hogy Dan kint várja a nappaliban. Annyira valóságértelenné vált a csengetés pillanatától a valóság...

– Kérlek Istenem, csak ne álom legyen! Biztos, hogy nem az, álmaimban nem a sminkemmel volnék elfoglalva! Kaptam egy második esélyt, nem fogom elhibázni! – kavarogtak az érzései. Éppen végzett az arcának megtisztításával,

amikor óvatosan nyílt az ajtó. Dan lépett be, szorosan mögé állva hozzásimult. Liz mozdulatlanul figyelte a tükörben, ahogy a férfi megmarkolja a csípőjét és magához húzza. Csókolgatni kezdte a nyakát, a nő lehunyta szemeit és átadta magát az érzésnek, ahogy Dan ajkai sétáltak a tarkóján. Libabőrössé vált a kellemes, izgató érintések hatására. Dan megragadva a ruha cipzárját, lassan lehúzta, míg a végére érve kivillant Liz fekete csipke bugyija. Ekkor ujjával letolta a formás ívű vállakról a ruha pántjait, amely csendesen lecsúszott a nő testéről. Kezei végigsiklottak a meztelenné vált melleken, tenyereivel alig érve az izgalomtól megkeményedett, meredező mellbimbókhoz. A nő beleremegve megfordult és csókolózás közben, lassan kioldotta a férfi nyakkendőjét, ingét. Lehámozták egymásról az összes ruhadarabot. Liz megfogta Dan kezét és maga után vonta a zuhanykabinba. A meleg víz sugár lágy simogatása közben, vadul, fékevesztetten szerelmeskedtek. Sóhajtások és apró nyögések mellett telt fel a kabin gőzzel, kívülről már csak sziluettek mozogtak lüktetőn. Finom, női kéz nyomódott a párás kabinfalnak, lassan lecsúszva, az üveget letörölve, az ujjak gyöngyöző vízcseppeket hagytak maguk mögött...

Zara és Joe egymás mellett feküdtek az ágyon ruhában, csendesen szólt a zene az éjjeli szekrényen elhelyezett mini hifiből. A polcokon rengeteg kép, amiről Liz és Joe együtt mosolyogtak vissza. Egyiken a fiú olyan tizenöt forma volt, mindketten napbarnítottan, napszemüvegben álltak a Gizai piramisok előtt. Liz hullámos, szőke haja egy szalmakalap alól kandikált ki, Joe kezében egy vizes kulacs volt.

- Mikor jártattok Egyiptomban?

- Úgy hat éve, Liz azon a nyáron a szanszkrit nyelvet, és a hieroglifákat tanulmányozta. Az egész nyarat Egyiptomban töltöttük, számtalan ősi, ókori szenthelyet látogattunk meg, szerencsére részt vehettem veled a kutatásokban is, megszerettem azt a helyet.

- Irigyellek miatta, nagyon szeretnék én is eljutni oda!

- Egyszer elmegyünk együtt... - mondta a fiú

- Rendben – bújt a lány Joehoz, közben a fali órára nézett, pár perce múlt éjfél. – Szerintem itt maradunk éjszakára!

- Akkor talán kényelmesebb lenne ruhák nélkül az ágyban...

- Neked minden percben ezen jár az eszed... de igazából nekem is – nevetett Zara, közben kibújtak ruháikból. Betakaróztak egy paplannal és mozdulatlanul ölelkeztek, átadva magukat teljesen az érzéseiknek, az illékony pillanatoknak.

- Szeretlek! – futott át Joe agyán a gondolat.
- Én is szeretlek! – suttogta Zara
- Kimondtam volna? – tűnődött magában a fiú
- Jó éjt édesem! – a lány közben hátat fordított Joenak
- Hé, annyira azért ne siessünk az alvással!
- Mit csináljak, álmos vagyok! – nevetett Zara, majd felsikkantva kuncogott, miközben Joe rávetette magát a paplan alatt – Ne csikizz... hallod, ne csikizz!

Reggel mosollyal az arcán ébredt Liz, Dan hozzábújva aludt, karját a csípőjén pihentette. Megpróbált óvatosan kibújni az ölelésből, de az addig ellazult kéz határozottan megfogta.

- Szép jó reggelt! – szólt álmos hangon Dan – Hová indulsz?
- Gondoltam, készítek reggelit.
- Nem sietünk sehová, gyere csak vissza! – magához húzta a nőt és a takaró alatt a keze megállapodott Liz egyik mellén.
- Tehát nem engeded el a cicimet? – nevetett fel Elizabeth
- Vannak dolgok az életben, amiket nehéz elengedni! – mondta mosolyogva a férfi, továbbra is behunyta szemmel, majd keze a nő hasán végigsimítva egyre lejjebb csúszott...

Később Joe és Zara előbújt a szobából, Liz és Dan már éppen a reggelit készítette, közben vidáman beszélgettek.

- Felébredt a fiatalság! Üljetek le, éppen időben. Kész a reggeli! – invitálta őket az asztalhoz Liz, mialatt minden teríték a helyére került.
- Igazán boldoggá tettetek minket, köszönjük a nagyszerű meglepetést! – szólt elismerően Dan, miközben ettek.
- Ez volt a célunk, boldognak látni Titeket! – mondta Zara
- Rátok nézve, ez sikerült is! – fűzte hozzá a fiú
- Tényleg hálásak vagyunk! – jött kissé zavarba Elizabeth
- Ugyan már, nagyon örülünk nektek! – Joe meghatódott, sosem látta azelőtt ilyen felszabadultnak a nevelőanyját. Kellemes hangulatban telt a délelőtt. Később egy taxi állt meg a ház előtt, Zara és Dan elbúcsúztak a házigazdától, beültek az autóba, az pedig elhajtott velük.

Néhány száz méterrel odébb egy magas, öltönyös férfi érkezett az ottani taxiállomásra. Bevágódott az egyik taxi hátsó ülésére, eléggé rossz kedve volt, mert erőteljesen hasogatott a koponyája, hirtelen jött a gyötrő fejfájása.

- Vigyél a Missouri és a Kansas sugárút sarkára! – adta határozott utasításba. A sofőr megfordult, az ábrázata egy közel-keleti férfi benyomását keltette. Mondott valamit utasának, de az egy szót sem értett belőle.

- Tanuld meg a nyelvünket, ha itt akarsz élni! – szólt haragosan a férfi, majd kivágta az ajtót és kiszállt. A sofőr értetlen arccal követte tekintetével. A gyorsan távozott kuncsaft beült egy másik sofőr mögé. Mikor beszállt már nem sejtett semmi jót, ugyanis egy ázsiai férfi ült a volánnál. Ismét elmondta a címet, a sofőr pedig visszakérdezett. De az utas csak a hangsúlyból sejtette, hogy kérdés lehetett, mert a nyelvet, amin szólt, nem értette.

- Átkozott bevándorlók! – kiáltotta maga elé, miközben belebokszolt egyet az előtte lévő üres ülés fejtámlájába, majd ismét feltépte az ajtót és kiszállt. Határozott léptekkel elindult gyalog. – Miért nem tudják megtanulni a mi nyelvünket, ha kibaszottul itt élnek! – őrvöngött magában. Sétálva a forgalmas utcán, feltűnt neki, hogy nem érti a beszédfoszlányokat a mellette elhaladók beszélgetéseiből, mobiltelefonálásaiból. Járása enyhén bizonytalanabbá vált. Megállt néhány fiatal közelében, akik nagy beszélgetésben voltak. Próbált hallgatózni, hogy miről beszélnek, de egy szavukat sem értette. Ekkor vette észre, hogy mellette egy kifejezetten amerikai megjelenésű nő hangosan beszélget a telefonján, de eddig neki csak valami teljesen idegen nyelvű fecsegésnek tűnt. Elborult az agya, és elordította magát a tér közepén, közben körbenézve figyelt mindenkit.

- Ki beszél itt angolul? – üvöltözte folyamatosan

Az emberek csak lesokkolódva, értetlenül néztek rá.

- Segítsenek már! Valaki beszél itt angolul? – kérdezgette elkeseredetten. Az emberek szánakozó pillantással néztek rá, de egy szavát sem értették.

- Tehát én nem beszélek angolul – roskadt magába a férfi és gondolkodás nélkül, gyorshívó gombbal felhívta a felesége mobiltelefonját. Amikor a jól ismert hang beleszólt, a férfi egy kukkot sem értett abból, amit a nő mondott, ezért néhány másodperc után letette. A telefonja kijelzőjét bámulva, számára teljesen idegen karaktereket látott, és csak most döbönt rá, hogy a körülötte lévő táblákat, hirdetések sem tudja elolvasni! Ekkor a mobilja csörgött, a feleségének fotója jelent meg a képernyőn, próbálta őt visszahívni. Kinyomta, majd elindult a legközelebbi kórház felé, nem volt egyéb ötlete.

Zara és Dan visszaértek a hotelba, felmentek a lakosztályba. A lány a mosdóba indult, míg a férfi leült az egyik fotelba és jókedvűen, kényelmesen hátradőlt.

- Nos, nekem is van egy meglepetésem számodra, és úgy tűnik az időzítés is tökéletes... – mondta félszegen a nagybátyja.

- Igen, és mi az? – kérdezte a lány

- Ha elmondanám, nem lenne meglepetés, igaz?

- Igaz. Tehát mikor tudom meg?

- Félóra múlva indulunk, addig készülj el!

- Rendben.

Zara tíz perc alatt teljesen elkészült, de az idő csak nem telt. Arra gondolt, hogy felhívja addig a bátyját, de az időt nézve, erről gyorsan letett. Hallotta, hogy nagybátyja a szobájában valakivel telefonon beszél, de semmit nem tudott belőle elcsípni. Bekapcsolta a nappaliban a tévét és unottan váltott csatornáról csatornára, majd egy hírműsornál megállt.

„... a mai napon több műholdnál is rendellenes működést tapasztaltunk, ezért nagy valószínűséggel előbb-utóbb a telekommunikációval is akadhatnak problémák, az okát még nem tudjuk. Továbbá a rádióteleszkópok egy jelentős hányada vált használhatatlanná – mondta feszült arccal az interjúalany – korai lenne bármit is mondani, talán egy erősebb napkitörés okozza a felmerülő hibákat, de az is lehet, hogy...” - ekkor az adás megszakadt.

- Indulhatunk? – lépett a nappaliba Dan, a lány kikapcsolta a készüléket, a koponyájába tompa lüktetést érzett.

- Persze! – lelkesedését egy belső nyugtalanság vette át.

- Minden rendben? – észlelte a hangulatváltozását a férfi.

- Igen, azt hiszem, csak kissé megfájdult a fejem...

- Nekem is! Biztos az időjárás... de jól vagy? – Zara bólintott

Pár perc alatt leértek a szálloda elé, beültek a fehér autóba.

- Kérlek, hogy amíg nem érünk úti célunkhoz, addig ne nyisd ki a szemed, mert akkor oda a meglepetés! Rendben?

- Rendben, addig pihenek egy kicsit... - lehunyta a szemét. Az autó elindult, a lány egy darabig figyelte a forgalom hangjait. Dan bekapcsolta a rádiót, de az szakadozva szólt.

- Valami kommunikációs hiba, mondták a tévében. Váltsd át mp3-lejátszóra – tanácsolta a lány, Dan megnyomott egy gombot és már szólt is a zene.

Hirtelen rendőrautók húztak el mellettük szirénázva, ettől a „vakon” utazó összerezsent.

- Nyugi, csak rendőri egységek sietnek a dolgukra!
- Közleg vagyunk már? – türelmetlenkedett Zara
- Hamarosan megérkezünk!

A lány érezte, ahogy az autó emelkedőn megy, kanyarodik, lefelé hajt egy dombon, elég furcsa volt neki így közlekedni.

- Most már tényleg jó lenne, ha megérkeznénk!
- Ekkor megállt az autó, Dan leállította a motort.

- Most már kinyithatod!

A lány szeme felpattant. Egy reptéri parkolóban álltak, az autóval szemben pedig ott állt a családja, és még doktor Rahman a feleségével. Először nem hitt a szemének, majd egy örömkönnyes nevetésben tört fel.

- Ez az én meglepetésem neked! – mondta mosolyogva Dan.

Zara feltépte az autója ajtaját, majd az érkezők nyakába ugrott. Üdvözölt mindenkit, míg végül Adammal állt szemben.

- Ide mindenkit beengednek? – élcelődött Zara
- Egészen biztos, hiszen te is itt vagy! – kontrázott a bátyja, majd nevetve megölelték egymást. Már éppen beszélgetésbe elegyedtek, amikor kiabálást hallottak a terminál bejárata felől. Egy nő rohant ki rajta, közvetlenül utána biztonsági őrök, akik végül elkapták és leteperték. Az asszony őrjöngve hörgött, a három férfi alig bírta vele, sokkoló volt a látvány. Nehezen lefogva, elrángatták vissza az épületbe. Mindezt döbbenetesen nézték a közelben tartózkodó emberek.

- Menjünk! – mondta a fejét csóválva Dan - Magunknak béreltem egy reptéri kisbuszt, Zara és Adam pedig jönnek a kocsival. Közvetlenül utánatok megyünk! – fordult Zarához

- De Danny... - kezdte volna a lány apja

- Aaron, nyugi, minden rendben lesz! – nyugtatta Dan

- Oké! – törődött bele Aaron, de Keisha is nyugtalanul látszott. Beszálltak az autókba, kigurultak a reptérről és elindultak vissza a szállodába.

- Határozottan jó, hogy te vezetsz. – dőlt hátra kényelmesen Adam - Milyen a baloldalon a kormányznál?

- Semmi extra, bár alig vezettem a jobbon. Megpróbálok?

- Persze, de majd később! Itt leszünk egy hétig!

- Tényleg? De örülök nektek! Hiányoztok!
- Te is nekünk! De mesélj, mi a helyzet Joeval?
- Rendszerben – majd részleteiben elmesélte az elmúlt estét.
- Nagyon komoly! – szólalt meg végül csodálkozva Adam
- Láttad volna Dan arcát. Sosem láttam ilyen boldognak!
- Örülök neki! Milyen Elizabeth?
- Nagyon aranyos, bírni fogod!

Éppen folytatni akarta, de az ellenkező irányba több katonai teherautó haladt el, Zara a visszapillantóból látta, hogy Dan is zavartan nézi. A rádió továbbra szakadozva, de működött. A lány hangerőt adott a hírek miatt.

-... a Sibley Memorial és a Providence Kórházak várója is megtelt. Valamilyen kommunikációs zavar kelt egy kisebb fajta pánikot a lakosság körében. Még nem tudni, hogy mi okozza – számolt be a tudósító – de úgy tűnik, hogy a betegek egy része egyszerűen képtelen beszélni érthető módon, míg mások teljesen idegen nyelveken szólalnak meg, olyanokon, amit előtte soha nem ismertek. Sőt olyan páciens is akad, aki hirtelen több nyelven is beszél. Minden érintett kormányzati egység, köztük az NBH, a FEMA és az Epidemiológiai Központ felhívást tett, hogy aki családtagján, ismerősén tapasztalja a hallottakat, az próbálja az illetőt megnyugtatni és azonnal kísérelje a legközelebbi vészhelyzeti központba, melyek címeit elérhetővé tették a legnagyobb hírcsatornákon, hírportálokon. Továbbá azokat is várják ezekre a helyekre, akik hirtelen jött erősödő fejfájással küzdenek. A vizsgált esetek között magas számban fordul elő erőszakosságra hajlamos, önkívületi állapotba kerülő beteg is, ezért a hatóságok arra kérnek mindenkit, akit a kór nem sújt, hogy maradjon otthonaikban, amíg a veszély elhárításra kerül, és aki teheti...” – ebben a pillanatban egy hatalmas üvöltést lehetett hallani az adásban, amit nagyobb robaj kísért és hirtelen megszakadt a rádiósugárzás. Zara és Adam döbbenet, félelemmel néztek egymásra. Eddig maláj nyelven folyt közöttük a beszélgetés.

- Ugye jól értettem mindent? – kérdezte a fiú
- A tekintetéből ítélve tökéletesen értetted – mondta Zara rémülten. Ekkor mentők, rendőrautók, tűzoltók száguldottak el mellettük villogva-szirénázva, megkülönböztető jelzéseket használva. Szemmel láthatóan, szinte percről percre vette át a zűrzavar a normalitás helyét, az utcákon itt-ott rohangáló embereket lehetett látni, fel-felvisített egy-egy riasztó, különböző irányokból kiáltásokat, ordítást lehetett hallani.

- Oké, nyugi, irány a szálloda – nyugtatta Adam – Akarod, hogy vezessek?

- Nem... menni fog, köszi! – próbált higgadt maradni Zara.

Az utakon egyre több autó bukkant fel, a legtöbb úgy tűnt, mintha a városból kifelé venné az irányt. De sokan keresték a házak és lakások biztonságát is, leeresztve a redőnyöket, becsukva ajtórácsokat. A gyalogos forgalom kezdett teljesen eltűnni, csak néhány ellátónál voltak nagyobb tömegek. Egy kisebb frász jött a lányra, amikor az egyik sarkon egy jókora tűzoltóautó fordult elé, de szerencsére időben fékezett, így elkerülték az ütközést. Megérkeztek a szálloda elé, gyorsan kipattantak a kocsiból, a többiek is sietve szálltak ki a kisbuszból, kezükben bőröndökkel, táskákkal.

- Hallottátok a rádió közleményt? – kérdezte Zara

- Hallottuk. Gyorsan menjünk fel! – mondta szárazon Dan. A hotel lobbyjában mindenfelé csomagok heverték szerteszét, az étteremben felborított székek, asztalok, de már nem volt sehol egy vendég vagy a személyzet, csak a feldúlt helyiség. A recepció éppen telefonált, dühösen őrjögött valakivel. Zarának fogalma sem volt arról, hogy a többiek nem értik, ahogy azt kiabálja, hogy „leszaram, félek, nem maradok tovább, itt hagyom az egészet, a vendégek teljesen megbolondultak, veled együtt!”, majd lecsapta a telefonkagylót és elviharzott a személyzeti ajtón. Gyorsan elindultak a lift irányába. Éppen kinyílt az ajtaja, emberek ömlöttek ki rajta, akik riadt arccal igyekeztek a kijárat felé, szinte elsöpörve Dant az útjukból. Sietve beszálltak a felvonóba, amint felértek a lakosztályba, azonnal bekapcsolták a tévét. Dan váltogatta a csatornákat, míg megállt az egyikén. Feszülten figyelték a képernyőt.

-„... még nem tudni semmi biztosat, de a veszélyhelyzeti központok egyre túlterheltebbek, innen a magasból látni, hogy az ellátó egységek körül hatalmas tömeg gyűlt össze – mondta a riporter egy közvetítő-helikopterről bejelentkezve – egészen úgy tűnik, mintha egy hirtelen jött lökéshullám hatására történt volna. Körülbelül fél órája még negyed ekkora embertömeg sem volt a központok körül és a számuk, mintha hatványozódva növekedne. A feszültség hatására kisebb-nagyobb dulakodások törtek ki az utcákon, és az intézmények környékén is. Egyre fokozottabb rendőri beavatkozásra van szükség, sok beteg teljesen elveszíti az önuralmát és agresszív ámokfutásba kezd. A szó ismét a stúdióé – a képernyő váltott, a csatorna stúdiójában egy bemondónő folytatta a tájékoztatást – Köszönjük John! Kollégánk a helyszínen marad, hamarosan folytatja a beszámolóját. A világ számos országából, nagyvárosából kaptunk hírt, hogy a helyzet mindenhol kialakulóban van,

teljesen azonos tünetekkel. Az ENSZ azonnali veszélyhelyzeti konferenciát sürget. Még nincsenek információk arról, hogy vírus vagy baktérium okozza a rendellenességet, ha ez egyáltalán valamiféle betegség. Felmerült a teóriák között, hogy egy jól megszervezett, globális terrorcselekmény folyik. Sajnos már több haláleset is történt, viszont mindenképpen fontos, hogy... - ekkor a bemondónő hirtelen a halántékához kapott, mintha egy éles fájdalom hasított volna a fejébe és folytatta, de már senki nem értette a szállodai szobában, amit mond... csak Zara!

- Mit mondott? Nem értettem... - szólalt meg Dan.

- Azt mondta a műsorvezetőnő, hogy aki teheti, maradjon otthon, mert eluralkodott a káosz és veszélyes kimenni. Az erőszakos cselekmények száma percenként nő, a hatóságok teljesen leterhelté váltak. – fordította le Zara a többieknek, miközben a TV képernyőjén látható volt, ahogy a bemondónőt néhány kollégája kikíséri a stúdióból, aki eközben elsírja magát. Váltott a kép, ismét a helikoptert mutatták, a riporter félig a kamera felé fordulva folytatta a tájékoztatást, de teljesen érthetetlen módon, a háttérben, a helikopter távlatából látni lehetett a válla felett, hogy egy épület felgyulladt. Egymáson taposó tömegek, menekülő emberek megrázó képsorait mutatta az operatőr az élő bejelentkezésen, majd megjelent az adásszünet felirat. Dan idegesen kapcsolt tovább egy másik csatornára, ahol a képek alatt, a címsoron a következő állt: „Fékezhetetlenül terjed a Babel-kór!”, az adássugárzás komment nélkül ment, Washington különböző kerületei voltak láthatóak, ahogy mindenfelé rendőr-, tűzoltó- és mentőautók sora avatkozott be, próbálták megállítani a katasztrófát, közben mindenfelé katonai kordonok telepítése folyt. Dan ekkor váltogatni kezdte a csatornákat. Különböző országok hírműsora, mind ugyanezzel a témával foglalatzkodott, a világ nagyvárosait mutatták zavargásokkal, ijesztő pillanatképekkel.

- Most mi lesz? – kérdezte Adam

- Indulok Elizabethért és Joeért, nincsenek biztonságban!

- Veled megyek! – jelentette ki Zara

- Szó sem lehet róla, itt maradsz!

- Megyek! – makacsolta meg magát a lány – Mindenféle nyelven beszélek, jól jöhet, tekintve a helyzetet!

- Jó, de azt csinálod, amit mondok! Érted?

- Értem! – közben telefonálni próbált, de nem volt egyáltalán térerő.

- Ne aggódj Aaron, nagyon vigyázok rá, hamar visszaérünk! Addig maradjatok itt, és csak nekünk nyissatok ajtót! – A bátyja bólintott, tudta, hogy most aggodalomra nincs idő! Dan és Zara eltűntek az ajtóban, bezárva azt maguk után. A lobbyn keresztülhaladva látták, ahogy egy férfi rohan el a lépcsők irányába, de nem foglalkoztak vele, csak kiszaladtak a fehér kocsihoz. Ahogy beültek az autóba, erős elektrosztatikus kisülés rázta meg őket. Dan vezetett, nyomta a pedált, gyorsan haladtak. Az utcákon mindenféle ember lézenget, nagyrészüket már úgy festett, mint aki nincs magánál, céltalanul bolyong, hátborzongató, üres tekintettel. Csak néhányan menekültek rémült arccal. Még csak kora délután volt, ennek ellenére furcsán besötétedett. Összefüggő viharfelhők gyülekeztek, bennük kisebb-nagyobb villámok cikáztak, a levegő szinte megtelt elektromossággal, a hőmérséklet erősen csökkent. Szerencsére gond nélkül jutottak el Liz lakásáig. Leparkoltak a bejárat elé, felszaladva a lépcsőn azonnal csengettek. Egy rövid idő után zárok kattánása hallatszott, a nő nyitott ajtót, Joe mellette állt egy baseball ütővel a kezében.

- Gyorsan szedjétek össze néhány holmit, aztán induljunk! – hadarta Dan. Öt perc alatt összekapkodtak pár dolgot két nagyobb táskába, mialatt Dan az ablakon résnyire húzta a sötétítőt, kifelé fürkészett, Zara segített pakolni.

- Indulhatunk! – szólt Liz, Joe és Dan felkapták a táskákat.

Néhány pillanattal később már az ajtót zárták. Elindulva lefelé a lépcsőn, látták, hogy az utcán páran lődörögnek, mintha valami drog hatása alatt lennének. Ők próbáltak csendben osonni, de azok egyszerre megfordultak, rájuk szegezve szemüket, határozottan megindultak feléjük. Egy szót sem szóltak, csak közelítettek. Elöl két középkorú fickó, tőlük lemaradva férfiak, nők vegyesen. Az első elérve Dant, meg akarta ütni, de ő gyorsabb volt, elhajolva az ököl elől, állon vágta támadóját. Az a hátára esve bevágta a fejét a járdába azonnal eszméletét veszítette. Közben a másik Joera vetette magát, aki a kezében tartott ütővel reflexből gyomorszájon nyomta a néma őrültet, ekkor az előrehajolt a fájdalomtól, Joe pedig nagy erővel orrba térdelte. Ez is elterült. A többi azonnal elkezdett rohanni feléjük. Elizabeth felkapta a táskát, amit Joe dobott a földre a támadáskor. Rémulten futottak az autóhoz, de csak hárman, mert Joe a motorja nyergébe pattant, próbálva elterelni az érkezők figyelmét, Zara ezt meglátva nekilódult a fiú után.

- Zara! – kiáltott Dan kétségbeesetten.

- Bízz bennem! – mondta a lány, kérő tekintettel. Dan csak egy pillanatig habozott, majd bólintott, közben letörölte a verejtéket homlokáról. Bevágták

magukat Lizzel a kocsiba, míg a két fiatal sisakot húzva, vad motorbőgéssel kísérvé elviharzott, nyomukban egy kisebb tömeggel.

- Kösd be magad! – mondta Dan Liznek, miközben maga is becsatolta a biztonsági övet és padlóig nyomta a gázt az autón. A horda üvegekkel, kövekkel dobálta meg az autót, szerencsére a motor már rég dobótávolságon kívül volt. A város néhány perc alatt változott a pokol tornácává. Mindenhol kisebb-nagyobb lángok lobbantak fel, dulakodások, lövések, riasztók és szirénák hangja töltötte meg a teret. A motorral kisebb távolságban haladtak a fehér autó előtt, elkerülve a nagyobb tömegeket, Joe pontosan tudta a szálloda helyét. Egy kereszteződést hagytak el a motorral, amikor hirtelen balról egy terepjáró vágott be Dan elé, aki alig bírt megállni. Hátramenetbe kapcsolt és lepadlózta a gázpedált, majd a visszapillantó-tükörben látta, ahogy hátulról is érkezik egy kocsi. Ismét előre menetbe rakta a váltót, majd teljes gázzal elindult egy kerülőút felé, nyomukban a két autóval. Dan agyán az futott át, hogy milyen örültek lehetnek, ha egy ilyen helyzetben más embereket üldöznek! Még nagyobb tempót diktált az autónak, keskeny mellékutcákon próbált megszabadulni az üldözőiktől. Kicsit lemaradtak, de ekkor az egyik kocsiból puskás férfi hajolt ki és célba vette őket. Egy lövés dördült el, amely beszakította a hátsószélvédőjüket, összerándultak, Liz felsikoltott, de egyiküket sem találták el. Még párszor lőttek rájuk, néhány golyó lyukat ütött a karosszérián. Ekkor az egyik kereszteződésből egy katonai jármű tűnt fel és tüzet nyitott az őket üldözőkre. Borzalmas géppuskaropogás hangzott fel, és torkolattűz világította be a dzsipre szerelt géppuska csövét. Az első terepjáró lángra kapott, majd felrobbant, míg a gépfegyvert kezelő katona fordult a következő célra és a második autót is szitává lőtte. Ők már kellő távolságra kerültek a katonai járműtől, azok velük nem törődve folytatták őrjáratukat.

- Úgy tűnik, statáriumot rendeltek el! Bármely egyén vagy társulás fenyegeti az államrendet, vagy a közbiztonságot, azt rögtönítélő katonai egységek likvidálják! – mondta Dan – Gondolom, a kijárási tilalom nem működik...

- Azt mondták az egyik csatornán, hogy nagy bajok vannak a rendvédelmi szervezetekben is, mivel a jelenség ezeket az embereket se kímélte, rengeteg katona, rendőr és tűzoltó lett Bábel-kóros, közöttük magas rangú vezetők is! Ez a helyzet az egészségügyben is, a rendszer összeomlik! – jegyezte meg Liz

- Akkor tehát rohamosan csökkenő létszámú egységek próbálják biztosítani a rendet... Nem csoda, hogy ilyen gyorsan kitört az anarchia! Eddig is rengeteg

őrült élt közöttünk, most azt csinálhatják végre, amire titkon vágytak... Nem sokára a szállodához érünk, remélem Zara és Joe már ott lesznek! – mondta a férfi. Visszakapcsolt a sebváltón egy fokozatot, tövig nyomta a gázt, a motor felbőgött, míg az autó megiramodott. A villámításokat óriási mennydörgések kísérték, az éjfékete felhőkből szakadni kezdett a jég, kopogva a szélvédőn, amit az ablaktörlőlapátok harciasan lökdöstek minden irányba. Az utakat percek alatt beterítették a fagyos, gyöngyszerű jéggolyók, melyen a kerekek meg-megcsúsztak.

A két motoros megérkezett a hotelhoz. Fázva szálltak le a nyeregből. Joe szemei a szállodától néhány lépésre eső sikátoron állapodtak meg. Egy szemetes-konténer mellé tolta a motort, lefektette az oldalára, a sisakokat rárakta, és néhány nagyobb szemeteszsákot dobott rájuk, jól elrejtve azokat. Erőtelmes bűz csapta meg az orrát, az undor enyhén felkavarta a gyomrát. A hangosan kopogó jégdarabokon kívül semmilyen zajt nem hallottak, az utcán egy lelket sem láttak. Sietve indultak a bejárat felé, de ekkor egy sötét alak lépett elő az egyik épület takarásából. Fegyvert szegezve rájuk, mély, reszelős hangon követelte az értékeiket. Zara rémülten nyújtotta át a táskáját, de ekkor a támadó dühösen fenyegető arcvonásai érzelmementessé váltak, gonosan villogó szemeiből eltűnt minden értelem, a pupillája teljesen kitágulva felemésztette az egész íriszét. A fegyverét szó nélkül emelte Zarára, közben Joe észelve ezt, a pillanatok tört része alatt vetette magát a lány elé, ekkor dördült el a lövés... a fiút a baloldalán, a szíve tájékán találta el a lövedék, becsapódásakor vér fröccsent ki a sérülésből, a lány arcát beborítva. Ijedt kiáltása rögtön sírásba csapott át, lekuporodott a fiúhoz, aki előtte feküdt összerogyva, félig holtan... A férfi pedig ismét Zara felé emelte a pisztolyt, szemében egy szikrányi emberség sem volt... már a ravaszon az ujjja. A lányt egyszerre öntött el a lelki fájdalom, a félelem és a pusztító harag. Úgy érezte, ereiben lángoló sav folyik, míg szembogarai fehérfénnyel izzottak fel, ekkor belenézett a fegyverét rászegző alak üres tekintetébe... az mozdulni sem bírt többé, szíve vad kalapálásba kezdett, szemeiből vér buggyant ki... Hirtelen egy autó motorjának felbőgését lehetett hallani. A volánnál Dan ült, eltökélt arccal hajtott, egyenesen a sóbálvánnyá vált támadó felé, mellette Liz, kezeivel az arcát takarta. A kocsni elérve az alakot, pár métert tolt maga előtt, majd brutális erővel nekipasszírozta az épület sarkának, szinte derékban kettévágva a testet, miközben egy hatalmas csattanással becsapódott. Ismét csend lett. Zara mintha most tért volna újra magához, szemei halványultak,

zokogva ölelte magához a csurom véres Joe-t. Az autóban mindkét légzsák szétdurrant, majd halk motoszkálás hallatszott a kocsiból. Dan szédelegve nyomkodta el a zsákokat maguk elől, míg a félájult Elizabethet fürkészte.

- Jól vagy? – kérdezte ijedten a férfi

- Jól...

- Biztos?

- Jól vagyok, ne aggódj! – mondta a nő meggyötörten

- Ne haragudj, de nem tudtam mást csinálni...

- Tudom, jól tetted! Hidd el nagyon jól tetted! Menjünk... siessünk!

Kikapcsolták az öveket és kikecmeregtek a roncsból. Az autó eleje tropára tört. Rögtön Zarához és az előtt fekvő fiúhoz botorkáltak. Joe még magánál volt, de egyre révültebb volt a tekintete, a lányt nézte, mosolygott, mégis szemeiben a rettegés tükröződött.

- Meg ne halj nekem, hallod? Hallod? – kiabálta a lány felette, de a fiú már csak visszhangozva, tompán hallotta őt. Dan letérdelt érte, óvatosan a fiú teste alá nyúlt, felemelte az ölébe és szaladtak a szálloda bejárata felé. Joe fejét, a rémülettől elnémult Liz tartotta, miközben simogatta. Látszott rajta, hogy a pánik teljesen lesokkolja, száját harapdálva könnyezett. Dideregve érkeztek az ajtóhoz, a jeges eső szakadt rájuk, folyamatosan mennydörgött és villámok cikázta a fekete égbolton.

- Ne aggódj, jól vagyok... - nyöszörögte Joe Lizre pillantva.

- Jó, de most ne beszélj, tartalékolj az erődöt! – mondta a nő aggodalommal telve. A fiú sérülése nagyon vérzett, nedves foltokat hagyott a járdán, ami az olvadozó jéggel szinte azonnal elkeveredett. Míg igyekezett vele Dan befelé, Joe szeme lecsukódott... már nem hallotta, ahogy Zara kétségbeesetten kiabálja a nevét.

VÉGE A NEGYEDIK FEJEZETNEK!

Ötödik fejezet

Joe következő tudatfoszlányai azok voltak, hogy félig kábultan fekszik egy italpulton, közel húzva a felette lógó lámpasor a lecsupaszított felsőtestéhez, mellette egy orvos áll köpenyben, a szája előtt műtősmaszkkal közel hajol a sérüléséhez, majd egy injekciót ad be, közvetlenül a seb fölé. Hirtelen fájó szúrás, majd csökkent a fájdalom. Az érzéstelenítő szétáramlott a testében, érzéketlenné vált a seb környéke, a doktor egy csipesz segítségével belenyúlt.

- Nem fáj Joe? – kérdezte nyugodt hangon dr. Rahman.

- Kicsit! – mondta a fiú – De nagyon fázom!

- Rengeteg vért vesztettél, ezért fázol! A golyó nem ért belső szervet, néhány centire a szíved fölé, izomba fúródott. Most ki fogom venni, ez picit fájni fog!

– mondta az orvos. Mellette a felesége állt, segédkezett neki. Mikor az eszköz mélyebbre hatolt, Joe megrángott, Dan és Aaron próbálták a fiút óvatosan lefogni. A doktor még pár másodpercet matatott a lyukban, de végül kihúzta a szétnyomódott lövedéket. Rögtön nagyobb adag vér buggyant ki a tátongó sebből, a fiú fájdalmai ismét felerősödtek, így megint eszméletét veszítette, teljesen elfehéredett, dr. Rahman kitisztította a sebet, és erős nyomókötetést tett rá. Zara és a többiek mindezt néhány lépésről figyelték. A lány csendesen sírt, közben harapdálta a száját, az anyja és Adam próbálták vigasztalni, még soha nem látták őt ennyire elkeseredettnek.

- Azonnal vérre van szüksége, különben elveszítjük! – közölte a tényt az orvos

- Én adok neki! – mondta Liz azonnal

- Ön az édesanyja?

- Nem – csóválta meg a fejét, miközben letörölte a könnyeit.

- Sajnos nekünk csak kétféle vércsoport lehet jó, amiből az egyik Joe sajátja, de még szülőként is két esélyes a dolog. Közülünk pedig csak egy embernek tudom itt egészen biztosan a vércsoportját, aki bárkinek adhat vért. Zara vércsoportja nullás, negatív... – mondta az orvos.

- Akkor csináljuk már! – mondta zokogva a lány

- Ez veszélyes is lehet, mert te is le fogsz gyengülni, hiszen nagymennyiségű vérre van szükség! – folytatta dr. Rahman

- Nem érdekel! – kiáltotta Zara a könnyeit törölgetve

- Kislányom, figyelj rám... - kezdte az apja

- Apa! Nem! Ő megmentette az életem, most rajtam a sor! – mondta ellent nem tűrve, az apja azonnal megértette, hogy így lesz.

- Ethan kérlek, tedd, amit kell és nagyon vigyázz a lányomra! – fejezte be a férfi, az orvos bólintott.

- Segítsetek átvinni az ágyra! – szólt Ethan, majd ő, Aaron, Dan és Adam megemelték a fiút úgy, hogy Joe teste szinte el sem mozdult fekvő állapotából. Átvitték Zara duplaágyas hálójába, letették az ágy jobb oldalára.

- Zara, feküdj mellé, tedd szabaddá a bal karodat és lazíts meg magadon minden feszes ruhadarabot. Valaki tegyen fel jó sok teát és kellene néhány cukrosabb étel, ha esik Zara vércukra, plusz kellene valami táplálóbb is!

Dan azonnal elindult lefelé a kocsironcshoz, a szállodában teljes némaság volt. Valószínűleg sokan az ajtók mögött rettegtek, a személyzet sehol, szellemszállodának tűnt az egész. Ahogy a kocsihoz ért, most látta kicsit jobban, az általa előbb megölt férfit. Soha nem gondolta, hogy egyszer erre kényszerül! Próbált nem ránézni a szétroncsolódott testre, miközben kivette a táskákat a hátsó ülésről, melyről potyogtak le a hátsó szélvédő üvegszilánkjai. Megviselte, hogy embert ölt, pedig tudta, hogy nem volt más lehetősége. Visszasietett a lakosztályba, Liz már az ajtóban várta, Dan megölelte a reszkető nőt. Aztán Elizabeth elkezdte feltúrni a táskák tartalmát, főzelék konzerveket és jó pár csokit szedett elő belőlük. Keisha pedig készített egy nagyadag teát, majd bevitte a lánya éjjeliszekrényre, Liz letette csokikat a tea mellé. Pillantása találkozott Zaráéval, akinek közben az orvos a balkarjának vénájában helyezett egy vénakanült, melyet a mindig magával hordott orvosi táskájából vett elő. Végül elővett még egy gumicsövet, miközben a lánynak mondta, hogy igyon az odakészített teából. Zara elkezdte lassan kortyolni a teát. Az orvos rányomta a csövet Zara kanüljének csatlakozójára és kissé elforgatta azt. A cső szép lassan feltelt vérrel, majd teljesen kiszorította a levegőt a speciális csatlakozón, a másik végéből is kiengedte a légbuborékot, és Joe jobb karjába is elhelyezte a csatlakozós tűt. A pohár teába kisebb adag Aszpirint rakott, melynek acetilszalicilsav tartalma véralvadásgátló hatású. A fejében rutinból megvolt minden, hogy akár egy komplett életmentőműtétet végrehajtsen, de soha semmit nem vett félvállról, Ethan vérbeli doktor volt...

- Nagyon gyengén érezni Joe pulzusát, tehát ne pumpálj, ne erőlködj, hogy saját tempójában kapja a szervezete a vért! Ha szédülsz, rosszul vagy, azonnal szólj! Nincs hősködés, azzal nem segítesz! Folyamatosan iszogasd a teát, hogy csökkentsük a véralvadás veszélyét. Amint Joe-nak erősebb a pulzusa és helyreáll kissé a vérnyomása, a transfúziót abbahagyjuk. Illetve akkor is, ha a vérveszteség miatt te leszel rosszul! Megértetted kisasszony? Ez nem játék!

Bár az is igaz, hogy téged talán nem is kellene féltennem, mivel ismerem a képességeidet, de akkor sem szeretnék meglepetést – mondta maláj nyelven dr. Rahman, a lány bólintott. Zara alig több mint ötven kiló. Körülbelül 4-5 liter vére van. Joe hetven-nyolcvan kiló között van, a testében kb.6,5 liter dolgozik normális körülmények között. A pulzusából, vérnyomásából arra következtetett, hogy durván másfél liter vért vesztett... Igazából majdnem elvérzett. Zara kisebb kockázattal közel egy liter vért tud adni a fiúnak, de ez is nagy vérveszteség lesz neki. Az orvos belül nagyon aggódott, hogy sikerül-e a transzfúzióval megmenteni Joet. Az idő telt, a percek lassan kúsztak. Zara szája és arca is egyre haloványabb lett. Közel húsz perc telt el, Joe pulzusa még mindig nagyon gyenge volt, de már megjelent rajta némi szín, a szája megint kontrasztosabb volt. A lánynak segített inni az anyja, míg Zara fájni kezdett és nagyon álmos lett. Az apja feszülten figyelte őket, de bízott az orvosban, aki kitapintotta a lány pulzusát, mely szintén sokat gyengült. Úgy döntött, hogy ez ennyi, nincs tovább. Zara ellenkezni próbált volna, de végül ájultan álomba zuhant. Az orvos elzárta először Joe kanül csatlakozóját, majd a lányét is. Végül két fecskendő-t töltött meg gyógyszerrel, és beadott egyet-egyét mindkettőjüknek a vénás csatlakozókon keresztül. A két fiatal feküdt az ágyon egymás mellett, mindketten halásápadtak voltak, de éltek. Dr. Rahman tájékoztatta a többieket, hogy most hosszú pihenésre lesz szükségük, majd töltött magának egy whiskey-t és leült az ágygal szemközti fotelba, nem véve le szeméit a két szerelmesről. Dan és Aaron is töltöttek egy italt, majd Adam segítségével eltorlaszolták a bejárati ajtót egy nagy komóddal. A lakosztály a tizenharmadik emeleten volt, így némileg biztonságban érezték magukat. Dan kiment az erkélyre és remegő kézzel gyújtotta meg cigarettáját. Végignézett magán, látta, hogy zakója, inge Joe vértől áztatott. Elizabeth követte a férfit, tudva azt, hogy Joe és Zara is rendben van a lehetőségekhez képest.

Kint állva a balkonon, látták, hogy mindenfelé vészvillogók fénye cikázik, távolabbról ismét lövések hangja hallatszott. Egy igazi rémálomban találták magukat. Még most sem tudták felfogni az eseményt, annyira váratlanul történt. Senki nem volt felkészülve. Semmilyen karhatalom, sem közigazgatási szervezetek, sem a rendfenntartó erők, de főleg nem az átlagpolgárok. Erre nem lehetett felkészülni! Ha valaki tudta volna, hogy ez fog történni, akkor is nehezen kivitelezhető bármilyen biztonsági lépés. Az emberek többé nem tudnak egymással kommunikálni, így a társadalmi normák nagyon gyorsan lebomlanak. A büntetteknek nincsenek belátható következményei, mint egy

felépített rendszerben, ahol volt igazságszolgáltatás. Még ha az közel sem volt tökéletes... már az sincs többé. Akkor már csak két dolog marad, és az nem más, mint a világot alakító, tudatos emberi populációt alkotó egyének erkölcsi normáinak és szellemi képességeinek összessége.

- Most mit fogunk tenni? – kérdezte Elizabeth csendesen

- Sajnos nem tudom... tényleg, egyszerűen fogalmam sincs! – válaszolta tanácstalanul Dan, miközben kifújta a füstöt.

- Félek! – sírta el magát a nő

- Minden rendben lesz – szorított magához a férfi, így Elizabeth csillapodott, biztonságban érezte magát. Dan elnyomta a cigarettáját egy hamutartóban.

- Menjünk be, átöltözöm és megbeszéljük a többiekkel, hogy mit tegyünk. – mondta erőltetett higgadtsággal Dan, Liz csendesen bólintott, majd belépett az erkélyajtón. A férfi követte, bezárva maga után az ajtót, majd teljesen behúzta a sötétítőket a helyiségekben. A fényerőt minimálisra csökkentették az egész lakosztályban, majd összegyűltek mindannyian Zara hálószobájában, már csak Danre vártak. Gyorsan zuhanyozott, ledörzsölte kézfejről, karjairól, mellkasáról a rászáradt vért, miközben azon gondolkodott, hogy majdnem meghalt a srác, akivel előző este még együtt pezsgőzött, nevetett. Ez a fiú megmentette az unokahúga életét. Micsoda lélekjelenlét egy ilyen fiatal férfitől... elszánt és önfeláldozó, nagyon-nagyon ritka. Farmerba bújt, felvett egy sötét színű pulóvert, majd csatlakozott a többiekhez. Liz talált egy kisebb edényt, amibe meleg vizet töltött és a fürdőből szerzett szivaccsal elkezdte letörölgetni Joeról a vért. A kötése enyhén átvérzett, Liz szeme könnybe lábadt. Betakarta a fiút, leült mellé egy székre és simogatta a kissé izzadt haját. Az ágy másik oldalán Zara mellett az anyja szipogott halkán, lánya kezét fogva. Először mindenki hallgatott. Végül Aaron törte meg a csendet, angolul kezdett bele, így mindenki beszélt a helyiségben.

- A szállodában semmilyen személyzet nem maradt, nem mintha lényeges lenne ebben az esetben. Rendőri vagy katonai egységekre nem hiszem, hogy számíthatunk. Szinte biztosan összeomlik közöttük is a teljes kommunikáció, ami akár percről percre történhet. Ezért a káosz teljes egészében elszabadul, hamarosan mindenki élelmet próbál szerezni a túlélés érdekében. Most még a sok idióta pénzt, ékszereket, értékeket keresgél. De nemsokára már csak néhány igazán fontos dolog marad, ami értékkel bír. Talán az ivóvízért egyelőre nem kell aggódni... de ki tudja meddig tart ez az egész, ha vége lesz egyáltalán! Hideg ősz van és közeleg a tél, melegedési lehetőségre hamarosan

szükségünk lesz, mert egyelőre működik a fűtés, de nem hiszem, hogy sokáig így marad. Mint mondtam, és ti is tudjátok, nemsokára az emberek egymást fogják ölni az élelemért és a biztonságos helyekért is, a szó legszorosabb értelmében. Nagyon gyorsan szert kell tennünk nagyobb mennyiségű, sokáig eltartható ételekre. Szerintem nem csak mi gondolkozunk ezen ebben a pillanatban, tehát gyorsan kell cselekednünk. Sajnos még egy dolog nagyon fontos lesz... fegyvereket kell szereznünk! – fejezte be végül Aaron, aki évekig szolgált a Tentera Darat Malaysia-ban, azaz a Maláj Hadseregben, méghozzá az egyik felderítő egységben. Jól képzett harcművész és katona volt. Akkor szerelt le, amikor Adam két éves volt és a feleségével már Zarát várták. Úgy gondolta, több pénzre lesz szükségük, és nem akarta, hogy a gyerekei esetleg ő miatta katonai pályát válasszanak. Békés természetű volt, de ha harcolni kellett, kiválóan tudott. Az évek során megőrizte kondícióját és ismereteit, ez egy fajta hobbija, életstílusa volt.

- Van itt még egy dolog. Tudom, hogy ijesztő, de ez senki számára nem meglepő. Lehet, hogy hamarosan mi sem fogjuk egymást érteni! – folytatta Dan – Viszont talán van egy titkos ászunk. Ez pedig Zara! Remélhetőleg ő nem fogja elveszíteni nyelvi képességeit.

- Hogyan? – kérdezte Elizabeth, mert ő volt az egyetlen, aki nem ismerte a lány történetét. Dan kénytelen volt nagyon gyorsan és röviden összefoglalni, amit Elizabeth nem tudott Zaráról. Sajnos nem várhatta meg az információk részeinek megemésztését, szinte egy levegővel darálta le a történetet. A nő döbbenten, néha bólogatva hallgatta végig az elképesztő sztorit, az egészet körülbelül tizenöt perc alatt mesélte el Dan. Ennyi idő jutott Liznek ebben a káoszban, hogy megértse, elfogadja, és egyszerű tényként kezelje Zara esetét. Neki, egy nyelvész professzornak azt, ami egyébként is non-szensz. Élete felnőtt részét azzal töltötte, hogy kutatta a nyelveket és eredetüket. A beszédet, a kommunikációt, aminek a tudomány állítása szerint több mint hatvanezer éves múltja van. Közben próbálta kiiktatni magából az egyetemi éveit megalkotott teóriáját, miszerint minden ember agyában el van rejtve az emberi kommunikáció összes formája, azaz az összes jelenleg létező, már nem létező és még nem létező nyelv úgynevezett kódlapja, tudása. Dan látta, hogy ez még Liznek is túl sok volt.

- Nézd, nagyon sajnálom, hogy így kellett ezt mind megtudnod, szerettem volna nyugodt körülmények között finomabb módon tálni neked... - kezdte Dan, ekkor Elizabeth belevágott a szavába és befejezte a férfi mondatát:

- de erre most nincs időnk! – majd folytatta - Megértem, ne aggódj, akkor sem tudtam volna könnyebben elfogadni. Egyszerűen hihetetlennek hangzik, de ami most történik, az sem racionálisabb. Értem, elfogadom, de lesznek kérdéseim, viszont erre most valóban nincs időnk! Gyorsan szerezzünk be valahonnan nagyobb mennyiségű kaját. Egyelőre itt meg tudjuk magunkat húzni, ha van élelmünk! – felállt és elindult kiüríteni a nagyobb táskákat.
- Gyorsan kaja után nézünk Dannel és Lizzel, sietünk vissza!
- Menjetez csak, vigyázok a többiekre – mondta az orvos.
- Én is veletek megyek! – lépett közelebb Adam
- Fiam, nagyobb biztonságban lennének a többiek, ha te is ügyelsz rájuk, nem csak Ethan. Rendben?
- Rendben, vigyázok rájuk, ne aggódj!
- Magadra is vigyázz! – paskolgatta meg a fia vállát. Gyorsan félreemelték az ajtó elől a komódot, majd a két férfi és Liz kisurrant rajta. Az ajtót rögtön becsukták, Ethan és Adam visszatolták elé a bútort torlasznak.

Aaron ment elől, utána Liz, majd Dan zárta a sort. Úgy döntöttek, hogy nem használják a felvonót, ami a szintjükön állt, ahol Dan hagyta, mikor leszaladt a táskákért. A helyzet miatt akkor sem érezte biztonságosnak. Ha az épületben áram kimaradás van, akkor ott szorulnak. Az sem tudható, kik vannak az épületben, könnyen kerülhetnek csapdába ilyen módon. A lifthez sétált, megnyomta a hívógombot, az ajtó kinyílt, fél lábbal belépve az ötödikre küldte, nem akarta, hogy a lakosztályuk emeletén várakozzon. Ha olyanok tévednek be a szállodába, akikre számítani lehet és kell, a kijelző rögtön mutatja, hogy hol állt meg utoljára a felvonó. Nem mintha a fosztogatók, nem járnak végig az épületeket, de biztonságosabb, ha nem tudják, hogy melyik emeleten tartózkodnak emberek. Liz feje erőteljesen fáj és lüktetett, de nem foglalkozott vele, a feladatukra koncentrált. A folyosó balszélére húzódva csendesen haladtak, majd a lépcsőházba nyitottak és elindultak a lépcsőn lefelé. A hotel tényleg teljesen kihaltnak tűnt, ettől függetlenül biztosak voltak benne, hogy sokan vannak a szobákban elrejtőzve. Elérték a földszintet, továbbra sem beszéltek, csak füleltek. Dan intett, hogy menjenek a bejárathoz. Csendesen kilépett az utcára, Aaron és Liz az ajtóból figyelték, amint az autóval falhoz préselt holtesthez lopakodik. Egy darabig letérdelve keresgélt a kocsi alatt, amikor nagy nehezen kihalásza a férfi által elejtett pisztolyt a jármű alól. Utána a hullához lépett, ami teljesen össze volt

roncsolódva. Dan legyőzve undorát, átkutatta a halott ruházatát, végül a dzsekimellény zsebéből előkerült a pisztolyhoz való doboz lőszer. Gyorsan eltette és visszasietett az ajtóban várakozókhoz. A szálloda főbejárata széles, masszív kétszárnyú ajtóból állt, melynek nagy része üveg volt, az üvegtáblák sarkain apró betűkkel felirat, a rajtalévő fólia biztonsági tanúsítványának jelölése. Aaron behajtotta a szárnyakat és lenyomta a zárópántokat, míg Elizabeth a recepciónak egyik fiókjában talált egy vastag ragasztószalagot, amivel az ajtószárnyak fogantyúit erősen egymáshoz rögzítette. Addig Dan ellenőrizte a frontoldalon lévő többi ajtót, amiket zárva talált. Volt egy belső duplaajtó is, ezt is bezártak, a két oldalon függő hatalmas, bordósínű sötétítőket teljesen behúzták. Ezt követően elindultak az étterem felé, amit csak a főbejáraton keresztül lehetett megközelíteni, kizárólag a szálloda vendégei részére volt fenntartva. A lobby után, itt alacsonyabb volt a fényerő, a termen keresztül a konyhába tartottak, miközben idegesen kapkodták fejüket minden kintről érkező neszre. A szálloda konyhája meglehetősen nagyknak tűnt, tele volt zegzugos, átláthatatlan részekkel, ami még feszültebbé tette őket. Az élelmiszerraktárt keresték, így benyitogattak a konyhából nyíló ajtókon. Aaron ütőszerszám gyanánt magához vett egy fémből készült klopfolót, míg Dan jobbkezában a forgótáras pisztolyt tartotta, balkezába egy masszív serpenyőt emelt le a hosszú munkaasztal felett körbeakasztott eszközök közül. Elizabeth egy igen természetes konyhakéssel fegyverkezett fel, amit a falon elhelyezett mágneses tábláról szedett le. Az eseménykor a személyzet láthatóan a vacsorát készítette. Félbehagyott folyamatok és szerteszt heverő eszközök tarkították a rozsdamentes acélpultokat. Az ipari tűzhely egyik gázrózsája még takaréklángon égett, a helyiségben a hő alaposan felgyűlt, a portyázok bőre nyirkossá vált az izzadságtól. Aaron elzárta a gázt, a kékes láng elillant. A jobbhátsó sarokban, összevissza borított edények mellett, a földön és a falon elmaszált, véres kéznyomok voltak, egyértelműen dulakodásból származtak. Kisebb rettegés fogta el őket, még óvatosabban mozogtak, vágni lehetett a csendet. Egy hirtelen zaj miatt az ütő is megállt bennük... az automataszellőztető kapcsolt be, monoton bűgás szűkítette a hallótávolságot. Percek alatt megtalálták, amit kerestek. Az egyik ajtó mögött egy kisebb szobaméretű raktár volt, állványpolcokkal, rajtuk mindenféle konzerv és hűtést nem igénylő étel. Szinte válogatás nélkül rakodták táskákba a megelt kincseket. Babkonzerv, lönchúsok, húsgombóc, mindenféle konzervált étel került a táskákba. Néhány rúd szalámit, pár vekni

kenyeret és előcsomagolt szendvicseket is eltettek. Gyorsan megteltek a hatalmas táskák, a súlyuk is igen tekintélyes lett, nagyon nehezen bírták cipelni őket. Dan visszament az előtérbe és elhozott egy londínerkocsit, amit eltolt a konyha bejáratáig. Feltették rá a táskákat és elkezdtek a lépcsőház felé menni vele.

Az ajtó előtt Adam egyre türelmetlenebb volt, már több mint félóra telt el, mióta elmentek. Egyre sűrűbben nézett ki a kitekintőn. A folyosó továbbra is üres volt, egy lelket sem lehetett látni. Bement a többiekhez. A fotelben ült a doktor, combján felesége. Dian odabújt férje nyakához, bambulva, csendben gondolkoztak. Anyja Zara mellett pihent. A lány szemlátomását mélyen aludt, a sok stressz és vérveszteség hatására. Mellette Joe, akit életében először úgy látott, hogy a mellkasán vérző seb tátongott és nagybátyja ölében félholtan feküdt. A srác, akiről húgától már hallott. Majdnem megint elveszítette Zarát, de Joe nem hagyta, hogy így legyen. Odasétált és leült az ágy mellé tett székre, szemügyre venni. Barátságos arcvonásai voltak, hasonlóan izmos, sportos testalkatú, mint ő maga. Talán tőle kissé magasabb, ezt így nem igazán tudta eldönteni. Joe homloka verejtékezett, szervezete folyamatosan küszködött, próbált regenerálódni. Adam elvett az éjjeliszekrényről egy papír zsebkendőt és leitatta a sebesült homlokáról az izzadságot. Egy lövés dördült el a közelben! Ijedten néztek egymásra a doktorral, nem tudták megállapítani, hogy a szállodából, vagy kintről érkezett a hang. Adam először az ablakhoz lépett és óvatosan félrehúzta résnyire a sötétítőt. Az utcán semmit nem látott, magasan is voltak, ráadásul este volt. Az ajtóhoz sietett, ismét kipillantott, de most a folyosón sötét volt, semmit nem látott, odakint teljes csend volt. Előkapta a zsebében lévő mobiltelefonját, eszébe jutott, hogy a nagy kapkodás közepette, meg sem próbálták, működik-e még a dolog. Ettől jobb alkalom már nem lesz, gondolta, miközben reménykedett, hogy üzemelni fog, és ha igen, akkor nem zavarja meg őket a csörgéssel. Kikereste az apja számát, majd lenyomta a hívógombot. A telefon egy ideig semmit nem csinált, de egyszer csak kicsengett. Hosszan csörgette a számot, egyre idegesebben. A másodpercek hirtelen nagyon hosszúnak tűntek. Már éppen le akarta tenni, félrerángatni a torlaszt az ajtóból, hogy a keresésükre induljon, amikor felvették a telefont. A vonal recsegett, szakadozott.

- Apa, te vagy? Lövést hallottunk! Minden rendben?– kérdezte ijedten Adam

- Igen, ne aggódjatok. Kintről jött a hang, mi is hallottuk! Megvan, amiért jöttünk, éppen visszafelé tartunk! – mondta Aaron, majd valamit mondott neki Adam a telefonba - Hogyan? – kérdezte meglepetten, majd ismét Adam beszélt, az apja figyelmesen hallgatta - Rendben, értem. Óvatosak leszünk, csak nekünk nyiss ajtót! Most leteszlek! – majd kinyomta a telefont.

- Valaki ólálkodik a folyosókon, a mi szintünkön is lenyomta a világítást! – mondta Aaron a többieknek. Éppen elérték a recepciós pultot, amikor azt látták, hogy a lift elindul lefelé. A kocsit belökték a pult mögé, Liz mellé guggolt, Aaron a liftajtó mellé simult a falhoz, Dan odadobta neki a pisztolyt, majd a fali kapcsolószekrényhez szaladt. A lift szintjelzője folyamatosan csökkent az ötödikről indulva. Dan feltépte a szekrényt, gyorsan végigfuttatva szemét a kapcsolótáblán. Megtalálva a lobby feliratú kapcsolót lenyomta azonnal. Az előtér, és a recepció sötétségbe borult. A fényváltozást nem bírta kellő gyorsasággal megszokni a szemük, alig láttak valamit. Az emeletjelző pedig egyet mutatott, Dan behúzta magát a lépcsőházaajtó elé, a liftajtó másik oldalára. A kijelzőn felgyulladt a földszintet jelző lámpa, majd a lift ajtaja egy halk csilingeléssel lassan kinyílt. Feszülten várták, hogy ki fog kilépni belőle... De semmi! Aaron kibiztosította a fegyvert, és gyakorlott mozdulattal az ajtó előtt termett, miközben fejmagasságban célra tartott. Döbönt arccal állt, a felvonó üres volt. Az automata ajtó lassan becsukódott. Ebben a pillanatban Dan mögött hangtalanul nyílni kezdett a lépcsőházaajtó, aki még alig látott a sötétben. Megérezve tarkóján az ajtórésből érkező huzatot, azonnal megfordult. Egy kapucnis alak sziluettjét látta. A hirtelen jött ijedség hatására megragadta az alak karját és egy válldobással a recepció felé hajította, míg Aaron azonnal célba vette. Ekkor nagy meglepetésükre kisebb sikoltást és sírást hallatott, próbálta összeszedni magát a „támadó”. Női sírás! Elizabeth előjött a rejtkehelyéről, közben a recepció pultja alól megragadott zseblámpával belevilágított az ismeretlen arcába. Egy huszonéves forma fekete lány volt, aki rémülten nézett rájuk, miközben sírt, majd mondani kezdett nekik valamit, Dan és Aaron nem értették, csak Elizabeth.

- A lány franciául beszél, és folyamatosan arra kér, hogy ne bántsuk, csak éhes volt és élelemért jött le a szobájából.

- Nyugodj meg, nem bántunk! – válaszolt Liz franciául, majd lejjebb engedte a lámpát - Egyedül vagy? Mármint egyedül laktál a szállodában, amikor ez az egész bekövetkezett?

- Igen, egyedül. A DNA Models ügynökség miatt tartottam New Yorkba, Evelyn Williams vagyok – mutatkozott be félénken, barna szemei, mint riadt őzé, végigfutott rajtuk. Abbahagyva a sírást, szipogva letörölte a könnyeit.
- Szia Evelyn! Én Liz vagyok, ők itt Aaron és Dan... - ekkor kintről, az utca felől ordítózást lehetett hallani.
- Mennünk kellene! – szólt Aaron
- Gyere velünk! – segítette fel Evelyn a padlóról Elizabeth.
- Ennyi cuccal nem tudunk a lépcsőn menni! – húzta elő a recepció pult mögül a megrakott kocsit Dan.
- Te, Liz és a lány lifttel mentek, én jövök a lépcsőn. Ha valami gond lenne a felvonóval, akkor tudok segíteni. – mondta Aaron. – Amint fent vagytok, azonnal bementek a lakosztályba. Kicsit körülnézek az emeleteken! - Dan nem örült a szétválásnak, viszont ez tűnt a legésszerűbbnek és tisztába volt azzal is, hogy a bátyja tud vigyázni magára. Betolták a kocsit a liftbe, beszálltak, majd Liz megnyomta a tizenhárom gombot. Aggódva néztek ki Aaronra, az ajtó lassan bezárult, ő pedig gyorsan elindult a lépcsők irányába. A harmadikon kinézett a folyosóra, az üres volt, a világítás működött. Láttá, hogy a lift az ötödiken jár, így visszatért a lépcsőházba. Eközben Dan és Liz türelmetlenül várták, hogy végre felérjen.
- Ne haragudj az előbbiért! – szólt röviden a férfi Evelynhez, Liz tolmácsolta, míg a lány elfogadva a bocsánatkérést, egy aprót biccentett a fejével. A feneke és a dereka is sajgott a padlóhoz csapódás miatt, de örült az új társaságnak, kissé nyugodtabbá vált, nagyon félt egyedül. Amikor a zűrzavar kitört, a televízióban látta az eseményeket, ami önmagában is megrázó volt. Aztán egyszer csak nem értette a híreket. Azonnal segítséget akart kérni, elindult a recepcióra, de amint kilépett a szobájából, a téboly közepén találta magát. A vendégek tömegesen hagyták el a szállodát, aztán az alkalmazottak is. Nem ismert senkit Washingtonban, nem tudott kihez fordulni a káoszban, ezért inkább visszamenekült a szobájába, az egyetlen biztonságosnak ítélt menedékbe. Kétségbeesve hívta az anyját, de nem értették egymást, zokogtak mindketten a telefonba. Végül Evelyn összeszedte magát, próbálta nyugtatgatni őt, majd letették a telefont. Küldött neki egy diktált szöveges üzenetet, és nagyon bízott benne, hogy az édesanyja valahogy lefordítja egy szótárprogrammal. A lift megérkezése zökkenetesen ki gondolataiból.
- Gyorsan, siessünk! – mondta Dan, miközben kicibálta a kocsit a folyosóra, ami szinte teljesen sötét volt. Ez alatt Aaron a hatodikra is benézett, itt sem

égett a világítás. Viszont megnyugodva látta, hogy a felvonó megérkezett a tizenharmadikra. Megnyomta a hívógombot, de gyalog indult vissza a szobájukba. Kinyitotta a lépcsőházajtót és meglepődni sem volt ideje, már a lépcsőknél is koromsötét volt... valaki azonnal rávetette magát! Nagyobb súlyú testet érzett magán, ekkor egy kés pengéje látszott megvillanni az ajtó felett elhelyezett zöld, vészkijáratú lámpa fényénél. A támadó lesújtott a késsel... de Aaron még el tudta kapni a kezét. Ezután látta meg a férfi arcát. A szemeiben üresség, pupillái ijesztően kitágultak, majdnem teljesen ellepték a szemfehérjét. Próbálta a kést belemártani Aaron nyakába, aki teljesen váratlanul, ijedten került a halál szorításába. Az őrült némán, kifejezéstelen arcizmokkal, erőlködés nélkül, de mégis egyre erősebben nyomta a szűrőfegyvert. Aaron lendületet vett, meglökte magát oldalra. Az idegen elvesztette kissé az egyensúlyát és a padlózatba szúrt Aaron válla mellé, aki ebben a pillanatban kirántotta a pisztolyt a zsebéből és amekkora erővel csak bírta, halántékon csapta ellenfelét a markolatával, ami nagyot csattant a koponyán. A súlyos test elernyedve ráborult. Aaron szíve vadul kalapált, adrenalin áramlott szét a szervezetében. Lelökve magáról a terhet, feltápáskodott és visszaindult a lépcsőházba. Futva szedte a lépcsőket, dolgozott benne az ideg. Soha nem kellett még az életéért küzdenie egy másik emberrel... pedig a seregben töltött évei során ijesztő dolgokat tapasztalt. Teljesítette a parancsokat, de szerencsére úgy alakult, hogy soha nem kellett embert ölnie... amit lehet, hogy éppen az imént tett meg. Brutális nagyot ütött a támadója fejére, de most ez nem érdekelte! Sokkal inkább az, hogy hány ilyen elborult elméjű lehet az épületben vagy az utcákon! Ahogy rohant, érezte, hogy a sok hatására túlterheli magát, szúrt az oldala, belefájdult a feje is. Végre megérkezett a lakosztály ajtajához, halkán kopogtatott, közben fújtatott.

- Engedjete be, én vagyok az, Aaron! – mondta lihegve az ajtón keresztül, mögötte ezután beszélgetés volt hallható. Nem erre számított, hanem, hogy rögtön kinyitják az ajtót. Hirtelen nagyon nyugtalanná vált – Nyissátok már ki!

- Ki az? Mit mondott? – kérdezte Dan közelebb lépve az ajtóhoz.
- Nem tudom, nem értettem! – válaszolta Adam – de szerintem ez apa.
- Ez biztos? – nézett a fiúra a nagybátyja, Adam bólintott.
- Aaron? – szólt át az ajtón Dan

- Igen, Aaron. Nyisd már ki! – szólt türelmetlenül Adam apja. Az ajtót résnyire nyitották, majd Aaron belépve rajta beletámasztotta hátát, majd bentről belökte azt, a többiek visszanyomták a komódot elé, utána furcsán néztek rá, egy kicsi sajnálattal a szemükben. Ekkor futott át rajta, hogy mi volt a közjáték oka! A fia megismerte a hangját, de nem értette, hogy mit mond. Ezt közölte Dannel, aki szintén a ellenőrizte. Ha egy életen keresztül halljuk valaki hangját, úgy elraktározódik, hogy akármilyen nyelven szólaljon is meg az illető, felismerjük!

- Tehát milyen nyelven beszélék? – kérdezte Aaron, az arcán nem volt meglepettség. Ő ezt az egészet értette, fel volt rá készülve, tudta, hogy így lesz, ha tetszik, ha nem. Dan és Adam csak néztek rá. Ekkor Liz válaszolt.

- Szerencse, hogy olaszul is tudok, sokat tanulmányoztam ezt a szép nyelvet! – válaszolta Liz Aaronnak – Egyelőre tudok! – fűzte hozzá elkomorodva.

- Aaron olaszul beszél, talán szicíliai dialektusban – fordult a nő a többiekhez, tájékoztatva őket az új fejleményről.

- Először nem tudtam, hogy egy maffiózó vagy egy olasz dzsigoló beszél hozzám az ajtón keresztül! – mosolygott a bátyára nézve Dan. Liz lefordította, amin derültek egyet, oldva a feszültséget, próbálták megőrizni hidegvérüket.

- Oké, tehát a kommunikációval nem lesz baj egyelőre – mondta Aaron, majd folytatta – Megszereztünk mindent, ami kell, egyelőre itt biztonságban vagyunk, amennyire lehet. Kérdés, hogy meddig lesz elég az élelem? Továbbá meddig van fűtésünk? Egy darabig automatán működik a fűtőrendszer, de azért ezt kezelni kell valakinek biztosan! – Liz folyamatosan fordított, csak kissé lassította a beszélgetést, mert a nő nagyon folyékonyan tolmácsolt.

- Nos, ha visszaveszünk az igényekből, elég lehet néhány napra. Nekem úgymint fogynom kellene! - mondta Dan.

- Nekem sem árt ledobnom néhány kilót! – szólt Aaron. A testvérek tudták, hogy át kell állni „túlélő” üzemmódba.

- Jól van, én is ehetek kevesebbet – fintorgott Adam, majd elmosolyodott.

- Valamikor fel kellene derítenünk az épületet. Belefutottam az egyik szinten egy őrültbe, aki meg akart ölni, nem sokon múlt a sikere. Eléggé halántékon vertem a pisztolyaggyal, talán életben sem maradt... De mi van, ha sok ilyen van? Tényleg megbolondult a világ? – a nő lefordította, közben döbbenettel keveredett átható rettegés fojtogatta, visszhangzottak fejében Aaron utolsó mondatai. Az elmúlt órák történései keményen próbára tették. Közeli látta, hogy a társadalom szertefoszlik, a káosz veszi át a helyét és azt sem tudja, mi

lesz holnap... ha lesz egyáltalán! Pedig csak most kezdődött! - palástolta a többiek előtt a benne növekvő pánikot!

- Akkor sokkal óvatosabbnak kell lennünk, torlaszoljuk el jobban az ajtót, az egyetlen bejáratot! – felálltak és a komódot elhúzva, elé toltak egy teljes ajtószélességű, az ajtónál magasabb szekrényt, amit kitémasztottak székekkel.

- Gondolom, már tisztában vagytok vele, itt leszünk egy darabig. Sőt, bármikor lecserélődhet a nyelvtudásotok, mint ahogy az velem már megtörtént.

- Reméljük, hogy a Zara hamarosan magához tér és Joe gyorsan felépül. Valamit ki kell találnunk arra, hogy hogyan tovább. Itt hosszú távon nem lesz biztonságos! – mondta Dan. Evelyn félrehívta Litz valamiért, így a két férfi leült az étkezőasztalhoz. Megfeledkezve a helyzetről beszélgetni akartak, de nem értették egymást, így elrövedve hátradőltek és az elméjükbe merültek.

- Esetleg megpróbáljuk felhívni az édesanyámat? Fordítaná nekem? Feltéve, hogy olyan nyelven beszél, ahogy te is tudsz. – nézett a fiatal lány kérésre Lizre.

- Természetesen! Indítsd a hívást! – Evelyn lenyomta a gombot, a telefon röviden csengett, azonnal felvették.

- Szia, anya ne aggódj, jól vagyok! – szólt bele franciául Lyn, az anyja válaszolt valamit, majd Liz átvette a mobiltelefont.

- Mrs. Williams? Elizabeth Morgan vagyok! Ért engem?

- Igen, tökéletesen. – válaszolt angolul Evelyn anyja.

- Nagyszerű! Nos, megkért a lánya, hogy fordítsak neki.

- Köszönöm Elizabeth, nagyon hálás vagyok!

- Szóra sem érdemes! Vágjunk is neki! – majd Evelyn felé fordult, a lány belekezdett, Liz szinkrontolmácsolt.

- Anya! Ne aggódj, jól vagyok. Rendes emberekbe futottam, biztonságban vagyok. A szállodában ragadtunk, egyelőre egy elbarikádózott lakosztályban vagyunk. Veled minden rendben anyu?

- Minden rendben kicsim, csak vigyázz magadra!

- Carl otthon van veled?

- Igen, itthon van, bár eléggé fáj a feje, nem érzi jól magát. Semmi hír nincs a rádióban, tévében... Remélem, hamarosan megoldódnak a problémák.

- Persze anya, biztosan. Most megyek, nem akarom Litz feltartani! – Liz csóválta a fejét, hogy semmi gond, de a lány megrázta a fejét, miközben eltörölt egy könnycseppet, látszott rajta, hogy nagyon küzd az érzelmeivel.

- Mrs. Williams, ne aggódjon, vigyázni fogunk a lányára! – vette át a szót Liz azonnal, nehogy Evelyn elzokogja magát, mert ezzel felzaklatná az anyját, az pedig a lányt is!
- Tina, hívjon Tinának!
- Rendben Tina. Ne aggódjon, Evelyn jó kezekben van.
- Köszönöm Elizabeth, az Isten áldja meg jószágáért. Kérem, a következőket még lefordítaná a lányomnak?
- Persze!
- Kislányom, néha adj életjelet magadról. Bízom benne, hogy hamarosan találkozunk, vigyázz magadra! – a mondat végén megtörtént a fordítás is.
- Úgy lesz anyu, te is vigyázz magadra! – majd átvette Liztől a telefont - Je t'aime maman! – mondta búcsúzóul édesanyjának.
- Én is szeretlek kicsim! – mondta Tina, aki tudta, mit mond a lánya. Sokszor hallotta már a telefonbeszélgetéseik végén ezt a dallamot, ami Lyn hangjába volt rejtve. Majd a lány lenyomta a „hívás befejezése” gombot. Tina pedig elsírta magát csendben, de örült, hogy a lánya biztonságban van.
- Merci beaucoup! - Evelyn könnyes szemmel nézett Lizre.
- Je vous en prie! – simított végig a nő a lány göndör, sűrű, sötét haján. Elizabeth felállt és a teakonyha felé elhagyta a nappalit. Lyn lehajtott fejjel felemelte, hogy körülnézzen a szobában, amikor tekintete megakadt Adam-en. A fiú vele szemben ült egy fotelban, a szoba másik felében. Egyenesen a lányt nézte, fürkészte őt. Észrevette, hogy lebukott, ettől zavarba jött. Szinte lebévult Evelyn nagy, sötétbarna, könnyektől csillogó szemeitől. Végül kissé szégyenlősen elmosolyodott, próbálva lelket önteni a szomorkodó lányba, aki könnyeit törölgetve egy halvány mosollyal viszonzta. Elizabeth tért vissza két szendviccsel a kezében, az egyiket átnyújtotta Evelynnek, ő hálás tekintettel vette el. A másikkal Adamhez sétált, odaadta a fiúnak és leült a kanapéra.
- Köszönöm! Vártam, hogy megismerjem! Bár nem ezekre a körülményekre számítottam! – mondta Adam, közben falatozni kezdett.
- Kérlek, tegeződjünk! Szerintem erre senki sem számított. Hallottam rólad a vacsorán Zarától. Tudom, hogy nem csak testvérek, de a legjobb barátok is vagytok! Egyke vagyok, esélyem sem volt ezt megtapasztalni! – mondta Liz.
- El sem akarom képzelni, milyen lenne, ha nem létezne Zara. Csak két év van közöttünk, tényleg együtt nőttünk fel. Szinte mindig hasonló dolgokon mentünk keresztül, csak fordított perspektívából, ezért Igazán hasznos tanácsokat tudtunk adni egymásnak.

- Hát ezt az érzést már nem ismerem meg!

- De ahogy tudom, egy másik érzést jól ismersz! – Danre pillantott – Még soha nem voltam szerelmes, pedig betöltöttem a huszonkettőt. Tudom, hogy van időm bőven, de sok ismerősöm és barátom tizenévesen megtapasztalta már a szerelmet. Ne érts félre, jópár barátnőm volt, de egyik sem érdekelt igazán. Kellemes időt töltöttem velük, de semmi többet nem jelentettek! Most, hogy a világ kifordult a sarkából, csökkenni látszanak az esélyeim erre – bukott ki a fiúból az őszinte szorongás, igazi vágya volt a szerelem.

- A legváratlanabb pillanatban, legfurcsább helyzetben is rád találhat ez az érzés... Ezen nem aggódnék a helyedben, nem késtél le semmiről!

- Megyek, alszom egyet. Javaslom, mindenki pihenjen, hosszú napok várnak ránk! – szólalt meg Dan. A két fiatal sápadtan aludt, Keisha a lánya mellett szundított, fogalma sem volt arról, hogy férje már nem beszél se malájul, se angolul. Aaronnak nem volt szíve ez miatt felébreszteni. Már így is túlterhelt volt az egész örület miatt. Odahúzta a karosszéket az ágyhoz, ahol Keisha és Zara feküdtek. Megfogta a felesége kezét, majd jó éjt kívánt a többieknek olaszul. Ethan és Dián is aludtak. Liz és Dan eltűntek a férfi hálószobájában. Adam még csendben üldögélt, Evelyn álmos szemmel figyelte. A fiú felállt a fotelból és a szófáról leszórta a díszpárnákat, majd egy ágytakarót dobott rá. Mutatta a lánynak, hogy pihenjen le a kanapén, de Evelyn kissé megrázta a fejét. Adam még egyszer felajánlotta a fekhelyet, ekkor a lány ismét háritott. A fiú lefeküdt a kanapéra, tekintetét a lány felé fordítva. Evelyn felállt és egyenesen Adamhez sétált. Leült a kanapé szélére, Adamnek háttal, majd lefeküdt elé, kicsit közelebb csúszott hozzá úgy, hogy a testük összeért. Hátranyúlva megfogta Adam balkezének csuklóját és magára ölelte a karját!

- Bonne nuit! – súgta halkan Lyn, majd lehunyta a szemeit.

- Neked is jó éjt! - mondta csendben Adam, megértve a lányt. Azért utasította vissza a helyet, hogy mindketten a kanapén pihenjenek. Ha elfogadja a fiú felajánlását, utána Adam nem veszi a bátorságot melléfeküdni. Jól esett nekik egymás közelsége, egy pillanat alatt álomba merültek.

2030. szeptember 23. - Az esemény bekövetkezése után néhány órával...

Párizs, Franciaország

A három fiatal az Eiffel-torony egyik lábánál bújt meg, úgy tűnt, minden elcsendesedett, már hajnalodott. A rejtekhelyük árnyékából, az utcai lámpák fényénél kémltek, semmi mozgást nem láttak, de moccani sem mertek.

- Vissza kellene mennünk a szállásunkra! – javasolta a húsz év körüli, nyurga fiú, tipikus angol kiejtéssel, levette a sapkáját és a hajába túrt idegesen.

- Én vissza nem megyek oda! Te nem láttad mi történt ott a szerencsétlen emberekkel... Azok a kibaszott örültek! Miért csinálták ezt? Mint a veszett kutyák támadták meg az idős, menekülésre képtelen szállodai vendégeket... - mondta a bőrdzsekit viselő útitársa, míg a velük tartózkodó kapucnis lány sokkos állapotban guggolt mellettük.

- Valószínűleg már intézkedett a hatóság!

- Lófaszt! Nem megyek vissza oda és kész! Ti azt csináltok, amit akartok, de én nem javaslok nektek sem és...

A következő pillanatban a lány arcáról az összes érzelem eltűnt, egy a lábánál heverő jó maroknyi követ felkapott, majd rögtön arcon ütötte vele a beszélő bőrkabátost, akinek végighasadt a képe és eltört az orbitális csontja, ájultan terült el. Mire a másik a fiú felfogta volna, mi történt, a lány karja ismét lendült, lesújtva a srác feje tetejére, mint egy szakóca-kövel, beszakítva azt. Azonnal holtan rogyott össze. A gyilkos a véres fegyverével sétálva elindult a torony mögötti park irányába, átment az úton, ahol egy villogó rendőrautó közeledett. Amikor az megállt, két rendőr pattant ki belőle, pisztolyaikat rászégezve a lányra, franciául üvöltötték, hogy tegye le a követ és feküdjön a földre, de az elszántan futni kezdett feléjük... Tüzet nyitottak! A lövések a földhöz vágták a megszállottat. Ekkor az egyik rendőr arca kisimult, a társa felé fordult és szitává lőtte. Szerencsétlenek megijedni sem volt ideje! A rendőrautó fényszóróinak fényénél ijesztő, érzelmentes arcú tömeg jelent meg. Láthatóan minden irányból egyre csak gyűltek, ahogy a kék-piros

vészvillogó végigpásztázta őket. A horda a város szíve felé masírozott, akikhez csatlakozott az önkormányzati vesztes rendőr is.

Berlin, Németország

A Bradenburgi Kapu előtt mindenféle holttestek heverték, de volt néhány súlyos sérült is, akik képtelenek voltak elhagyni a mészárlás helyszínét. Rettegve várták a halált, de az még nem velük volt elfoglalva, mert rengeteg dolga akadt. Aztán mintha mégis feltűnt volna teljes megtestesülésében. Sötét köpenyben sétált közöttük egy alak, szemei mélyvörösön parázlottak. Nézegette a körülötte elterülő félholtakat és holtakat, úgy tűnt keres valakit. Odalépett az egyik kevésbé sérült testhez, lehajolt mellé és megérintette a homlokát. A szemei azonnal felpattantak, túhegynyi pupillái óriásira tágultak, szépen lassan elborítva a teljes szemfehérjét. A féltérdre ereszkedett idegen felegyenesedett és hátralépett egyet. Ekkor a hullá felállt, fekete szemeivel körbenézett, majd elrohant, míg a sötét alak egy darabig nézett utána.

- Segíts... - hörögte mellette egy haldokló a köpenyesnek, az végignézett rajta, látta, hogy lábai ízzé-porrá vannak törve, egy autó gázolhatta el. A csuklyás nem törődve vele, hátat fordított neki és tovább kutatott éppen maradt testek után.

Szent Péter tér, Vatikán, Róma, Olaszország

A zűrzavarban mindenféle nehezen érthető vagy teljesen érthetetlen nyelven jajveszékelve, kiabálva rohángáltak emberek, őket pedig kergetve vadászták azok, akik pár órája még a szomszédjaik, ismerőseik, sőt családtagjaik voltak. Az utcákon egyre csak nőtt a káosz, a félelem megelevenedett, kegyetlen vadállatként marcangolta a menekülők lelkét. Egy fehér túramotor gurult keresztül a téren, egyre lassult, majd megállt. A nyergéből nyugodtan szállt le a hosszú, fehér bőrkabátot viselő, karcsú alkatú lovas. Gyöngyház-fehér sisakjának bronzszínű rostélyán a felkelő nap tükröződött. A tömegből egy fiatal, érzelmektől mentes arcú férfi rontott rá. A motoros kitérve az ütés elől,

elgáncsolta a támadóját, aki a hátára esett. Még mielőtt felkászálódott volna, rögtön megragadta a homlokát a fehér, motoros-kesztyűs kéz és a földre nyomta fejét. A következő pillanatban a fiúból eltűnt az agresszió, mintha álomból ébredt volna, szemei étellel teltek meg, arcán megjelent az ijedtség. Ekkor a motoros, megragadva a jobb kezét, mint egy pihekönnyű rongyábút felrántotta az utcakőről, majd intett a fejével egy keskeny út irányába. A fiú hálával a szemében bólított és elszaladt.

- Mindegyiket meg fogod menteni? – csendült fel egy hang a motoros háta mögül. Egy sötét öltönyös, magas férfi volt.

- Nem, nem mindegyiket, csak azokat, akiket tudok és arra érdemesnek tartok! – közben levette a bukósisakot, ami alatt egy fiatal, szőke, felnyírt hajú, kékszemű nő volt. Az arcának jobboldalán furcsa jelek voltak tetoválva.

- Nem változtál semmit sem Baéth'Qol, külsődben is csak a stílusod, de mint mindig, most is elragadó vagy...

- Mit akarsz Amon? – szakította félbe a lány

- Az a kérdés, hogy te mit akarsz Baé? Úgy hallottam, neked is meggyűlt a bajod a mi öreg, vérszomjas vezérünkkel. Azóta számkivetettként tengeted mindenfelé...

- Nem érdekel, hogy miket hallottál. Mi a lényeg?

- Csatlakozz hozzánk! – lépett közelebb a férfi

- Soha! Azt sem értem, ti hogy vagytok képesek arra, amit tesztek! Hová lettek azok, akiket megismertem bennetek...

- Te sem vagy mostanában egy angyal, pletykák keringenek rólad drágám! Ha csak a fele igaz, már büszke vagyok rád.

- Nem vagyok a drágád, teszem, amit tennem kell, sokszor undorodom magamtól is, de amivé ti váltatok, egyszerűen gyalázatos! – keserűségében megcsuklott hangja – Nagyon szerettelek Amon! Úgy fáj, hogy ennyire vak voltam, ennyire nem ismertelek, nem tudtam, ki lakik benned...

- Az persze nem zavart, amit az Öreg, vagy amit Erat' tett az ő parancsára! De sorolhatnám itt neked hosszan...

- Akkor nem tudtam...

- Ne hazudj! Jól tudtad! Hogy merészeled? – izzott fel Amon szeme, ahogy haragra lobbant – Ezek miatt fordítottál hátat nekem? – tárta szét két karját, körülöttük az emberek ölték egymást – Állatok! Sőt, rosszabbak... egymást gyilkolják halomra a semmiért! Segítünk nekik, hogy hamarabb végezzenek!

- Nem ismered őket Amon... - szólt volna Baéth

- Éppen eléggé ismerem őket ahhoz, hogy pontosan tudjam, megérettek a pusztulásra! A Sötétségnek korona ékköve ez a bolygó, csak valóban vak vagy, hogy ezt sem veszed észre! Most menj! – közben néhány feketeszemű ember állt a férfi mögé – Utoljára engedlek el Baé! A következő lesz egyben az utolsó találkozásunk is... - A lány beleborzongott, ahogy a vörösén parázsló szemek szinte átégették a lelkét. Jobbnak látta az indulást. Sarkon fordulva felhúzta sisakját, és nyeregbe pattant. A motor felbőgött és hátsókerekére ágaskodva elviharzott. Lovasának hosszú szabású, hófehér bőrkabátja lobogott utána. Amon lehajolt valamiért, miközben egy másik öltönyös érkezett, amíg a feketeszeműek szétszéledtek.

- Tudtam, hogy ismét elengeded őt! – mondta az érkező

- Utoljára tettem így... - válaszolta Amon, közben ujjai között egy hosszú, hófehér tollat morzsolgatott, bámulva az utcát, amerre a motor eltűnt néhány pillanattal ezelőtt.

- Na persze... - csóválta fejét a másik.

Hősök tere, Budapest, Magyarország

Teljesen üres volt a környék, ahol máskor turisták tucatjai mászkáltak. Az Andrásy úton hosszú kocsisor várakozott. Szerteszét hagyott, nyitott ajtajú autók álltak, a jelzőlámpák tették a dolgukat, hol pirosra, hol zöldre váltottak, de semmi sem mozgult. Egy alak tűnt fel, a városligeti fák közül érkezett. Keresztülsétált a téren, körülötte holtak heverték. Nem nézett rájuk, egyenesen egy kávézó felé tartott, hideg szél fúj, összehúzta a kabátját. Elérte az ajtót, benyitva egy apró csilingelés kísérte belépését. Senki sem tartózkodott a helyiségben. Lehúzta a kapucniját a fejről, egy fiatal srácot takart. A barátságos, borostás arcát barna haja keretezte, óceán kék szemei,

lány fényben ragyogtak. Kibújt kabátjából és letette egy székre, majd a pult mögé ment, bekapcsolta a kávégépet és papírpoharat rakott alá. A gőzölgő, forró ital belecsordogált, cukrot és tejszínt tett bele, majd leült egy székre. Kipillantott az ablakon a tér fölé magasodó, oszlop tetején őrködő Gábrriel szoborra, aki a Szent Koronát és az Apostoli keresztet emeli az ég felé. Már sokadjára vette elő okostelefonját, megnyitotta a Vibert és századjára olvasta végig az utolsó bejegyzéseket.

Szerelmem: Nemsokára végzek a munkával, mit vigyek haza vacsorára? Te merre vagy?

Én: Hozz, amit te szeretnél enni Édesem. Még fent vagyok Dobogókőn, jó egy kicsit kiszellőztetni a fejemet...

Szerelmem: Baj van Kicsim?

Én: Nem, nincs.

Szerelmem: Persze, a nagy és mindig erős Bendegúz nem beszél az érzéseiről, már megszoktam :D Mindig úgy kell mindent kihúzni belőled...

Én: Semmi komoly, csak valamiért furcsa előérzetem van!

Szerelmem: De mégis miről?

Én: Hát ez az, hogy nem tudom, csak nyugtalanít.

Szerelmem: Akkor nyugton hagylak, úgyis mennem kell, zárunk. Kínai kaját viszek haza, úgy megkívántam. Csókok!

Én: Rendben, köszi! Otthon találkozunk. Csók Drágám!

Egy órával későbbi bejegyzések:

Szerelmem: Valami történik...

Én: Ezt hogy érted?

Szerelmem: Mintha az emberek egy jelentős része kezdene megbolondulni...

Én: Hát az nem most kezdődött :P

Szerelmem: Nem, nem úgy értem... Mindenféle idegen nyelveken karattyolnak

Én: A belvárosban dolgozol, sok a turista, ez normális ☺

Szerelmem: Hagyd abba, ez most nem vicc. Mindenfelé szirénázó rendőr- és mentőautók mennek. Ijesztő...

Én: Próbáldtalak hívni, állandóan foglaltat jelez! Már visszafelé jövök, azonnal menj haza és zárkózz be!

Szerelmem: Nekem is, nem tudok telefonálni... Oké kérlek, siess... félek!

ÉN: Sietek! Minden rendben lesz!

Húsz perccel később:

ÉN: Itthon vagyok, merre vagy?

ÉN: Mi történt kicsim? Nem olvasod az üzeneteket!

ÉN: Hol vagy?

ÉN: Elmegyek a munkahelyedre, ha hazaérsz, várj meg itt!

ÉN: Már voltam a boltnál is, ahol mindig vásárolsz... sehol nem talállak... kezdek belebolondulni!

ÉN: Mindenfelé elmebetegek, de valamiért nagyon kerülnek engem. Ugye élsz még! Akárhol vagy is, ha biztonságos, akkor maradj ott! Megtalállak!

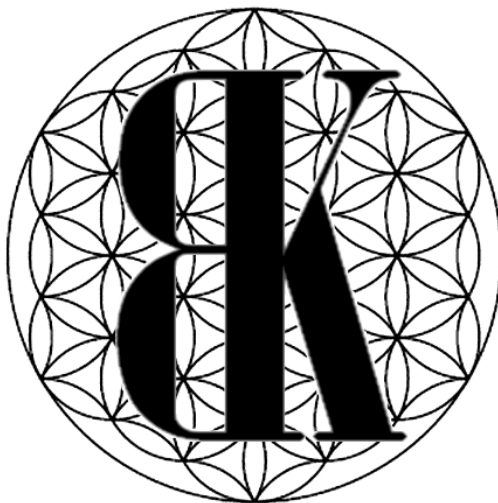
Jó pár órával későbbi üzenetek:

ÉN: egész este téged kerestelek, már senkivel nem tudok beszélni... ezerszer próbáltalak hívni, és mindenki mást is... már tudom, miért félnek tőlem ezek a nem is tudom, hogy mik... a kedvenc kávézónkhoz megyek, bár sejtem, hogy ott sem talállak meg. Ötletem sincs, merre keresselek, de nem adom fel... Elkezdtem ragasztós cetliket hagyni mindenhol, amerre járok, hátha elvesztetted a telefonodat a nagy zűrben. Nem lilulnak ki a kis pipák, ettől megőrülök...

A sor végére érve szemével, felhajtotta kávéját, majd fogta a kis sárga öntapadós cetlit és ráírta „Kincsem! A következő helyszín a bazilika, az összes családtagodnál, barátnődnél és ismerősödnél jártam, sehol senki. Remélem, hogy élsz és valaki vigyáz rád! Szeretlek! Bendegúz” Felbiggyesztette a kávégépre, jól látható helyre, letette a kávé árát a pultra, belebújt a kabátjába és elhagyta az üzletet. Gyalog indult az Andrassy úton a Bajcsi-Zsilinkszky felé. Ekkor észrevette, hogy a házak közül árgus, fekete szemek figyelik. Hirtelen elkezdtek felé futni úgy negyvenen. Megijedt, a szíve kalapált, ezért ő is szaladni kezdett. Fújtatva tört elő belőle a forró lehelete, ami azonnal párává alakult a hideg levegőben. Az üldözői egyre közelebb értek. Zilált, már nem bírta tovább szusszal. Megállt és szembefordult a rettentő hordával, minden bátorságát összeszedve legyőzte a félelmét. Maga elé tartotta tenyerét és koncentrált... már majdnem rávetették magukat, amikor mélykék szemei

felragyogtak, a tenyeréből pedig szikrázó, robbanásszerű lökeshullám tört elő, ami belecsapódott a feketeszemű tömegbe, ekkor azok füstölve egymásra dőltek egy kupacba. A fiú térdre rogyott, durván kimerült az energiaáradás után. Érezte, hogy képtelen lenne több támadást megállítani. Mellette az úton itt is szanaszét hagyott autók álltak, nagy erőlködés árán feltápáskodott és elbotorkált egy kocsiig. Befeküdt a hátsóülésére, berántotta az ajtókat és megnyomta az záró gombot. A gyújtáskapcsolóból kihúzta a kulcsot, magára terítette az autóban talált pokrócot és azonnal elaludt. Már nem látta, hogy telefonjának kijelzője felvilágít, és az összes üzenete mellett lilára váltanak a pipák...

VÉGE AZ ÖTÖDIK FEJEZETNEK!

Hatodik fejezet

Copacabana környékén, Bolívia, rönkház a Titicaca-tó közelében

Kávéillatra ébredtek a lányok, akik egymás mellett aludtak el egy vastagabb pokrócon, a fapadlózatú házban. Cauac kitöltötte bögréibe a forró italokat, míg Charlotte felülve igazgatta a vöröses, göndör haját, egy kedves mosollyal üdvözölve az öreget. Maggie is kezdett magához térni, amikor Sophie hirtelen felállt, szemeiben a szokásosnál is jobban cikáztak a grafitszürkés és enyhén kékes színű kislülések, határozottan a bejárattal szemben megállt.

- Már megint mi van? – kérdezte ijedten Charlie, de választ nem kapott, mert ebben a pillanatban berúgták a faajtót, hét feketeszemű rontott be a házba és elindultak feléjük. Sophiának az idő teljesen lelassult, szinte megállt! Ott volt a valóságuk egy hosszú, nyújtott pillanatában, de megijedt, ezért a hozzá legközelebb álló támadót akarta meglökni. Amint hozzáért, a kezei áthatoltak a nagydarab, feketeszemű férfi mellkasán, miközben az mintha pillanat alatt szénné égett volna, kezdett szétporladni, így ösztönösen, sietve megérintette a jobb mutatóujjával a másik hatot is, akikkel ugyanaz történt. Amikor az utolsóval is végzett, az idő ismét a normál tempót vette fel számára, mialatt látta, hogy hét kupac fekete hamu hullik a padlóra ő pedig összerogyott a fáradtságtól, közben azt érezte, hogy menten szomjan hal.

- Vízet... - hörögte az ezüstös hajú lány, Cauac odalépett hozzá és egy nagy korsónyi vizet itatott vele. Amikor Sophia lenyelte az utolsó kortyot, azonnal eszméletét veszítette. A másik két lány rettegve nézte végig a jelenetet. A kisöreg felemelte a fapadlóról és a kanapéra fektette, majd a homlokára helyezte a tenyerét, és mormolni kezdett valamit, miközben a huzat apró örvényeket kavart a földön heverő hamukupacokba.

2030. szeptember 24. 01:05 – Arlington megye, Virginia állam, USA Pentagon, az Amerikai Védelmi Minisztérium

A tanácsterem az építmény egy szigorúan titkos földalatti részében helyezkedett el, ami fel volt készítve az összes lehetséges támadás és katasztrófa esetére. Ezt kivéve! A helyiségnek egy bejárata volt, melyet katonák őriztek. Az ajtó, amit védtek hatalmas támadásokat is kibírt volna, ha erre sor kerül. Emellett a teremben volt egy felvonó, ami csak az elnök

ujjlenyomatának, retinájának, hangjának és jelszavának együttes használatára lépett működésbe. A lift a termet összekötötte egy hosszú sínpályával és metrószerelvénnyel, mely az elnöknek és stábjának biztosította az eljutást az egyik titkos bunkerbe. Egy méretes, ovális asztal körül ült az Amerikai Nemzetbiztonsági Tanács. A terem eléggé tágas volt, a falakat körbe műszerek, számítógépek, különböző rack-szekrények és kisebb-nagyobb digitális kijelzők borították. Mindenfelé monitorok és kivetítők, továbbá a legmodernebb felszerelések és technológiák. A körülült asztalon is látszott, hogy nem egy egyszerű, nagyméretű tárgyalóasztal. A felülete igazán érdekes volt. A legtöbb látószögből teljesen matt feketének látszott, viszont a komolyabb szemrevételezésnél észrevehető volt egy-egy perspektívából szivárványos csillogása. Mintha ötvözete volna egy karbonszálas, prizmákkal teli felületnek. Az asztal felett körülbelül két méterre, az asztallappal megegyező formájú síkfelület volt, melynek színe gyöngyfehér, szintén csak néhány szögből lehetett látni csillogását, mely ilyenkor a kagylóhéjak belsejére emlékeztetett. Úgy tűnt, enyhén világít. Az egyik asztalfőn az Egyesült Államok elnöke ült, a másik oldalon egy tudós kinézetű, őszes hajú, szakálas, fehér köpenyes férfi ácsorgott, székét néhány lépéssel hátrébb tolt. Az asztal két oldalán helyet foglaltak a tanács tagjai, néhány hely üresen maradt. Az alelnök, a külügyminiszter, a védelmi miniszter, a CIA igazgatója és az Egyesített Vezérkari Főnökök Bizottságának elnöke, továbbá az igazságügyi miniszter, az FBI igazgatója, a nemzetbiztonsági főtanácsadó és a FEMA parancsnoka volt jelen. A helyiséget körülölelő számítógépeknél, műszereknél mérnökök, kutatók és technikusok dolgoztak, mind a saját szakterületeinek kiválósága. Miután a terem teljesen elcsendesedett, a tudós megszólalt.

- Elnök úr! Hölgyeim, uraim! Üdvözlöm önöket – nézett körül – a nevem dr. Eduard A. Stone. Középiskolai éveim óta kutatóként dolgozok a jelenkori tudomány számos szegmensében. Mivel kevés az időnk, így azonnal a lényegre térek. Ahogy azt már tudják, a jelenségnek nagyon gyorsan adtak nevet az emberek, a média. Babel-kór! Igazából jól csengő kifejezés, de nem igaz olyan értelemben, hogy egy kórról lenne szó. Ugyanis nem kórokozók, nem vírusok vagy baktériumok okozzák. Nem fertőzéssel terjed! Nem lehet szindróma sem, mert nincsenek deformált szervi elváltozások, észlelhető tünetek. Semmi! Semmi az ég adta világon! Ezek tökéletesen egészséges emberek! Mármint nagy részük, de erről majd később beszélnek. Egyetlen megállapítható változás van bennük, ha igazán megvizsgáljuk őket. Az agyban

lévő kommunikációs központjuk aktív területei eltolódtak bizonyos irányokba, mialatt semmilyen elváltozás nincs az addig aktívból passzívvá vált területen. Tehát energia-elváltozásról beszélünk, energiapálya módosulásról! Elnézést, de meg kell kérdeznem, értették-e, amit eddig elmondtam? Nem degradálva tudásukat, felfogóképességüket! – közben körbe nézett. Néhányan értetlenül, feszélyezve néztek rá, ők nem értették. Többen voltak, akik határozott arccal ülve tekintettek vissza. Ők értették, de nem fogták fel ennek a jelentőségét. Az asztalnál két férfi ábrázata sugallt valódi értést. Az elnök és az FBI igazgató.

- Energia-elváltozás? Ilyen létezik? – kérdezte megdöbbenve az elnök.

- Nos, a tudomány is csak pár hónappal ezelőtt találkozott ezzel először. Nagyon ritka volt tegnapi. Persze nem maga az energia-elváltozás, hanem a tettenérése. Hiszem, hogy minden betegség erre a jelenségre vezethető vissza, bármiféle rendellenesség lép fel a szervezetben, ez lehet a valódi oka. Káros energia- átrendeződés vagy hiány.

- De hiszen a biológiai, azaz szöveti elváltozásokat sem értjük teljesen, sőt gyógyítani sem tudjuk egyelőre igazi sikerekkel. Még mindig nagy csoda, ha valaki felgyógyul például a rákból! – mondta az FBI-os vezető. Michael Dyson egy fekete, jó kiállítású, határozott és szimpatikus figura volt.

- Azaz igazság, hogy már nagyon jó eredményekkel gyógyíthatnánk az említett betegséget! Sajnos a világban mindent az érdek mozgat! – rosszallás látszott a professzor arcán, majd folytatta - Erről a szakterületről viszont nincs igazi tudásunk, mivel kevés tapasztalattal rendelkezünk. Ehhez valódi áttörésre lenne szükség a kvantumbiológiában! – elhalkult és lesötétítette az amúgy is fényhiányos termet, majd a kezében lévő vezérlő segítségével bekapcsolta az addig asztalként funkcionáló háromdimenziós, holografikus projektort. A fekete asztalfelületen milliárdnyi képpont kezdett világítani, a fénynek különböző hullámhosszain, egy tünél ezerszer vékonyabb sugarakban. Szinte átfutott rajta egy energiahullám. A kivetítő felső, fehér oldalán ugyanaz történt. Majd hirtelen az asztal közepén, a két lap között, megjelent egy lebegőnek tűnő, vetített objektum. Egy emberi agy! Enyhén áttetszően, a belső felépítését is láthatóvá tette a megjelenítési mód. A kutató, a vezérlő segítségével ránagyított a háromdimenziósan megjelenített, vízszintesen lassan forgó képre, ami nagyon lassan változott. Az agytekervényeken pulzáló energiacsomagok haladtak minden irányban, neuronok szinaptikus kapcsolat útján kommunikáltak. Egy hiper-bonyolultságú számítógép áramkörének tűnt.

- Az erőteljesen lassított, speciális felvételen egy páciens agyát láthatjuk, az esemény bekövetkezése előtti utolsó másodpercekben. Mivel egyre erősödő fejfájás gyötörte, így azonnal elkezdtek rögzíteni az agyhullámokat és az energiapályákon zajló elektromos tevékenységet. Közben pedig folyamatosan szöveget olvastattunk vele - Nézték a felvételt, az energialüktetést. Egy idő után úgy tetszett, mint egy csillagközi sztráda, ekkor Dr. Stone megszólalt.

- Hoppá, ott volt. Igen, határozottan ott volt! – a többiek csak néztek, hogy mi volt ott. A doki visszaléptette a felvételt az elejére, majd tovább nagyította. Már csak a kommunikációs terület látszott az agyból a nagyításon. Jól kivehető energiatevékenység, de enyhén pislákolni látszott. Aztán hirtelen kialudt! De ugyanebben a pillanatban, egy nagyon kicsivel odébb felizzott a kommunikációs terület ismét. A professzor kipillanatozta a felvételt, mindenki meredten bámult, a fiatal elnök megköszönte a torkát.

- Itt következett be a... - halkult el a mondat végén

- Igen, pontosan itt. Ettől a pillanattól kezdve nem beszélt a páciens az anyanyelvét, teljesen más, általa soha nem ismert nyelven szólalt meg. Szerencséje volt! – mondta nyersen a professzor.

- Ezt hogy érti? – kérdezte az elnök azonnal.

- Úgy, hogy még létező, vagy jobban fogalmazva már létező nyelven szólalt meg! Sok ember már kihalt, úgynevezett holtnyelven kezd beszélni, vagy éppen kezdetleges, számunkra még fantázianyelvnek számító kommunikációs rendszert használ. Mesterséges nyelvet kezd beszélni, olyat amilyen írók fantáziájában jelent meg először. Aztán vannak olyanok, akik több ezer éve nem beszéltek nyelveket használnak kevés szókészlettel, hiszen sokkal kevesebb szóra volt szükségünk a múltban, a minket körülvevő világgal kapcsolatban. Rengeteg fogalom, tárgy még nem is létezett akkor. De vannak olyanok is, akiknek a legmodernebb technikára is van szavuk. Hozzáteszem, akiknek nincs szavuk rá sem butábbak azoknál, akiknek mindenre van. Mert szó nélkül is képesek használni a modern berendezéseket, csak nincs rá kifejezésük. Míg, akiknek van szókészletük sem biztos, hogy tudják használni az eszközt, aminek tudják a saját nyelvükön a nevét. Hasonlító példaként: Egy idős néni is felismeri a számítógépet, tudja, hogy így hívjuk, de azt sem tudja, hol kell bekapcsolni, míg egy három éves gyermek is használja az érintőképernyőt, de a megnevezéséről talán fogalma sincs...

- Tudjuk az okát? – kérdezte Connor elnök

- Engedje meg, hogy erre később válaszoljak elnök úr!

- Persze folytassa, kérem!

- A következő jelenséget már több mint egy hónapja vizsgáljuk. Nem egyedi eset, már korábban is találkoztunk hasonlóval egy elmegyógyintézetben! – ekkor újabb felvétel következett, ismét az előzőhöz hasonló képsorok. – Ez egy másik vizsgálati alanyak az agya a bekövetkező változás pillanatában! – mondta a professzor, majd ismét ráközelített az agy kommunikációs központjára. A képeken erőteljes villódzás volt látható a területen, majd egyszer csak kialudt az energia szolgáltatva fény. Teljesen inaktívá vált az agy kommunikációért felelős része, egy elsötétült szegmens lett belőle.

- Az nem lehet... mármint, hogy semmilyen módon ne kommunikáljunk, vagy értsünk! – mondta az elnök meglepődve és szkeptikusan.

- De lehet sajnos... Energia inaktivitást ilyen szinten még nem tapasztaltunk az agykutatások során. Viszont, mint tudjuk, az energia nem vész el, csak átalakul. Jelen esetben hővé, így felhevíti az inaktív területet. Az áldozat szó szerint beleőrül, hogy a keletkezett gondolatait nem tudja értelmezni vagy kimondani. Azt sem fogja fel, hogy ezek gondolatok, mivel nincs nyelv, amin megjelenjen a szellemi háztartásában. Nincsenek szavai, kifejezései semmire! Azt sem tudja, mi a gondolat! Még az emlékeit sem tudja lekezelni, megszűnik minden normális reláció és ennek megfelelően a ráció. Meglepő módon a kognitív képességek közül néhány dolog megmarad, automatizmusszerű, ilyen esetenként az eszközhasználat. Továbbra is tud például autót vezetni, ha előtte tudott és sajnos ide tartozik a fegyverek használata úgy szintén. Feltételezhető az is, hogy egyéenként változó ezeknek a képességeknek aránya. Az alany életösztönei is ilyenek. Esznek, isznak, alszanak. Bár igaz, hogy alvási igényük sokkal kevesebb és az alvás során is sokkal éberek. Jelenleg azt feltételezzük, hogy nem csak a kommunikációs területen áll be a változás ezekben az esetekben. Ösztönselekvő mechanizmus váltja fel a személyiséget. Az érintettek megszűnnek emberinek lenni, robothoz hasonló módon kezdenek működni, mintha programvezérelt gyilkolásba kezdenének. Mindig valamilyen nyelven gondolkodunk, általában az anyanyelvünkön. Ezek a keletkező impulzusok, mivel nem érnek el információs pályát a neuronok segítségével, ami a legkisebb ellenállással járna a passzív területen, ezért hőt termelnek. Bár felmelegszik a páciens agya, de nem károsodnak a szövetek. A külvilágból is érkeznek információk, de számára ez semmilyen módon nem értelmezhető. Ez a folyamat olyan gyorsan játszódik le, hogy néhány perc alatt dühöngő, vérszomjas elmebetegé is teheti az illetőt. Annál nagyobb a

trauma, minél kevésbé értették meg a személyt, mielőtt bekövetkezik a szótlanság, gondolatmentesség. Labilis idegállapotú egyéneknél erőteljesebb örület tapasztalható. Az agyban elektromos energia helyett plusz hőenergia keletkezik, amely hatalmas dühvel párosul, melynek a szerv magasabb hőmérséklete is lehet az egyik kiváltó oka. Emellett az agresszióért felelős terület, frontális lebeny és az amygdala hiperaktívvá válik. Mintha valamilyen behatás kontrol alatt tartaná. Talán ez is az energia elválkozás egyik formája, bár ezt még nem tudjuk bizonyítani. Az MRI vizsgálatokkal eddig jutottunk, sajnos ez elég kevés, a többi csak találgatás. A folyamat hatására nagy mennyiségű kortizol, azaz anti-stressz hormon termelődik az áldozatok mellékveséjében. Ami jelenleg nem éppen a legégetőbb problémánk, de ez tömeges megbetegedéshez vezethet, ilyen például a Cushing szindróma, ami a túltermelés miatt lép fel. Vagy ennek az ellenkezője, amikor a mellékvese kimerül, nem tud tovább kortizolt termelni, ez pedig Addison-kórhoz vezet. Ezeknek tüneteit, hatását most nem részletezem, mert rengeteg dolog van még és szorít minket az idő. Viszont, ha gyógyíthatóak ezek az emberek, akkor később fontos lehet. Egy valami azonban megfigyelhető! Valamilyen módon összefüggésben van a fojtott agresszió, az erőszakosság, az igazi gyűlölet, a kommunikációs terület inaktivizálódásában. Persze ezenkívül is van számtalan esett, amikor ez megtörténik... sok olyan embernél tapasztaltuk, akik igazából önálló gondolatok nélkül, egész életükben „mintapolgárok” voltak, és mindig azt tették, amit mások mondtak nekik, miközben erre próbáltak kényszeríteni mindenkit, akiknek más elképzelésük volt a világról! Próbáltunk profilozni, hogy megértsük, mi váltja ki ezt az állapotot, és bizony az irányíthatóság is magasan reprezentált a teljes személyiség összeomlás esetén...

- Úgy érte, hogy ez valamilyen büntetés? – vágott közbe Dyson.

- Ezt mondtam volna? – kérdezett vissza dr. Stone, majd folytatta – Nem ezt mondtam, de érdekes feltevés, nekem is eszembe jutott.

- Tehát ez azt jelenti, hogy fékevesztetten támadni akar mindenkire az ilyen személy mindenféle ok nélkül? – kérdezte az elnök.

- Az agy ezen állapotában már nagyon halvány az ok és okozati összefüggések értelmezése...– mondta a professzor aggódóan, tanácstalanul - Azt kérdezte az elnök úr, hogy tudjuk-e az okát... nos, még nem tudjuk. Sejtjük. Észlelhető az elektromágneses-sugárzásnak egy bizonyos fajtája, mely számunkra még olyan ismeretlen rezgés, amit műszereink nem képesek meghatározni. Se a hullámhosszát, se a frekvenciáját nem tudjuk értelmezni, nem tudjuk mérni!

Egyedül az erejét. A spektrum analizátorok, csak azt ismerik fel, hogy rezonancia, nincs benne ismétlődő jel, ezért igazából nem is frekvencia a szó jelentése szerint. Így ellenfrekvenciát sem tudunk létrehozni, amivel egymást kioltanak és most rögtön hozzá tenném, hogy az erejével sem boldogulnánk. De még ha ki tudnánk is oltani a jelet... ki tudja, mit eredményezne?

- Hol található a jelforrás? – kérdezte a védelmi miniszter, mert még ő maga sem tudott erről a dologról.

- Nem csak egy jelről beszélünk, rengeteg jelforrás van. Nagyobb városokban, pontosabban ahol magasabb épületek és építmények vannak. Ezek nagy hatótávolsággal sugároznak, de a jel úgy tűnik, szinte mindenhol jelen van...

- Azonnal meg kell szüntetni ezeket a jeladókat, akkor is, ha le kell bombáznunk hozzá ezeket az épületeket! – mondta McBride vezérkari főnök, hozva egy döntést, amit a tanácsnak kellene megvitatnia, mindezt kijelentve az elnök álláspontja előtt. Aztán gyorsan hozzátette – Úgy értem, szerintem ezt kellene tennünk elnök úr! – majd megbánást színelve, kérdően nézett Connor elnökre. Aki viszont csak rápillantott McBridera, arca kifejezéstelen volt, majd visszafordult a professzor felé, aki folytatta.

- Nos, ön előtt mondtam el, hogy a jelek megszüntetésének beláthatatlan következményei lehetnek. Itt fontos megjegyezni, feltételezhetően léteznek bizonyos frekvenciájú rezgések, amik folyamatosan körülvesznek minket egészen a földi élet kezdetétől, tehát több millió éves rezonanciákról van szó! Viszont, ha várt volna az ötletével, ön is belátja, hogy értelmetlen lépés lenne. A tornyok csak jelerősítők. Maga a vibráció lehet akár szeizmikus, infra- vagy ultraszónikus, még esetleg űrből érkező rezgés, a magnetosféra vagy az ionosféra segítségével. Az biztos, hogy a Föld légkörének összes rétegében érzékelhető, a troposzférától egészen az exoszféráig. Amit azért szükséges megemlítenem, mert ez már jóval meghaladja a Kármán-vonalat, a világűr határát, ami durván száz kilométeres magasságban van, míg az exosféra felsőhatára tízezer kilométeres magasságot jelent! – nézett körbe az asztalnál ülőkön a kutató – Egyszerűen még az iránya sem meghatározható...

- Professzor, egyszerűsítse, kérem, mert elveszítjük a fonalat!– szolt az elnök tárgyilagosan, próbálva lépés tartani dr. Stonenal.

- Elnézést. Érthetőbb nyelven fogalmazva, okozhatja a bolygónk, a Föld rezgése, ezért lenne kár a jelforrás pusztításában gondolkodni. Keletkezhet egy nagyon mély, vagy egy nagyon magas hang a föld felszíne és a troposféra felső határa között, ami húszezer méterig, azaz hatvanötezer-hatszázötvenhat

lábíig tart. Az utolsó pedig magától értetődő! Úrból érkező rezonancia. Az már nyilvánvaló a mondataim alapján, nem csak az Egyesült Államokat, hanem az egész világot érintik a rezgések, így a jelenség is, de ezt a hírekben is látták...

- Értem, köszönöm! – mondta az elnök, amíg végigmérte a döntéshozó tanácsot a szemével, akik tanácstalanok voltak, teljesen érthető módon. – Ön mit gondol professzor? – nézett ismét kérdően Connor elnök dr. Stonera.

- Elnök úr, amiket mondani fogok, azok az ismert valóságunktól keményen elrugaszkodó dolgok, még sem találok semelyikre jobb magyarázatot a következőknél... legalábbis egyelőre. Ha a Föld az okozója, azaz a forrása a rezgőjeleknek és ennyire hat az emberi kommunikációra, akkor elképzelhető lehet, hogy a természet egyik védelmi mechanizmusa indult be ellenünk, emberek ellen. Ha levegőben keletkezik, akkor azt a világunk is keltheti a saját hangjaival és egyéb rezgéseivel, ami eléggé furcsa lenne, a furcsa helyzetben belül is. Amennyiben a világúrból érkezik, lehet számos oka. Bolygók, égitestek úrtéri mozgása, vagy feketelyukak, esetleg idegen civilizáció, másik dimenzió. Még nem tudni. – ismét kisebb időt hagyott az elmondottak felfogására, majd folytatta gondolatait - Nem vagyok vallásos ember, de kutatóként azok közé tartozom, akik bizonyos értelemben hisznek Istenben, legalábbis az én sajátos elképzeléseim szerint. Vallom, hogy vannak bizonyos dolgok egy határon túl, amire már nem tudunk semmilyen tudományos magyarázatot adni. Tudásunk egyre tágul, folyamatosan kitolódik ez a határ! De tágul a világegyetem és tágulnak a tapasztalataink is. A végső megértést, a teljes tudást sosem fogjuk elérni. Ettől függetlenül remélem, nem gondolják, hogy megbolondultam. Einstein mondta: *„Nagyon nehéz elmagyarázni ezt a kozmikus vallásos érzést valakinek, akiből ez teljesen hiányzik... A vallásos zseniket minden korban megkülönböztette a vallásosságnak ez a fajtája, amely nem ismer dogmákat és ember képmására elképzelt Istent; így nem létezhet olyan templom, melynek tanításán alapul... Szerintem a művészet és a tudomány legfontosabb szerepe, hogy felébressze ezt az érzést és életben tartsa azokban, akik fogékonyak rá.”* – Kiegészítve azzal, hogy nem tartom magamat zseninek! Életem során soha nem vitatkoztam, csak érveltem, de elfogadtam mások véleményét, még ha nem is értettem vele egyet. De megértettem. A megértés a lényege az elfogadás! Egyelőre el kell, fogadjuk a kialakult helyzetet...

- Most jól értem, azt mondja, ne tegyünk semmit? – vágott közbe mérgesen a vezérkari főnök, aki nem bírta tovább hallgatni a számára „üres fecsegést”.

- Nem. Ismét félreértett. Azt mondom, hogy nem tudunk mit tenni! Tovább kell kutatnunk, hogy megtudjuk, mivel állunk szemben.

- Hát ez óriási! Tehát ne csináljunk semmit, csak várakozzunk! – mérgelődött tovább McBride a professzorral. A többiek furcsán nézték a kialakult, rövid párbeszédet. Az elnök is teljesen ledöbbszent azon, ahogy a vezérkari főnök viselkedett! Éppen türelemre akarta inteni, de ebben a pillanatban McBride a fejéhez kapott fájdalomában. A professzor intett fejfelé az egyik fehérköpenyes férfinak, aki elindult a jelzésére a vezérkari főnök felé, két nagyobb darab, fegyvertelen őr társaságában. McBride az asztalra téve a fejét, szorította azt, majd a következő pillanatban felugrott a székéről. Tekintete üres és félelem nélküli volt, arca kegyetlenségről árulkodott. Hirtelen az elnök felé indult, de ekkor rávetették magukat az őrok. A két izmos férfi alig tudta lefogni a már majdnem hatvanöt éves McBride-ot. Kezeit és lábait is összeszíjzták, hogy ne tudjon csapkolódni végtagjaival. Artikulátlanul üvöltött, hörgött, szinte habzó szájjal verejtékezett. A megbízott orvos beadott egy nyugtatóinjekciót, ami azonnal kiütötte a vezérkari főnököt. A tanács tagjai ledöbbenve és megrémülve nézték végig a jelenetet, az elnök szavak nélkül, lefagyva másodpercekig attól a pillanattól számítva, amikor a nyugtató hatott. Egyedül a professzoron nem látszott semmi meglepettség. McBride-ot elvitte másik két katona egy hordágyon, az orvos és a két őr visszaállt eredeti pozíciójába.

- Most azt hinnék, hogy a jelenség egyik elindítója a düh, az indulat. Az esetek harminc százalékában van jelen! Nagyon sokszor nincs se harag, se agresszió vagy bármi előjele a bekövetkező állapotnak. Mindenféle előzmény nélkül is megtörténhet az összeomlás! Hozzáteszem, az agresszív viselkedések esete sem végződik ezzel általánosságban. Csak nagyon kevés ember van megáldva végtelen türelemmel. Szinte bárkit el fog néha a düh, vagy a harag érzése. Eszerint az egész bolygón szinte már csakolyan emberek léteznének, mint amilyené McBride vált az imént. A védekező mechanizmusunknak is van egy része, amely az indulattal párosul, pontosan úgy, mint az állatvilágban! Ha valaki vagy valami az életünkre tör, szinte azonnal el akarjuk pusztítani. Ez abban az esetben is igaz, ha szereteteinket védelmezzük. Az életösztön egyik formája. Azt akarom ismételtelen mondani, azaz megerősíteni önökben, nem az indulat, a düh vagy a harag a kiváltó oka a személyiség összeroppanásának!

- Dr. Stone, kérem, ismertesse, milyen állapottal kell szembenéznünk! – szólt kissé türelmetlenül az elnök – Jelenleg milyen helyzet áll fenn?

A professzor váltott a megjelenített képen, most a Föld háromdimenziós képe volt látható, ami lassú tempóban körbeforgott. A kontinensek, a szárazföldek teljesen fehérrel voltak ábrázolva, a tengerek, óceánok élénk, ennek ellenére áttetsző késsel. A fehér területeken szürke pontok jelentek meg, valahol nagyobb szürke mintákká sűrűsödve.

- Amit most látnak szürkével jelölve, az a Föld populációjának demográfiai térképe. Ahogy azt látják, a Földön élő emberek jelentős része a világ nagyobb városaira koncentrálódik. – Néhány különböző méretű koncentrikus kör jelent meg a térképen élénksárgával rajzolva – A jelölések a már említett magas épületeket, építményeket mutatják és annak hatósugarait. Ahogy azt látják, a hullámok ellentétes és eltérő irányai nem oltják ki, sőt nem tompítják egymást. Viszont a megegyező irányúak nagymértékben erősítik a hullámok hatótávolságát. Statisztikai és valószínűség számítás segítségével láthatóak a bekövetkezett, ezek mentén inkább feltételezett változások, melyre a világ kormányainak együttműködésével tettünk szert. Eszerint pedig a következők: Zölddel jelöltük a nem, vagy még nem módosult kommunikációs képességgel rendelkező embereket - Nagyon kis töredéke a szürke pontoknak, mintáknak zöldre színeződött, sűrűségének, méretének és arányainak megfelelően egyenletes eloszlású volt – Ez a világ lakosságának körülbelül húsz százaléka! – mondta Stone, közben észleltet, ahogy a hallgatók egyre nyugtalanítóbb híreket próbálnak megemésztetni – Kékkel jelölve látják azokat, akiknek anyanyelvük egy másik nyelvre cserélődött. Ebbe azok is beletartoznak, akik valamilyen ősi vagy mesterséges nyelven kommunikálnak a változás után. Ennek szétválasztásáról még nincs adatunk, de már próbáljuk felderíteni ennek arányát. Kutatásaink fokozatosan lassulnak a stádiumnak megfelelően. A történet nem kíméli a megértésén, a megoldáson dolgozókat sem. Nincs semmi, amivel akadályozni, lassítani tudnánk a folyamatot! – a képen sok szürke jelölés lett kék – Ez kicsivel több, mint a populáció negyven százaléka. Élénkzölddel az esemény után több nyelven beszélőket mutatja a térkép, mely sajnos elenyésző a maga kevesebb, mint öt százalékával... – a világ számos pontján, nagyon szétszórtan voltak jelölve – Ezek közül a legtöbbször megmaradt az anyanyelve, a nyelvtudásuk száma változó. Ennek vizsgálata is folyik. Személyesen találkoztam olyan esettel, aki több mint hat nyelven tudott kommunikálni. De nagy átlagban két nyelven beszélnek az energiaelváltozás után... – itt ismét szünetet tartott a professzor, kíváncsi volt a reakciókra, de mindenki várta a folytatást. Ekkor a maradék szürke pont

pirosra váltott a térképen. – Sajnálom, de az utolsó nem éppen kellemes tény: A világ lakosságának durván harmincöt százaléka gondolatmentessé változott és nagy valószínűséggel beletébolyult, illetve beszámíthatatlanná lett szinte a változás pillanatában. Ez az állapot is, ugyanúgy, mint a többi, kortól, nemtől teljesen független. Nők és férfiak azonos arányban omlottak össze és öt évestől nyolcvanötig diagnosztizáltam ugyanezt. Ami fontos még, nem tudjuk a változás idejét prognosztizálni senkinél. Bármikor bekövetkezhet egyéntől függően, bár az emberiség nagy részén végigtarolt hasonló időpontban, azaz tegnap. Előtte néhány héttel szinte alig volt esetünk, akkor kezdtük a vizsgálatainkat. Nem akartuk nyilvánosságra hozni, mert fogalmunk sem volt, hogy ennyi embert fog érinteni, ilyen rövid idő alatt. Nem akartunk pánikot, sem összeesküvés-elméleteket. Tegnap, nálunk helyi idő szerint 18:00 órakor változott meg minden gyökeresen. De ennek koránt sincs vége és fogalmunk sincs, mire számíthatunk még! Még egy rövid megjegyzést engedjenek meg. A megfigyelések során a gondolatmentesség néhány esetben a katatóniához hasonló, melynél a tünetek két csoportra oszthatók. Az egyik esetben a beteg órákig vagy akár napokig teljes mozdulatlanságba dermedve elzárkózik a külvilágtól, nem beszél, nem táplálkozik. A másik csoportját az izgalmi tünetek alkotják, a minden ok nélkül jelentkező mozgásrohamok, például föl-alá sétál az érintett. Előfordul, hogy a beteg a rohamai hatására tör-zúz, rongál maga körül és támad a fizikai közeledésre. Bár a két állapot sokkal ritkább, mint a már ismertetett, életveszélyes viselkedés, de előfordul. Továbbá érdekes még a csordaszellem is! A gyilkolásra hajlamosak egységbe tömörülnek, egymást nem bántva, hordaszerűen vadásznak. Nos, körülbelül ennyit tudunk jelenleg! - Köszönjük a tájékoztatót professzor! – mondta az elnök. Utána arról kezdtek beszélni, hogyan estek szét a különböző rendvédelmi szervek, ez milyen hatással van és lesz a társadalomra. Azaz, a már nem létező társadalomra. Mától senki nem megy munkába, nincs energiatermelés, nincs élelempótlás, és nincs biztonság többé. Nincsenek szabályok, nincsenek erős kormányok. Nincsen média, amin keresztül irányíthatóak az emberek gondolatait, nincsen karhatalom, ami rákényszerítené őket legalább néhány fontosabb törvénynek betartására. Nincsen vallás, mert megértés nélkül nincsen hitközösség. Nem maradt semmilyen kapocs a társadalommal. Ekkor válik nyilvánvalóvá, hogy még a szomszédjaikat sem ismerik az emberek. Csak az egymást szerető és egymásban megbízó kisközösségek maradnak egyben. A családok, barátságok és szerelmek, a szeretet valós kapcsolatai. Az egymás számára ismeretlen

emberek az első ijedtség hatására elszigetelődnek egymástól. Ilyenkor például két teljesen normális, békés család is idegenkedik a másiktól, mert félnek attól, hogy egymásra vagy egymás családjára veszélyesek lehetnek. Mindenki a túlélésért küzd! Teljes anarchia és káosz vár az emberiségre, közben az emberi populációnak több mint egyharmada örültté, ösztönös gyilkológéppé vált. Egyértelműen következik belőle, hogy a világ sorsa nagyban függ a maradék húsz százalékának az átalakulási folyamata utáni állapotától. Nem tudni, hogy ezek az emberek még miért nem estek át a kommunikációs transzformáción, egy ilyen elsőprő erejű változás mellett. Majdnem nyolcvan százaléka megváltozott az embereknek egy nap alatt valamilyen módon, bármi is okozza. Az a maradék húsz valamiért mégis ellen áll! De meddig? Folyamatosan merültek fel kérdéseik: Kik lesznek utána többen, akik szóból értik egymást, vagy legalább próbálják, vannak gondolataik? Vagy akik vadállati ösztönrel, gondolkodás nélkül rohagnak közöttük, rájuk vadászva? Állandósult állapotokról van szó egyáltalán? De válaszaik, sőt még csak sejtésük sem volt!

- Nos, van még egy dolog! – szolt ismét Stone, miközben a Föld kivetített hologramjára irányította tekintetét - Létezik egy óriási jelforrás, ami lehet hullámkoncentráció vagy a főjeladó. Inkább az utóbbi a valószínűsíthető. Öt nappal ez előtt fedezték fel, ekkor aktivizálódott, vagyis vált érzékelhetővé. Egész pontosan egyezményes koordinált világidő szerint 2030. szeptember 23-án, hajnali 04:55:44-kor, pontosan az őszi napéjegyenlőségkor. A jeladó epicentruma, a Gizai nagy piramis középpontja. Minden további jelerősítő ezzel egyszerre lépett életbe. Ami hihetetlennek tűnt, hogy a Kairóban lévő forrás hullámai, táguló koncentrikus köreinek pulzálásai körbefutják a földet jelerősítés nélkül, ugyanazzal az intenzitással. Ez olyan, mintha egyetlen apró rádióállomás körbesugározná az egész bolygót, minden további antenna, átjátszó-torony vagy műhold segítségével nélkül, ráadásul mind ezt tökéletes minőségben, jelgyengülés vagy interferencia nélkül. Végül a folyamatos, hullámokban keletkező jelgyűrűk a földgömbön végigfutva önmagukat oltják ki, megközelítőleg a Föld áttelnes pontján, a Húsvét-szigetek közelében, észak-nyugatra, a Csendes-óceánban. De mint már mondtam is, szinte biztos, hogy nem a jeladók a jelgenerátorok, csak közvetítő szerepet töltenek be...

- Tehát el kell indulnia egy kutatócsoportnak Egyiptomba! – jelentette ki az elnök – Szeretném, ha a műveletet ön vezetné professzor. Gondolom, ezután átmennek az ellenoldalra vizsgálandni, a Húsvét-szigetekhez eső körzetbe.

- Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni elnök úr! De nem tudok semmit sem ígérni önöknek! – mondta a professzor, az elnök bizalmát érezve.
- A maradék erőforrás, ami percről percre csökken, az öné.
- Köszönöm! Akkor jobb is, ha nem késlekedünk tovább! – ezzel a professzor elköszönt, majd gondterhelten elindult megszervezni a küldetést.

Néhány órával később egy katonai gép állt indulásra készen, fedélzetén Dr. Stonenal és kutatókból álló csapatával, mérőműszerekkel és eszközökkel, egy speciális alakulat kíséretében. Az egység csak olyan emberekből állt, akik már túlesetek a változáson. Ehhez ragaszkodott a professzor. Ha valami balul ütne ki, legalább az erő az ő oldalukon álljon. A pilóták és katonák mind különböző nyelven beszéltek, de összeszokott csapat volt. A harmincfős alakulatból hárman közülük a szerencsés változásnak köszönhetően jól tudta koordinálni őket. A tudósokkal már kevésbé lehetett válogatós a professzor, a hat emberből még egyiket sem érintette az esemény, sőt őt magát sem. Az összeállítás során azt is figyelembe vette, hogy minél több nyelven tudjanak beszélni. A tapasztalatok azt mutatták, hogy a tanult nyelvek egy része az anyanyelv cserélődése után, néha egészen használhatóan megmaradnak. Abban reménykedett, egyikük sem fog kommunikációképtelenné válni, vagy ami a legrosszabb, esetleg megőrülni. Hosszú repülőút állt előttük, több mint kilencezer kilométer, megközelítőleg tizenkét órás repülés. Már hajnalodott, amikor a gép elemelkedett a kifutóról. Katonai jellege szerint nem kényelmi, hanem praktikussági szempontok alapján történt belsőterének kialakítása is. Hajtóművének monoton zúgása kifejezetten álmosítóan hatott. Dr. Stone négyponthos hevederrel beszíjazva ült, kissé kényelmetlenül feszengve, de elég fáradtan ahhoz, hogy be-bealudva csak a biztonsági öv tartsa meg jó pár alkalommal az ülésből való kieséstől, ilyenkor bágyadtan felriadt. A katonák váltva pihentek, megfigyelés alatt tartva a kutatókat. A professzor azon gondolkodott félálomban, hogy mi az, ami ekkora erejű hullámra képes és az Ahet Hufu piramisban várja őket. Végül feladta elméje a próbálkozást, hogy magyarázatot találjon, szemhéjai lecsukódtak és álomba merült.

Fort Hotel, Washington

Zara fáradtan pillogott, ahogy felébredt, mert a két sötétítő közötti résen keresztül, pontosan az arcába világítottak a kelő napsugarai. A lány eléggé

sápadt volt, a véradásból származó vérvesztés miatt. Kellemes érzést adtak neki a fénysugarak az ébredéshez, de tudatába szinte azonnal bevillantak az este emlékei, Joe felé fordult. Megnyugodott, mert a fiú mellette pihent. Színét visszanyerte, egyenletes, normál tempójú volt a légzése. Ahogy nézte a fiút, szemébe könny szökött. Egyszerre volt az ijedtségnek és a gyönyörű felismerésnek könnyei – Te valóban nagy marhaságokat is megteszel értem! Szeretsz, ez már nem kérdés! – gondolta Zara, közben letörölte könnyeit és meghatva elmosolyodott. Majd kezébe fogta Joe kezét. A fiú kissé ébredezni látszott. Zara visszahunyta a szemeit, tetette, hogy alszik. Nem volt még kész erre a beszélgetésre, egyszerűen nem tudta, hogy mit mondjon. Joe lassan kinyitotta szemeit, majd Zara felé fordult amennyire tudott.

- Mit mondtál Hófehérke? Ja, és ne hunyorogj – mondta Joe nevetve – nem jól csinálod! A szemhéjaidat lehunyva el kell lazítanod, ha alvást színlelsz! – Zara szemei felpattantak, szája hamis mosolyra futott.

- Hogy vagy Kevin Costner? – kérdezte lelkesen - Tisztára, mint egy sztár! Elém vetődik a személyi testőröm! Mondd te teljesen megőrültél? – nézett rá kérdően a lány

- Teljesen megőrülök érted! – szólt halkán Joe

- Meg is halhattál volna! – szinte súgva Zara

- De te is, és abba én úgyis belehalnék! – felelte csendesen a fiú. Az elkövetkező másodpercekben csak nézték egymást szótlanul, egy leírhatatlan, isteni érzés ölelte őket. Majd a fiú viccelődve folytatta – Nagy marhaságokat is megteszek érted! Szeretlek, ez nem kérdés! Ezt te magad is mondtad, amíg én valóban eljátszottam, hogy alszok! – mosolyodott el Joe

- Ezt hogy érted? – kérdezte döbbenetén Zara

- Gondolom, előbb azt hitted, hogy alszok, de te csendben beszéltél hozzám. Szeretsz úgy ébredni, hogy napsugarak simogatják az arcod! – válaszolta a fiú

- De ezt te honnan tudod? – csodálkozott a lány

- Pár perce mondtad, hogy „Imádom a napsugarak simogatását az arcomon!”

- De én azt nem mondtam!

- Értem. Azt sem mondtad, „Te valóban nagy marhaságokat is megteszel értem! Szeretsz, ez nem kérdés!”

- Nem mondtam! – állította Zara határozottan, Joe arcán csalódás volt – Csak gondoltam! – nézett elámulva a lány.

- Mi van? – a csalódottság egy pillanat alatt lefeslett a fiúról

- Lehet, hogy hallod a gondolataimat? – kérdezte félve Zara, de közben izgatottá is vált – Tehetnék egy próbát...

- Tőlem mehet, gondold valamire! Üzend meg! Gyerünk, meg tudod csinálni Bébi! Mehet, küldj valami szép üzenetet... – vigyorgott gúnyolódva Joe

- Te kis hülye! – gondolta mosolyogva Zara, míg nézte a fiú szemeit. – Tehát, mit üzenem neked az imént? – kíváncsiskodott a lány türelmetlenül

- Azt, hogy te is szeretsz engem! – mondta Joe határozottan

- Csak szeretném, ha ezt üzenném! – gondolta vigyorogva Zara, megszólalni készült, de ekkor valami megállította.

- Igen, szeretném, hogy ezt üzend! Annyira egy hullámon vagyunk! – gondolta Joe miközben a lányra kacsintott, aki elképedve hallgatta a fiú gondolatait.

- Egyébként meg az a kis hülye, aki mondja, azaz gondolja! – szólalt meg nevetve Joe. Aztán hagyta végre elcsodálkozni magát, mert nagyon nehezen bírta palástolni a hirtelen döbbenetet, amikor meghallotta a lány gondolatait.

- Ezt sosem hittem, hogy megélem! – mondta maga elé a lány elámulva, észlelve magán egy kisebb szorongást is.

- Telepátia? Mármost én sem gondoltam rá soha komolyan... Még furcsább lenne, ha teljesen hétköznapi körülmények között történik meg velünk. De nagyon jó érzés! – Zara megnyugodott a fiú szavait hallva.

- Én is nagyon szeretlek! – üzente a fiúnak. Csak nézték egymást, egy szó sem hagyta el a szájukat, végül váratlanul elmosolyodtak, cinkos pillantásokat küldve a másik felé.

A többiek is ébredtek. Evelyn és Adam magukhoz tértek lassan, egymáshoz simulva feküdtek. A lány csípőjét nyomta valami, hátranyúlt megtapogatni, mi az. Adam azonnal teljesen felébredt, hirtelen hátrébb húzódott, Lyn a válla felett a fiúra nézett, aki kínosan mosolygott.

- Bocsánat! – mondta kicsit szégyenlősen mosolyogva a köztük miatt.

- Bonjour à vous aussi! (Neked is jó reggelt!) – szólt a lány egy huncut mosollyal, majd felkelt és elindult a teakonyha irányába, hogy vizet forraljon a kávéhoz, teához. Ekkor látta meg, hogy a szobából két szempár őt figyeli. Zara és Joe meredtek rá, Eve tétovázva intett feléjük. Ők zavartan elmosolyodtak, majd visszaintettek.

- Úgy tűnik, néhány dolgot átaludtunk! – gondolta Zara – Ki lehet ez a lány?

- Fogalmam sincs! – válaszolta gondolatban Joe.

Összemosolyogva örültek új képességüknek, olyan hihetetlennek tűnt az egész. De nem jutott több idő a gondolati kommunikáció tesztelésére,

gyakorlására. Adam is felkászálódott a kanapéről, felkapott egy hosszabb pulcsit. Rögtön a hűgához és Joe-hoz indult. Közben motoszkálás hallatszott Dan hálójából is.

- Jó reggelt, sziasztok! – kezdte Adam – Zara bátyja vagyok, Adam! – nyújtotta Joe felé jobbját.

- Szia, Joe vagyok, örülök, hogy megismerhetlek – kezet ráztak – Sok jót hallottam rólad!

- Amit az este tettél... szóval enyém a megtiszteltetés! Hogy vagytok? – a fiú igazán elismerően nézett Joera.

- Rendszerben vagyunk! – szólt megnyugtatóan Zara

- Miután este megmentetted, ő is a vérét adta érted, igazából ájulásig! A dokinak kellett leállítani a dolgot, nem szólt, hogy rosszul van! – nézett Adam Joera, aki Zarára pillantva megcsóválta a fejét.

- Nagy marhaságokat megteszel értem! – mosolygott rá.

- Zsák a foltját! – kacsintott Zara

- Az már biztos! – bólintott Adam, akinek a háta mögött óvatosan megállt Lyn – Ő, bocsánat! Ő itt Evelyn! Tegnap óta csak franciául beszél. A szállodában volt vendég, amikor kitört a pánik. Apáék találtak rá, miközben ő is élelmet akart keresni a hotel konyháján.

Üdvözölték, majd Zara elbeszélgetett vele néhány percet franciául. Evelyn nagyon örült, mert már két ember is érti az újdonsült közösségében.

- Lenne itt még valami... - folytatta Adam, de mielőtt befejezhetette volna, az apja megszólalt.

- Buongiorno! (Jó reggelt!) – mondta ébredve.

- Nos, ez lett volna! – fejezte be Adam.

- Ugye csak tréfáltok? – kérdezte kételkedve Zara

- Nem. Az éjszaka során apu anyanyelve is lecserélődött, azóta csak olaszul beszél. Az angol sem megy neki...

Zara sajnálattal nézte az apját, aki elkezdett hozzá beszélni.

Olaszul folytatott párbeszéd:

- Kislányom, ne nézz így, nincs gond! Mindig megértettük egymást, ezután sem lesz másképp! Semmi baj, tolmácsolsz közöttünk és ennyi! – szólt teljesen nyugodt hangon az apa.

- Hogy érzed magad ez miatt?

- Hát nem mondom, hogy feldobott a dolog, de számítottam rá! Egy percig sem hittem, hogy kimaradunk belőle...

- Mit szólt anya?

- Még nem tudja! Nem volt szívem felébreszteni, gondoltam kipihenten jobban fogadja.

- Értem.

- Amúgy ennek a nyelvnek örülök! Ha választanom kellett volna is a legesélyesebbek között indul. Tudod, mennyire szeretem a talján dalokat, ételeket, az olaszok mentalitását. Imádtam az ott töltött nyaralásunkat! – kissé aggódóan, bizonytalanul összemoszolyogtak. Most olyan távolinak tűnt mindez, pedig csak néhány éve történt.

- Jól áll neked az olasz, komolyan. Még sármosabb vagy tőle! – mosolygott a lánya, gyorsan vidámabb témát hozva.

- Vannak egyéb előnyei is. Például nem kell azt mondanom anyádnak, hogy nem hallottam, amit mondott! A bátyád sületlenségeit pedig néha jobb is nem érteni! – felröhögtek mindketten, miközben Adamre néztek, aki csak fintorgott egyet.

- Mindig olyan férfit kívántam melléd, aki megbecsül, aki él-hal érted! De csak most értettem meg igazán, hogy ez mit jelent! – folytatta Aaron, miközben a fiú felé fordult – Kérlek, fordíts nekem! – Zara bólintott.

- Joe, nagyon köszönöm, hogy megmentetted az én egyik legnagyobb kincsemet ezen a világon! Nem tudom, ezt lehet-e egyáltalán meghálálni, de azon leszek! – mondta komoly arccal Aaron, közben a kezét nyújtotta a fiúnak

- Uram, nem tartozik nekem hálával, nagyon szeretem a lányát, egy férfi pedig bármi áron védje meg azokat, akiket szeret! – közben kezét fogva az apával.

- Neked mostantól csak Aaron, üdvözöllek a családban!

- Nagyon köszönöm uram, azaz Aaron!

Zara lefordítva az utolsó mondatokat, elérzékenyült.

- Teljesen úgy beszélsz, mint egy keresztapa, valami maffiás filmből! – mondta röhögve Adam, Zara tolmácsolta.

- La cosa nostra! (A mi dolgunk!) – mondta ördögi vigyorral, reszelős hangon Aaron, erre a fiatalok felnevettek. Mindenki felébredt. Keisha, dr. Rahman és felesége, a másik hálóból átjött Liz és Dan is. Aaron a feleségéhez fordult és elkezdett neki beszélni, Zara pedig fordította.

- Jó reggelt drágám! Semmi baj, ne ijedj meg, teljesen jól vagyok. Este történt, nem akartalak felébreszteni. Egyszer csak olaszul beszéltem. De mint látod, minden rendben. Szeretném, ha nem aggódnál... - majd megkérte a lányát, hogy most ne fordítson, Zara mondta anyjának az apja kérését, Keisha

bólintott – Ezer éve ismersz, mi szavak nélküli is megértjük egymást! Nem lesz itt semmi gond! Ugye igazam van? – mondta Aaron olaszul

- Persze, hogy igazad van! – válaszolta a felesége malájul, erre Aaron elmosolyodott. Olvasták egymás mimikáját, ismerték egymás hanglejtését, így Keisha jól fogadta a férjével történt dolgot. Zara és Liz összemosolyogtak, mert ők értették mindkét félt. Elizabeth akkor tanult meg malájul, amikor elkezdett találkozgatni Dannel. Természetesen az is megnyugtató volt Keisha számára, hogy Zara beszél olaszul. A kölcsönös bemutatkozások gyorsan lezajlottak, Joe kapott egy nagy ölelgetést Zara anyjától, aki ettől zavarba jött. Evelyn is feloldódott, mert zökkenőmentesen tudtak kommunikálni Liz és Zara segítségével. Körbeülték az ágyat, amin Zara és Joe feküdtek, majd elkezdtek megbeszélni a továbbiakat, míg teát és kávékat kortyolgattak, addig az orvos megvizsgálta a lábadozókat is.

- Kicsit alacsony a vérnyomásotok, de ez normális, tekintve az előző estét és éjszakát. Furcsa, de teljesen megegyeznek az értékeitek... még a pulzusszám is! – mondta az orvos – Amúgy minden rendben van, csak pihennetek kell!

- Doktor úr, köszönöm! – fogta meg Joe az orvos karját.

- Szívesen Joe!

- Úgy értem, mindent nagyon köszönök! – miközben Zarára pillantott, dr. Rahman mosolyogva bólintott.

- Teljesen feltöltődtem általad! Érezlek a szívemben, tele vagyok pozitív érzésekkel. Tényleg szó szerint hajt a véred! – gondolta Joe, Zara szeretettel nézett a fiúra.

- Szerintem el kellene mondanunk nekik! – gondolta a lány

- Egyetértek! – üzent a fiú - De előbb gyorsan próbáljunk ki valamit!

- Mit?

- Ezt most hallod, azaz észleled? – gondolta Joe, erre a lány bólintott.

- Most nem szeretnék üzeni, csak saját gondolatokat szeretnék! – futott át Joe agyán, majd várt miközben nézte Zarát, aki várakozott. – Az előző gondolatomat hallottad?

- Az utolsó, amit észleltem, az a két kérdésed volt!

- Rendben. Tehát gondolnunk kell egymásra, ha telepátiával kommunikálunk.

- De én folyamatosan rád gondolok! – üzent Zara

- Azt észrevettem! Még a kelő napsugarainak érzését is megosztottad velem!

– mosolygott a lányra – Nekem is te jársz a fejembe, ez csak teszt volt!

Olyannak tűnik, mint egy rádiós kapcsolat, elektronikus eszközök nélkül.

Biztos sokat kell még tanulnunk róla! – ment közöttük a gondolatcsere, társalogtak, a többieknek fogalmuk sem volt az egészről.

- Ha te mondd! – nyugtázta a lány a megállapítást.

- Tudsz kártyázni?

- Tudok. Miért kérdezed? – lepődött meg a lány

- Van valakinél egy pakli kártya? – kérdezte Joe hangosan

- Most akarsz kártyázni Joe? – nézett rá csodálkozva Dan

- Olyasmi! – válaszolta a fiú mosolyogva. Adam átment a másik szobába a kézipoggyászáért és előszedett belőle egy csomag kártyát, majd átadta Joe-nak. Előhúzva a dobozból a kártyákat, megkeverte, közben Zarára nézett.

- Készen állsz? – üzent a fiú

- Mehet! – gondolta a lány. A fiú úgy helyezkedett, hogy Zara csak a pakli hátoldalát lássa, ekkor elkezdték. Joe fel sem nézett a lapokból.

- Treff hármas! – mondta ki a lány hangosan, Joe az ágyra dobta a lapot, valóban a treff hármas volt.

- Pikk király, káró kettes, káró dáma, kör hatos, treff bubi – sorolta lány, a lapok pedig egymás után az ágyra kerültek, míg a többiek lefagyva a csodálkozástól, némán nézték a jelenetet – kör nyolcas! – mondta végül.

- Örökké szeretlek! – üzent Joe Zarának és letette a paklit.

- Öröktől szeretlek! – gondolta a lány, majd odahajolva Joehoz, szájon csókolta. A szobában lévőket a pillanat hatására szeretet járta át, odabújtak párjukhoz. Maguk sem értették ezt az egészet, de nagyon jól esett nekik. Lyn megfogta Adam kezét, mellkasában szíve hevesebben vert, bordái alig bírták bent tartani a helyén.

- Mi a trükk? – kérdezte Dan Liz hátát simogatva, aki a férfi combján ült.

- Ez nem trükk! – szólt határozottan dr. Rahman – erre mindenki felé fordult – Összességében, ha nem tapasztalom hónapokkal ezelőtt Zara furcsa dolgait, vagy nem nézem végig a tegnapi eseményeket, a következőket örülségnek tartanám. Joe látta a kártyákat. Valahogy közölte Zarával, pedig egy szót sem szólt, még rá sem nézett közben. Tehát nem jelezte. Akkor pedig nincs más lehetőség, mint a gondolatátvitel, azaz telepátia... - fejezte be az összes orvos. Egy pillanatra teljes csend lett, Zarára és Joe-ra meredtek.

- Ez igen! – nézett Joe elismerően dr. Rahmanra

- Az lehetetlen! – mondta hitetlenkedve Dan.

- Eddig én is ezt hittem! – válaszolta Zara.

- Mi történt az indulás előtt egy héttel, este? – szegezte a kérdést Dan Joe-nak. A fiú Zarára pillantott, majd a lány nagybátyjának szemébe nézett.

- Otthon tartottatok egy partit. Mikor mindenki aludni tért, ő lement a konyhába inni és ott talált téged. Whiskeyt iszogattál. Elmondta neked a félelmeit az egyetemmel kapcsolatosan. Te megnyugtattad, majd elmesélted neki, mikor és hogyan ismerted meg Elizabethet. Egyébként a kedvenc, fekete öltönyödet viselted. Amikor felment a szobájába, az ablakból látta, hogy kimentél a verandára rágyújtani.

- Ezt meg honnan... - kérdezte volna Dan

- Honnan tudom? Most üzentte meg, mialatt hozzád beszéltem! – mondta Joe.

- Mindkét irányba működik? – kérdezte Liz, a fiatalok válaszul bólintottak.

- Mekkora lehet a hatótávolság? – kérdezte dr. Rahman

- Ébredésünk óta tudunk erről a képességünkről, még nem próbáltuk, de...

Ekkor az utcáról hangos beszéd, szinte már kiabálás hallatszott be a csendes reggelen. Az ablakhoz mentek, óvatosan félrehúzták a sötétítőket. Egy fekete, reverendaszerű ruhában, ősz hajú, szakálás férfi, önjelölt prédikátorként, a Bibliából olvasott fel, az egyik szélesebb utca sarkán.

- „ ***Az egész földnek ugyanaz volt a nyelve és ugyanazok voltak szavai. Amikor keletről elindultak, Sineár földjén találtak egy nagy síkságot, és ott letelepedtek. Így szóltak egymáshoz: „Gyertek, csináljunk téglát és égessük ki.” A téгла épületkő gyanánt szolgált, a szurok pedig kötőanyagul. Aztán így szóltak: „Rajta, építsünk várost és tornyot, amelynek teteje az égig ér. Szerezzünk nevet magunknak, és ne szóródjunk szét a földön!” Akkor az Úr leszállt, hogy megnézze a várost és a tornyot, amelyet az emberek építettek. Így szólt: „Nézzétek, egy népet alkotnak, és egy nyelvet beszélnek. Ez csak a kezdete tevékenységüknek. Ezután semmi sem lesz nekik lehetetlen, aminek a megvalósítását elgondolják. Ezért szálljunk le és zavarjuk össze nyelvüket, hogy senki ne értse a másik nyelvét!” Az Úr tehát szétszórta őket onnét az egész földön, s abba kellett hagyniuk a város építését. Ezért nevezik azt Babelnek, mivel az Úr ott zavarta össze az egész föld nyelvét és onnét szórta szét őket az Úr az egész földön.”***

Az öreg a passzus végére ért, lapozott és éppen folytatni akarta a Teremtés könyvének felolvasását, amikor egy csapat fiatal jelent meg. Az egyikük, egy zord külsejű, mély hangú figura ráförmedt.

- Ne károgjál már te vén varjú! – miközben nagyot taszított az idős férfin, aki a hátára esett. Kezéből kihullott a Biblia és nyögött egyet a fájdalomtól.

- A végén ide csalog a Szótlanokat, aztán megnézheted magadat... - folytatta a banda másik tagja, egy sapkás fiú. A prédikátor ülőhelyzetében, félve hátrált a tenyerein a suhancoktól – Nem fogunk bántani öreg, csak ne óbégass, mert bajba keveredsz és minket is magaddal rántasz! – Az öreg a térdeire támaszkodva felkapta az előbb elejtett Bibliát és magához ölelte. Ekkor az első fickó elkapta az idős férfi torkát, annak szemei elkerekedtek a rémülettől.

- Ugye nem akarsz minket bajba sodorni te szentfazék?

- Zostaw ją w spokoju, ty idioto! (Hagyd békén te idióta!) – kiabált vele az egyik lány a csoportból, miközben rángatta az erőszakoskodó társának karját. A következő pillanatban a cibált kezének fonákjával egy nagy pofont adott a lánynak, míg az öreg nyakát továbbra is szorongatta.

- Megmondtam, hogy nem beszélek lengyelül te hülye picca, úgyhogy fogd be a pofádat! – üvöltötte a lánynak.

- Ne csináld már Ches! – kérte a sapkás srác

- Hozzád beszélek pöcsömcsücske?! – förmedt rá azonnal.

Ekkor közelebb lépett egy nagydarab, teljesen kopaszra borotvált, fekete srác és megmarkolta az üvöltöző torkát, aki azonnal elengedte az öreget.

- Na, ide figyelj te elmebeteg fasz, utoljára szólok neked, türtőztess magadat! Legközelebb elkotródsz a közelünkből, vagy én kotorlak el! Megértetted? – mondta csendesesen, szinte suttogva érces hangján. A nagyhangúnak elszállt minden bátorsága, félelmet és szégyent érzett... meg hatalmas gyűlöletet!

- Persze D, megértettem... hebegte Chesed, D pedig lökött rajta egyet a nyakánál fogva. Hirtelen egy hangosabb hörgés volt hallható, a hang irányába fordultak. A kereszteződéstől feljebb, az egyik szűkebb utcából egy alak tűnt elő, hosszú ballonkabátban, arcát nem lehetett látni, mert le volt hajtva a feje. A szállodában rekedt társaság az ablakra tapadva nézte a jelenetet, a távolság miatt nehezen érthető volt a beszéd. A kabátos figura elindult a kis csoport felé, nem futott, csak tempós léptekkel közeledett.

- Készüljetek, ha menekülni kell! – szólt D, majd kabátjából előhúzott egy teleszkópos ütőfegyvert, kicsapta hosszára, ami így körülbelül gumibot méretű lett. Közben a férfi közelebb ért, a fémes zajra felpillantott, egyenesen D szemébe nézett. Egy negyvenes éveiben járó, csontos arcú, szikár férfi volt, őszülő borostával. Szürkés szemeiben a fény ellenére is ki voltak tágulva a pupillái, mentesek voltak az érzelmektől. Meglátva a fekete fiút, el kezdett szaladni felé. Chesed kést vett elő, míg D erősen markolva felemelte az acélviperát vállmagasságba, támadásra készen. A férfi rá akarta vetni magát a

legelől álló D-re, de az nagy ütést mért támadója baloldali kulcscsontjára a fegyverrel. A kabátos felüvöltött a fájdalomtól, miközben az ütés helyéhez kapta jobb kezét, míg D balkézével állon vágta. A ballonkabátos eszméletlenül terült el a földön. Ekkor a szűk utcából ismét egy fickó tűnt elő, majd egy asszony közvetlenül mögötte... aztán egy nagyobb csoport. A nő észrevette őket, rohanva megindult feléjük, a többi pedig rögtön követte.

- Futás! Szótlanok! – kiabálta D, közben felségítette a földről a prédikátort. A hét fős társaság, az öreggel kiegészülve, fejvesztve menekült, nyomukban durván ötven, érzelmektől és gondolatoktól mentes emberrel. De semmi emberi nem volt bennük a külsejükön kívül. Középkorú férfiak és nők, néhány idősebb, elvétve pár tinédzser, egy-két nagyobb gyerek. Arcukon gépies elszántság, szemükben üresség. A menekülőknél pár száz méter előnyük volt, befordultak az egyik utcasarkon. A szálloda ablakából már alig lehetett látni őket. Adam gyorsan körbepillantott a szobában, az egyik asztalon meglátott egy karcsú, de vastag, tömör üvegből készült vázát. Megmarkolta a tárgyat, a többieknek kérdezni sem volt ideje. Kinyitotta az egyik ablakot, majd nagy lendülettel kihajította a vázát a szemközti épület irányába. Az ablakot azonnal visszacsukta. A vaskos váza ebben a pillanatban hatalmas csörömpöléssel belecsapódott az egyik földszinti üzlet kirakatába, a következő másodpercben pedig elkezdett üvöltöni az üzlet riasztója. Ekkor érkeztek a támadók az utca sarkához. Négy ember továbbra is a menekülők nyomában maradt, de a többiek ezzel ellentétesen, a riasztó irányába futottak és beözönltek a betört kirakaton át a helyiségbe. Az apja büszkén nézett Adamre, míg a többiek elborzadva bámulták, ahogy az ijesztő, vad tömeg berontva az üzletbe, prédák után kutat. A riasztó egyre jobban hergelte őket. Egymást lökdösve, egymáson taposva, vérszomjas módon fürkészték a célpontokat, mint szabadjára engedett véredek szaglásták a zsákmányok nyomait. Ez idő alatt D és csapata elértek egy szűkebb utcát, egy kis raktár hátsó bejáratához értek, „Idegeneknek belépni tilos!” felirattal az ajtón. A kopasz srác megrángatta az ajtókilincset, de az zárva volt.

- Ches, add ide a bicskádát! – tartotta hátra a bal kezét D, majd türelmetlenül fordult meg – Mi lesz már? – De ebben a pillanatban elakadt a szava, mert Chesed kése felé lendült, nem volt többé önmaga, arca kifejezéstelen. A fekete fiú félre ütötte a viperával a felé tartó kést, mely éppen csak megvágta a védekezésre feltartott másik alkarját. Miközben kezében szorította a teleszkópos-bot markolatát, öklével egy hatalmas felütéssel úgy állon vágta

Chesedet, hogy az megemelkedett a talajtól és egy métert hátrarepülve elterült. Ekkor ért oda elsőként a nő, aki meglátta őket, utána három szótlán kissé lemaradva. Jól karbantartott ötvenesnek tűnt. Szemszíne nem látszott, mert teljesen takarta szembogara. Testhezálló szabadidőruhát viselt, mintha csak egy futásból érkezett volna. Könnyed mozdulatokkal rávetette magát a baseball-sapkás srácra, pörögtek néhányat a földön. A nő egy pillanat alatt beszorította a fiatal srác nyakát a combjai közé és erősen szorítani kezdte, a fiú egyáltalán nem kapott levegőt, feje elvörösödött. Hirtelen erős ütés érte a nő fejét, aki agresszívan fordult az ütés irányába. Felette a lengyelül beszélő lány, Catherine állt, kezében egy vascsővel. Aranyszőke, hullámos tincsei alatt, angyali arcán harcias kifejezés.

- Inne jest wyłączony suko! (Másszál le róla te szuka!) – sziszegte mérgesen, erre a nő felé támadt. A lány most jóval erősebben lendítette meg a csövet, támadóját egy tompa koppanással harcképtelenné tette.

- Słodkich snów! – fújta el tincseit a szemei elől Catherine.

Közben megérkezett a következő üldöző, egy testesebb, szakálás, magas férfi. Fején baseball sapka, hátulja rácsos anyagból. Farmert és flanelinget viselt.

- Ink intézed a kamionsofőrt? – nézett D az egyik társára, egy tetovált arcú, karakán külsejű srácra. A fiú bólintott, majd elindult a szakálás fickó felé, erre az elkezdett szaladni irányába. A tetovált srác csak sétált, míg a férfi vadul rohant, egyenesen neki... amikor elég közel ért, Ink vett hirtelen egy három szökkenéses lendületet. Az utolsó lépése már a férfi mellett, a kiszámítottan ott álló, magasabb méretű szemetes konténer oldalának felső részén landolt. Onnan megfeszítve lábát elrugaszkodott, mint akit íjból lőttek ki, nyújtott, lefeszített lábfejjel beleérkezett a rácsos sapkába és a sofőr kinézetű férfi arcába, végül ruganyosan a földre érkezett, miközben háta mögött támadója összeesett. De Ink nem állt meg! Oldalhelyzetből a magasba lendült és páros lábbal telibe találta következő Szótlán fejét, aki valami rossz életű csavargóra emlékeztette őt. Az is elfeküdt, mint egy zsák.

- Tetszik a szorgalmad! – mondta elismerően D

- Hamarabb végzünk nem? – reagált enyhe mosollyal Ink

Ekkor látták meg az utolsó Szótlán támadót, egy húsz körüli, tipikus gazdag kislányt, talán egyenesen Manhattanból. Határozottan ment feléjük, de nem rohángált, kezében véresre szorított, nagykésszerű tükördarabot markolt.

- Hú, ez a tiéd ember! – elborzadva vigyorgott Ink a társára.

- Legyen úgy testvérem! – enyhe mosoly villant át D arcán, majd a lány felé indult, annak karja a magasba lendült a szilánkkal. A fiú átsuhant a lány előtt a szúrás elől kitérve, majd mögötte termett gyorsan. A szótlan mire felismerte a helyzetét, már nem volt ideje mozdulni, mert D jobb karja átcsúszott a nyakára kulcsolva és szorítani kezdi azt. Abban a pillanatban eszméletét veszítette. A fiú elkapta a lány összecsukló testét, majd a vállára dobta.

- Te megőrültél D! – csóválta a fejét Ink – Magaddal hozod? A fekete srác bólintott, közben a lány békésen pihent rajta. Lehajolva, a földről felvette a kést, megbabrálta vele a zárat, a következő percben nyitva állt az ajtó. Elindultak befelé. Elsőként Catherine, utána a sapkás fiú, Four ment be. Majd Ebony és Snow, egy harmincas éveiben járó pár követte, aztán az öreg, végül D a Szótlan lánnyal a vállán.

- Menjetek csak, bezárok! – szólt Ink egy mosollyal kísérvé.

- Köszönjük! – közben rápaskolt az ájult lány fenekére és összehúzva magát, belépett vele az épületbe. A tetovált fiú bement utánuk, majd becsukta az ajtót. Mivel kifelé nyílt, így elé tolt egy fémállványt, ami magasabb volt a bejáratnál, aztán erőteljesen rögzítette azt a kilincshez, az egyik polcon talált kábelekkkel, vezetékekkel.

VÉGE A HATODIK FEJEZETNEK!

Hetedik fejezet

Az ablaknál állva, félelemtől bénultan bámulták az utcát, amerre a csapat menekült. Adam törte meg a csendet.

- „Szótlanok?” Tényleg összeomlik a világ? Egyik percről a másikra idegen nyelven beszélnek az emberek, de ez nem elég! Sokan megnémulva a többit üldözik, vadásznak rájuk mindenféle ok nélkül.

- A lélekjelenlétednek köszönhetően talán megmenekült az a nyolc ember – válaszolta dr. Rahman - Ami azt illeti, nem hiszem, hogy ezek a Szótlanok, vagy bárhogy is hívjuk őket, megnémultak. Ahhoz szervi roncsolódások és elváltozások kellenének. Gondolom, hogy erről szó sincs. Ez is a Bábel-kórnak egy fajtája kell, legyen! Jól lenne alaposabban megvizsgálni egy ilyen esetet is. Említetted, hogy mindenféle ok nélkül vadásznak a többi emberre. Viszont egymásra szemmel láthatóan nem. Tehát mégis van valami különbség, amit ha kiderítünk, akkor megvan az ok. Olyan nem létezik, hogy valaminek nincs oka. Ok és okozat. Ez működteti az egész világot, ez egy alaptörvénye minden létezőnek. Zara esete talán ad némi támpontot a megoldáshoz.

- Mire gondol doktor? Van ötlete?– kérdezte Elizabeth

- Ötletem még nincs, ehhez valóban vizsgálatokat kellene végezni. Speciális laborokra, megfelelő eszközökre és a kór elszenvedőire is szükségem lenne.

- Ugye nem akar rajtuk kísérletezni? Az állatkísérleteket sem preferáltam soha! – gondolta Joe fura ábrázattal – Nem feltételezném dr. Rahmanról, nagyon rendes és szimpatikus, de a speciális laborokról nekem mindig az ijesztő, embertelen kísérletek jutnak eszembe.

- Nem akarok kísérletezgetni, pusztán meg szeretném őket vizsgálni! – nézett dr. Rahman Joera mosolyogva, mint aki hallotta a fiú gondolatait - Az agykutatás a szakterületem, a kórházi munka igazából csak egy elhivatottság.

- Az öreg doki nagyon okos, ismeri a gondolataimat!

- Az egyszer biztos! Egyébként meg a képedre volt írva! – mosolyodott el a lány. Még az ablaknál ácsorgott mindenki.

- Joe picit feküdj vissza az ágyra, mert átvértett a kötésed. Megnézem a sebedet! – szólt az orvos. A fiú mellkasán a kötszer vértől vöröslött.

- Joe kérlek, tartsd a véretem a testedben, szívből adtam! Egyenesen a szívemből! Ne pocskold el, minden cseppje kincs! – korholta gondolatban Zara vicces arckifejezéssel, Joe felnevetett. A sebe belesajdult, de továbbra is rázta a röhögés, erre a lány is vele nevetett, közben a fiú lehevert.

- Ha nem tudnám, hogy telepátia van közöttük, azt hinném, megbolondultak! – mosolyodott el a nevetéstől Adam. Az orvos levette a kötést, letörölte a vért, átkente a seb szélét hidrogén-peroxidos kenőccsel, hogy fertőtlenítsa a sérülést és csillapítsa a vérzést. Egy friss sebtampont helyezett rá, majd leragasztotta. A többiek az ablakból nézték, ahogy néha érkezik egy-egy személy kifejezéstelen ábrázattal, aztán bemegy a riasztó hangjától zengő üzlethelyiségbe. Végül hangos kopácsolás kíséretében a riasztó elhallgatott. Ekkor kiözönlött a furcsa falka a törött kirakaton keresztül. Rengetegen voltak. Gyorsan, kiegyensúlyozott, határozott mozdulatokkal közlekedtek. Az arcuk bábuszerű, mimikától teljesen mentes. Nem merengtek és nem voltak zombyszerűek sem. Olyannak látszottak, mint egy csapat ragadozó. Minden neszre figyeltek. Egy lövés dördült el a távolban. Az összes Szótlan a hang irányába nézett, majd néhányan elindultak, a többi pedig csorda módra követte. Aaron mondott valamit olaszul, Liz tolmácsolásba kezdett.

- El kell, menjünk innen hamarosan, nem hiszem, hogy itt sokáig biztonságos. Távol kell kerülnünk a nagyvárosoktól. Minél magasabb a lélekszám egy helyen, annál több ilyen ember mászkál ott. Indulnunk kellene mihamarabb...

- Néhány napot itt kell töltenünk! Joe sebének legalább annyira be kell gyógyulnia, nehogy felszakadjon menekülés közben a mozgástól. – válaszolta az orvos, éppen teljesen végezve a fiú kötésének cseréjével. Liz segített belebújni egy pólóba Joenak, majd végigsimított a haján.

- Természetesen addig maradunk, amíg Joe rendbe jön! – folytatta Aaron – Kelleni fog valami kisbusz, amibe mindannyian beférünk, tudunk magunkkal vinni élelmet és egyéb felszerelést, esetleg bajba jutottakon segíteni...

- Ne felejtsük el, tegnap üldözőbe vettek minket kocsival! Nem vagyok benne biztos, de könnyen lehet, hogy ilyen Szótlanok voltak. Lőttek ránk! Fogalmunk sincs, hogy mire képesek a változás beállta után. Nagyon óvatosnak kell lennünk! – jegyezte meg Dan – Amúgy teljesen egyetértek Aaronnal, mihamarabb távol kell kerülnünk a forgalmas helyektől, nagyvárosoktól. Az egyetlen terv egyelőre a túlélés! Találni kell normális embereket, mert szemmel láthatóan az újdonsült ellenfelek is egységbe tömörülnek!

- Viszont azt szem előtt kell tartani, hogy ezek is emberek! Lehet, hogy gyógyíthatóak! Csak nagyon elkerülhetetlen helyzetekben folyamodjunk erőszakhoz, azaz kizárólag önvédelem esetén. Ehhez ragaszkodom! – jelentette ki az orvos, a többiek egyetértően bólintottak! Míg Elizabeth olaszul tolmácsol, addig Zara Evelynnek fordított franciául.

- Tekintve a helyzetet, nem csak a Szótlanok jelentenek veszélyt ránk! Teljes a káosz! Gondolom mostanra már az összes rendvédelmi szerv összeomlott...– szólt homlokát ráncolva Dan – Ezt nem szívesen mondom, de abban sem lehetünk biztosak, hogy valamelyikünk nem válik ilyen Szótlanná! Fogalmunk sincs, hogy mi a kiváltó ok! Aaronnál bekövetkezett a nyelvváltozás néhány perc alatt, gondolom, hogy ugyanígy működik ez is...

A mondat hallatán egymásra néztek, nem tudták elhinni, hogy hirtelen bármelyikük veszélyes lehet a többire. Pedig az esélye nagyon is fenn állt.

- Dr. Rahman logikája szerint haladva, ha ez is egy fajtája a Bábel-kórnak, akkor valószínű, hogy akik már túlestek a változáson, azokat már esetlegesen nem érinti ennek a veszélye! Persze ez sem biztos, csak találgatás – próbált Liz levonni némi következtetést.

- Egyelőre sajnós így sem állunk túl fényesen, ezért meg kell, hozzunk egy fontos szabályt! Amikor alszunk, akkor Aaron és Evelyn felváltva őrködnek, hogy ne érjen senkit kellemetlen meglepetés álmában. Persze, ha időközben cserélődik a nyelve bármelyikünknek, akkor kibővül vele az éjszakai őrség. Bízva abban, hogy ez kizárja a Szótlanságot! – fejezte be Dan

- Evelyn? Rendszerben van így? – kérdezte Aaron, miközben a lányra nézett, Elizabeth fordított közöttük.

- Teljes mértékig! Nekem is fontos, hogy biztonságban legyünk. Mindenben segíték, amiben tudok, köszönöm, hogy befogadtatok! - válaszolta a lány

- Ha egyáltalán ez így működik és a változást nem követheti újabb változás! Persze aludnunk kell – tette hozzá Adam

- Akkor ezt megbeszéltük! – zárta le a témát Dan

- Szeretnék kérni valamit! – folytatta Lyn – Nagyon aggódom anyuért... Amikor a városokat magunk mögött hagyjuk, megoldható, hogy érte is elmenjünk?

- Így lesz, ígérem! – mondta biztatóan Aaron

- Tényleg nagyon hálás vagyok nektek! – mondta a lány.

- Együnk valamit és kezdjünk ötleteket gyűjteni a következő napokra. Kell egy igazán kidolgozott terv! Természetesen abba is belecsúszhatnak hibák, de jobb, mint gondolkodás nélkül cselekedni, mert akkor meglepetések sora vár minket – szólt végül Dan.

Néhány utcával odébb és pár perccel korábban

Amint Ink bezárta a hátsó ajtót, előre sietett, hogy gyorsan körülnézzen. A csapat óvatosan követve mögötte maradt. Két kis szellőzőablakon szűrődött

be némi fény, így a félhomályban egy villanykapcsolót találva felkattintotta azt. Neoncsövek, jellegzetes hanggal izzottak fel, bevilágítva a helyiségeket. Két irodából, mosdóból, konyhából, étkezőből, egy tágasabb raktárrészből és egy frontoldali üzlethelyiségből állt a hely. A főutcára néző oldalon le volt eresztve az alulemezből készült kirakati redőny, belül biztonsági rács is volt.

- Rendben, tehát mindkét oldalról zárva a hely. Sehol senki megbújva, mindent átnéztem. Itt kissé megpihenhetünk! – mondta Ink a többieknek – De mindenekelőtt le kell, hogy ragasszuk a két kisablakot, mert ha estére is maradunk, a kiszűrődő fény elárulhatja, hogy bent vagyunk! - D bólintott.

- Four, Snow segítsetek neki! Addig én intézem a kisasszony biztonságát! – majd elindult az egyik iroda felé a lánnyal a vállán. Hárman nekiálltak ott talált hírlapokkal, újságokkal és ragasztószalaggal bevonni a hátsó ablakokat. D belépett a nagyobb irodába. Az ott talált, íróasztal melletti gurulós bőrszékre óvatosan letette az ernyedtet. Kihúzgálta az asztalfiókokat, ahol ráakadt pár kábelkötegelőre, iratokra, egy fémdobozra és egy széles ragasztószalagra, amit rögtön ki is vett a fiókból.

- Ezt kerestük baby! Gyere szépen, mielőtt még felébredsz, aztán megint bedurvulsz... - mondta az ájult lánynak, majd megragadta a kezeit. Ekkor vette észre, hogy a balcsuklóján sérülés van, mintha üveg vágta volna meg. Így a csuklójától kissé feljebb, mindkét karját a szék karfájához rögzítette. A lábfejeit és bokáit is odaszalagozta a gurulós lábcsillaghoz. Éppen végzett, amikor egy vércsepp esett a lány cipőjére. Óvatosan a kezébe vette a Szótlan tenyerét. Az üvegszilánk, amit erősen szorított, mély vágásokat ejtett rajta. A fiú gyorsan kinyitogatta az irodai szekrényeket, végül rálelt egy elsősegélydobozra. Kivett belőle egy gézpárnát, jódot és kötszert. Egy gézlappal letörölgette a vért a lány tenyeréről, a sebre jódot tett, rányomta a gézpárnát, végül befáslizta a kézfejét, majd a balcsuklóját is bekötözte. A lány kiskabátot viselt, mint a magániskolákban szokás. A mellényzsebéből majdnem teljesen kicsúszva egy fehérzsebkendő lógott. D óvatosan kihúzta. A kendő egyik sarkán volt valami. Kis hímzés, sötétpiros betűkkel: „Barbara” alatta egy apró méh.

D kissé elmosolyodott, jobban szemügyre vette az ájult foglyot. Fehér színű harisnyát, zöld-kék-fekete, skótkockás szoknyát, fekete, csatos cipőt viselt. Felül sötétkék blézer, alatta fehér blúz volt megfeszülve a lány mellein. A fiú tekintete megakadt a dekoltázson, amely amúgy is vonzotta a szemeit. Egy vékony aranyláncon medál függött a nyakában, a fiút kelta tetoválásokra emlékeztette, amely szinte világitott a lány tejfehér bőrén. Bájos, enyhén

szeplős arcát telt, finom ívű ajkak díszítették, fejét dús, hosszú és hullámos, vörös haj koronázta. Izmos combjai, karcsú nőies, de szívós testtel párosultak.

- Nagyon szép Barbie baba vagy! – mosolygott D, miközben ujjával félre akart söpörni a lány arcából néhány rakoncátlankodó tincset. Ebben a pillanatban a lány szemei felpattantak. A smaragdzöld szempár szinte belefúródott a fiú meglepett arcába, aki ösztönösen hátrébb lépett. A szivárványhártya zöld színét csak vékony karikában lehetett látni, a pupillái rendellenesen kitágulva, feketelyukként nyelték el a fényt. A fogoly azonnal mozdulni akart, de nem tudott. Rángatni kezdte a rögzítési pontokat, tépte a ragasztószalagokat, de nem bírt velük, tekintete a béklyókat pásztázta.

- Hé, nyugi baby! – mondta D, erre ismét a fiúra nézett és még nagyobb erővel próbált szabadulni az irányába. Közben egy hangot sem adott, csak mereven bámulta fogvatartóját. Néha megbillent a szék, de feszesen tartotta a lányt, aki újra és újra nekifeszült a ragasztószalagoknak.

- Csillogj le barbár Barbara! – nyugtatta D, majd hátat fordítva neki, feltúrte balkarján a vértől átázott, szétvágott pulóverét, hogy elláthassa Ches által okozott sérülését.

A maroknyi csapat addig elkezdte átkutatni a raktárt, némi élelmet és hasznos eszközöket remélve.

D bekötözte az alkarját, ügyet sem vetve Barbiera, aki mozdulatlanul ült, néha figyelt, mint egy vadászkutya, amikor beszélgetést hallott az irodán kívülről. A fiú ellenőrizte, hogy a lány nem tud-e elszabadulni. Ahogy csuklóján a szalagot vizsgálta, felnézve ismét a szemébe bámult. A félelmetes, fekete úr élenkzöld gyűrűkbe zárva. Annyira hipnotikus volt a pillantása, D szinte elveszett benne.

- Mi történt veled? – tette fel a kérdést magában, ebben a pillanatban Barbara ismét neki akart támadni, ekkor a fiú sarkon fordulva kísértált az irodából és kulcsra zárta az ajtót. Kint már összegyűlve várták a többiek.

- Nos, mi van a vadmacskával? – kérdezte Ink

- Megkötöztem, magához tért és harcias! – mondta D, majd a többiek féle fordult és folytatta – Ahogy azt ti is láttátok, Chesed is elnémult! Nekem nem fog hiányozni, szerintem nektek sem! A szótlán lány neve Barbara, legalábbis ez van a zsebkendőjén. Szeretném valahogy visszahozni közénk. Inknek már említettem, hogy tennünk kell egy ilyen próbát valakivel. Tudom, nem vagyok orvos, de lehet, hogy nem gyógymódra van szüksége, csak kellő türelemre. Gondolom, nem kell magyaráznom, miért fontos ez. Találtatok valamit?

- A konyhában van egy hűtő némi kajával, a szekrényekben pár konzerv, hosszú időre nem lesz elég! – kezdte Ink
- Az üzlet elektronikai cikket árult, tele van mindenféle alkatrészsel, kisebb készülékkel, például rádiós adó-vevővel, nagyobb hatótávolságú walkie-talkievel – folytatta Snow
- Az még jól jöhet!
- Én jobban örültem volna egy élelmiszerboltnak! – mondta szarkasztikusan Four, míg észrevétlenül Catherinet nézte.
- Talán majd legközelebb! Most pedig, mivel korahajnal óta menekülünk, és nem tudjuk, hogy meddig leszünk ebben a helyzetben, egy ekkora helyen, egymásra utalva, szerintem érdemes lenne néhány szóban bemutatkozni mindenkinek. Az én nevem Dalair, de mindenki csak D-nek szólít, Inkkal gyerekkorunk óta barátok vagyunk.
- Dalair? – kérdezett vissza Four
- Igen. Afrikai eredetű név és bátor jelent. Legalábbis anyám szerint, aki megszállottja volt az őshazáknak.
- Nomen est omen! – szólt közbe az öreg prédikátor.
- Tessék? – nézett rá kérdően Dalair.
- Latinul annyit tesz, hogy nevedben a sorsod! Az emberek ősidők óta hisznek a jelekben, keresik a dolgok jelentését. Amikor elkezdtünk egymásnak nevet adni, akkor tudtuk egymást először célirányosan megszólítani és konkretizálni beszélgetéseink során. Ez sokféle módon történt. Elsőként tulajdonságok vagy természetből eredő jelzők, majd később mesterségek alapján és így tovább. Minden névnek van jelentése, néhányan úgy gondolják, hogy el van benne rejtve életünk egyik meghatározó kulcsa.
- Hú, ember! Elég lett volna a mondat jelentése is. Akkor most már elárulnád a nevedet te is?
- Bocsánat, a nevem Samuel Cohen.
- Oké, és az mit jelent? – kérdezte kíváncsian Ink
- A családi nevem fordítása pap, lelkész. A Samuel pedig „Isten meghallgatott” –at jelent.
- Na, és valóban meghallgatott a Teremtő? Eléggé hangosan olvastad a szentírást a kereszteződésben! - ugratta a fiú
- Hát nem tudom, de odaküldött titeket, akikkel biztonságba jutottam – mosolyodott el Samuel, majd Catherine felé fordult - Dziękujemy za pomoc! Mówię trochę po polsku! (Köszönöm a segítségedet! Beszélék kicsit lengyelül)

- Nie ma za co! (Nincs mit!) – bólintott biztatóan a lány
- Tudsz lengyelül, ez jó hír! Este, amikor találkoztunk Catherinenel, még kiválóan beszélt angolul, majd néhány perccel később már egy szavát sem értettük. Internetes fordítóval sikerült rájönni, hogy lengyelül kommunikál. Sajnos fordítóprogramokkal sem boldogultunk igazán. Így legalább lesz, aki fordít neki – mondta Four.
- Proszę, zadzwoń do mnie Cat! (Kérlek, szólítsatok Cat-nek!) – szólt a lány, közben Four-ra pillantott mosolyogva, Samuel tolmácsolta a kérést.
- Hát ez mekkora! – mondta Ink röhögve Four-nak – Egy cicamentett meg egy pumatámadástól (*ti: szlengben érettebb, vonzó nőket hívnak pumának*). Az rád vetette magát, ez a kis macska meg elkalapálta egy csővel! – nevetni kezdtek a többiek is. Már akik értették. Cat pedig körbepillogott szőke tincsei alól, ami még viccesebbé tette a jelenetet.
- Én is köszönöm a segítségedet! – fordult Cat felé, majd a többiekre nézve folytatta – Ahogy mondtam, aki ismer, Fournak szólít. A nevem Forester Sparks, sosem használom a polgári nevemet. Igazából minden adatbázisból töröltem már. Ti úgy hívnátok engem, hogy „kocka”. A hatóságok pedig kiberbűnözőnek neveznek. Előkelő helyen szerepelek a legtöbb kőrözési listán a világban. Nehéz valakit elkapni, aki nincs a rendszerben. A becenevem, bár összecseng a Forester-rel, de nem abból ered. Four (*jelentése: négy*). Ettől több percre semmilyen rendszer feltörésénél nem volt szükségem. Ezt senki sem tudja rajtatok kívül, de azt hiszem, ha túlélem, pontosabban túléljük az egészet együtt, akkor megbízhatok bennetek annyira, hogy köztünk maradnak a titkaink! Ez már nagyon kikíváncozott belőlem, jó volt végre elmondani...
- Öcsém, ha ez igaz, akkor most le vagyok nyugözve – nézett szemöldökét ráncolva Dalair. Four előszedte a mobilját, melynek valami rá volt szerelve a hátuljára. Odalépett a többiekhez, mutatott nekik valamit a kijelzőn. Majd lapozott. A mellette álló Dalairnek, Inknek és Snownak is leesett az álla. Kicsit odébb lépett tőlük, kb. tizenöt másodpercig nyomkodta telefonját. Ekkor a helyiségben lévő mobiltelefonok csipogtak. D előszedte a zsebéből telefonját. A kijelzőn az „üzenete érkezett” volt látható. Rányomott a megnyitásra, majd a következőt olvasta: „Akkor most le vagy nyugözve?” Alatta, a küldő helyén a „feladó ismeretlen” volt látható.
- Azta kurva! – vigyorgott Ink a telefonja kijelzőjét bámulva, szintén az üzenetet olvasva. Döbbsen, csodálattal néztek a baseball sapkás srácra.

- Higgyétek el, a mai világban bármi elérhető pillanatok alatt, ha érted a számítógépek nyelvét, a programnyelveket, ismered a hálózatokat és jártas vagy az elektronikában! – mosolygott Four – De van egy kis bibi! Mi van, ha ma-holnap nem fogok angolul beszélni, olvasni-írni? Ti is láttátok, a fizikai túlélés nem az én műfajom... Az pedig egy másik kérdés, hogy meddig működnek a rendszerek. – fejezte be végül a hekker.

- Azon most ne aggódj, valahogy majd megoldjuk. Örülök, hogy van egy zsenink! – mondta elismerően D

- Akkor folytatnám én. Ahogy már D mondta, gyerekkorunk óta együtt lógunk. A nevem Ink. Ki nem találjátok, hogy honnan ered... - vigyorgott a tetoválások mögül. Sajnos a valódi nevemet elfelejtettem, mert nem igazán szerettem, de nincs is rá szükség! – kacsintott egyet.

- Azért van, aki még emlékszik rá! De nem lenne igazságos, ha elárulná... – röhögött Dalair, Ink zavartalanul folytatta.

- Sajnos nem vagyok hacker, viszont a küzdősportokat és a parkour-t nagyon csípem!

- Ne szerénykedj! Egyszerűen mindent meg tud mászni. Nem tanácsos vele ujjat húzni sem, mert gyorsan kiosztja a pofonokat, sokszor mindezt lábbal... - tűzte oda a barátja.

- Ettől függetlenül békés természet vagyok. Nos, D és én gazdag embereknek szereztünk be ezt-azt. Ennyit rólam, rólunk. Tudnál fordítani Catnek? – nézett az öregre

- Megpróbálok. – majd a lány felé fordult, aki belekezdett.

Lengyel monológ, melyet Samuel fordít:

- A nevem Catherine White, Cat. Nincs sok dolog rólam. Angliából jöttem ide. Mondjuk úgy, hogy nem jöttem ki a családommal. Nem tetszett az élet, amit nekem szántak. Mindenem megvolt, egy dolgot kivéve. A szeretet. Élhetsz villában és eltöltheted az életedet egy hamis világban, vagy hátat fordítasz az egésznek és megpróbálsz boldog lenni. Nem voltam túl jó polip, nem tudtam változtatni a színemet az elvárások szerint...

- Hogy-hogy nem voltál jó polip? Ezt nem értem... - kérdezett közbe Four

- Nem biztos, hogy a polip szót mondta... „kałamarnica”. Talán ezt jelenti – mondta az öreg, a fiú rákeresett a fordítóban.

- Tintahal, egész pontosan. – egy kicsit vakarta a fejét Four – Várjunk csak! White és tintahal (angolul: squid). Azta! Emberek, üdvözljük köreinkben a milliárdos család sarját, az egyik legnagyobb angol hajógyár, a White Squid

birodalom trónörökösét, Miss Catherine „Cat” White-ot. Még hogy nincs sok dolog rólad... Egészen kiváló jachtot vásároltam tőletek, mikor Európában jártam. Igaz később nekiajándékoztam egy kedves olasz házaspárnak, akik Szicíliában vendégül láttak két hónapig. Bár nem a saját pénzemből vettem. Még egyszer köszönöm Mr. Johnson, bárki legyél is, de pénzed annyi, mint égen a csillag. Hónapokig sem tűnt fel, hogy csapodom a számláit. Ekkor már illett váltanom, ezeknek a milliárdosoknak annyi pénzüik van, hogy fogalmuk sincs róla – mesélte a fiú. Eközben Samuel lefordította, amit Four tényként közölt, Catherine arcán semmi sem látszott.

- Jestes bardzo inteligentny! (Nagyon intelligens vagy!) – bökte ki végül elismerően a fiúnak és furcsán fürkészte őt.

-Dziękuję! (Köszönöm!) – kacsintott rá Four, ahogy hallotta már a lánytól a rövid útjuk során néhányszor.

- Tényleg impozáns társaság jött össze! – csodálkozott D, kezdett immunissá válni a meglepetésekre.

- Csak tudnám, hogy honnan tudsz ilyen szavakat? – így Ink

- Olvasok. Te is megpróbálhatnád, amíg tudsz! – röhögött D, majd Snow és Ebony felé fordult – Ti honnan érkeztetek közénk? A Holdról? Mert már azon sem lepődnek meg!

- Egyáltalán nincs légköre, csak némi kigázolgása, ráadásul nagyon durva hőmérsékletváltozások vannak rajta. Carson City-ből, Nevadából. Űrkutatók vagyunk! – mosolygott Snow

- Na, neee! Ne bassz már! Ezt nem hiszem el! – mondta Ink, mialatt Snow benyúlt a pulcsija alá és kihúzott egy nyakba akasztós belépőkártyát. A mágneskártyán ez állt:

Simon Nowak, asztrofizikus - NASA

Ebony is előhalászott a kardigánja alól egy beléptetőt:

Ebony Veras-Nowak, planetológus – NASA

- Úgy érzem, nagyon magas az intelligencia ezen a néhány négyzetméteren – jelentette ki Dalair, közben fejcsóválva pillantott Inkre – és egyáltalán nem miattunk. Meséljete!

- Mint ahogy azt észrevettétek, a feleségem nem beszél angolul... már. Tegnap estefelé a taxira vártunk a szállodánk előtt, amikor hirtelen erős fejfájás kezdte gyötörni. Néhány perccel később megérkezett az autó, de már nem szálltunk be. Ebony azóta csak spanyolul tud, én pedig meglehetősen gyengén beszélem ezt a nyelvet. A furcsa az, hogy mexikói felmenői vannak,

de az angol az anyanyelve, a szülei így látták jónak. Csak a nagyszülei miatt tanulta a spanyolt, de nem jeleskedett benne. Amikor bekövetkezett a változás, nagyon megviselte a helyzet, szinte azonnal depressziós állapotba sodorta. Aztán gyorsan kiderült, hogy nem csak őt sújtja a dolog. Végül az örület közepén találtuk magunkat, emberek támadtak egymásra. Menekülni kényszerültünk. Bujkáltunk az utcán, mert a hotel sem volt biztonságos többé. Próbáltunk távol kerülni a zsúfolt helyektől. Aztán a hajnali órákban láttunk meg titeket. Féltünk előjönni, de D észrevett minket, felénk intett, bizalmat sugárzott. A többit már tudjátok...– halkult el Simon, majd közelebb csúszott Ebonyhoz és megölelte, ahogy ott ültek körbe a dobozokon. A lány valóban eléggé szomorúnak és elveszettnek tűnt.

- Todo va a estar bien! (Minden rendben lesz!) – mondta Ink vicces kiejtéssel Ebonynak, erre a nő kissé elmosolyodott.

- Volt egy mexikói barátnóm! – mondta Ink a többieknek

- Na igen, Camilla! – kontrázott D

- Sokszor mondtam neki spanyolul, hogy „minden rendben lesz!”

- Na és bevált? – kérdezte Four

- Néha... - válaszolta bizonytalanul Ink

- Soha! – nevetett Dalair – Mindig akkor mondtad, amikor Camilla már a plafonon volt miattad – csóválta a fejét tovább röhögve a fekete srác, a többiek is nevetve nézték kettőjüket. Tényleg igazi barátok voltak, ez az emberekből mindig jóérzést vált ki. Rádásként ott volt, hogy a zord külső mögött igazán barátságos lelkek voltak. Nem erre számítottak a többiek, egy teletetovált, felnyírt hajú sráctól. Sőt, Dalair sem éppen bizalomgerjesztő, a maga 100 kg-os testével, izomzatával, tar kopaszra borotvált fejével.

- Mennyire tudsz spanyolul? – kérdezte Snow

- Sajnos csak ennyire! – nézett kissé sajnálkozva Ink

- Nem igaz! Azt is tudja, hogy „Te quiero cariño!”, ami annyit tesz „Szeretlek kicsim!”, de nem túl meggyőzően, mert ilyenkor Camilla mindig üldözőbe vette, ez meg nem győzte akrobatikus mozdulatokkal elhagyni a helyszínt! – mesélte D nevetve. Four hahotába tört ki, mert elképzelte, ahogy Ink parkour mozdulatokkal menekül a csaja elől. A többiek, még Cat és Ebony, akik egy szót sem értettek az egészből, is nevettek, ahogy Dalair és Four együtt röhögtek. A prédikátor mosolyogva nézte a fiatalokat és remény töltötte el.

- Bekaphatjátok! – mondta vihogva Ink.

Szinte észrevétlenül távozott belőlük a feszültség. Lassan lecsillapodtak, laza beszélgetésbe kezdtek. Catherine talált egy pakli kártyát, leheveredett Ebony mellé, kinyitott egy zacskó chipset tét gyanánt, majd nekiálltak pókerezni. Vannak dolgok, amik jól működnek akár közös nyelv nélkül is. Például az ismerkedés és barátkozás. A fiúk és az öreg Sam leültek az étkezőrészbe. Ink pár percre eltűnt.

- Nézzetek mit találtam! – mondta diadalmasan a magasba emelve egy karton sört, mikor visszatért.

- Ember, te vagy a legújabb és legjobb barátom! – kedélyeskedett Four

- Egészségetekre! – osztotta ki Ink az palackokat.

- Tehát uraim, hogyan tovább? – kérdezte Samuel

- Rám ne nézzetek! - mondta D szerényen – Nálam sokkal okosabb emberek is ülnek ennél az asztalnál!

- Tudod Dalair, a túléléshez sosem elég az ész, kell az egyik legnemesebb ösztönünk és ebben én inkább hagyatkoznék rád, mint magamra! – mondta Snow elismerően nézve az izomkoloszsusra.

- Ráadásul azért, mert valamiben okosak vagyunk, még nem jelenti azt, hogy több eszünk van nálad vagy Inknél. A helyes döntések meghozásához nagyon sokféle ismeret és információ szükséges! – tette hozzá Four.

- Amúgy is szerénykedik! – fejezte be Ink

- Látom, tényleg tőlem várjátok a megoldást!

- Isten útjai kifürkészhetetlenek! – mondta az öreg

- Bocsásd ezt meg nekem Samuel, de nem hinném, hogy ebben a helyzetben Istent kellene emlegetnünk. Hiszen te is láttad, hogy mi történik odakint! Na mármost, a következő opciók vannak: Vagy a Teremtő sújt minket ezzel, vagy nem érdekli, hogy mi történik velünk, vagy nem létezik!

- Megértem az érzéseidet és nem akarlak megtéríteni, a hitét pedig mindenki maga választja! De tudod, mindennek és mindenkinek megvan a maga helye, ideje és feladata. Bármennyire nehéznek is tűnik sokszor! A Teremtő pedig akkor is létezik, ha mi nem hiszünk Ő benne. Hiszen itt vagyunk! De hidd el, annyira azért nem vagyok vakbuzgó, hogy ne keressem a szentírás valódi jelentését. Annyira pedig naiv sem, hogy ne tudjam, a „szentkönyveket” is emberek írták és sokszor módosították igényük szerint!

- Most megleptél... Én is hadd próbáljam meg. Nem vagyok ateista. Szeretném hinni, hogy van egy erő, ami jobb, mint mi magunk. Kell, hogy legyen valami és biztos, hogy nem valaki, mert Istenre soha nem gondolok személyként,

hanem egy olyan mindenható erő-energiaként, amit nem képes megállítani az univerzumban senki és semmi. Olyan rendező elvként képzelem, ami tudja, hogy mi a legjobb az egész világnak! Ami létrehozta a Létezést, az csak ilyen lehet! Ebben bízok kisgyerekkorom óta, pedig eltelt több mint két évtized.

- Öregem, ezt én sem mondtam volna szebben! – mondta Snow döbbenten – Teljesen ugyanígy gondolom, de még sosem hallottam ezt senkitől sem...

- Akkor talán a mi kis társaságunk is ennek a rendező elvnek a munkája... Ritkán ül le egy asztalhoz egy asztrofizikus, egy hekker, két „beszerző” és egy prédikátor. Közben a szomszéd helyiségben egy milliárdos csemete meg egy planetológus kártyázik, míg lengyelül és spanyolul beszélgetnek, nevetgélnek. Isten bizony így gondolom! – mondta az öreg mosolyogva – Egészségetekre! – Koccintottak és jólesően belekortyoltak a sörbe.

- Miért olvastál fel a Bibliából a kereszteződésben? – kérdezte D kíváncsian – Nem volt túl biztonságos ötlet...

- Nem tudom, sosem csináltam ilyet azelőtt. Egy sugallat jött, hogy ezt kellene tennem. Magam sem értem. Mint mondtam, nem vagyok elvakultan vallásos, de Istenben mindig is hittem. Néha át kell adni magunkat a gondolatainknak, ha ezzel nem ártunk másoknak! Már örülök, hogy így tettem, máskülönben valószínűleg nem találkozom veletek! Talán a gondviselés állított oda...

- Érdekes magyarázat! Csak hogy tudd, valóban azért indultunk feléd, mert nem akartuk, hogy tovább lármázz. Bár nem azon a módon akartuk intézni, ahogy az a gyökér Ches. Éppen vele üzleteltünk, amikor beütött a szar, így rajtunk ragadt. Három hete ismertük meg, de rühelltük erőszakos természete miatt. Mondják, hogy a pénzhez sok mocskok tapad, Chesed is egy ilyen szennyeződés... Bár most kissé szánom a szerencsétlent. De inkább próbálok segíteni ennek a Szótlan lánynak, mint egy olyan embernek, aki, amíg tudott beszélni sem lopta be magát a szívembe.

- Amúgy is láttam, mennyire az eseted a kis vörös pszichopata! – mosolygott Ink – Valami terv kellene... Mit akarsz tenni?

- Egyelőre nincs ötletem, de szerintem mindenkinek pihenésre van szüksége. Most pedig ne haragudjatok, de megnézem, hogy mi van a kis Szótlanunkkal! – majd D felállt az asztaltól, magához vett még egy sört és elindult a zárt iroda felé. Mikor belépett, a lány lehorgasztott fejjel ült, Dalair rögtön megsajnálta. Amint elindult felé, ismét rászégeződött üres tekintete, bár most nem próbált szabadulni, csak folyamatosan követte szemmel. A fiú leült vele szemben, az íróasztal másik oldalára, majd kényelmesen hátradőlt a bőr forgószékekben.

- Arra gondoltam, esetleg megszomjaztál! – majd kinyitotta a másik sört és kortyolt egyet a sajátjából, miközben a szeme sarkából figyelte Barbarát. A lány láthatóan nyelt egyet, D elmosolyodva felállt és elindult felé. - Szerintem még nem múltál el huszonegy, de most kivéteelt tehetünk. Feltéve, hogy nem erőszakoskodsz! A kezeidet nem oldozom el, mert még az üveggel vernél agyon! Kénytelen leszek megitatni téged... – ott állt közvetlen a lány mellett, majd lehajolt hozzá és a palackkal közelített az arcához. Először kissé hátrébb húzta a fejét és szagolt egyet a sör irányába, majd Dalair lassan az ajkaihoz illesztette az üvegszáját és óvatosan megdöntötte. Szépen kortyolta az italt, majd amikor elég volt neki, abbahagyta. Az utolsó korty sör lecsorgott az állán és végigfolyt a nyakán is. - Ez az, jó kislány! Letöröllek, de semmi hülyeség! Oké?– Papírsebkeendőőt vett elő, aztán ismét közelebb hajolt a lányhoz, így megérezte enyhén parfümös illatát, amit a sörrel keveredett lehelete sem nyomott el. Szemei, mint ígész smaragdgyűrűk, bár a szembogarai, mintha összebb húzódtak volna. Dalairt teljesen rabul ejtette a szempár, pedig nem volt benne egy csipetnyi érzés sem. Közelebb nyúlt a zsebkeendőővel az állához, miközben végig tartotta a szemkontaktust. Már majdnem elérte a letörlendő területet... csak egy pillanatra nézett le az állára, majd vissza a szemébe... Ekkor látta, hogy a pupillái ismét kitágulnak! Ebben a pillanatban előrelendült a lány feje... D elrántotta a kezét és hallotta, ahogy a fogak egymásnak koccannak. Pont úgy, mint amikor egy kutya a levegőbe harap. Barbara szájában egy kisebb papírsepi cafat volt, a fiú nem bírta ki nevetés nélkül.

- Miért nem mondtad, hogy éhes vagy? Hoztam volna egy szendvicset is. Kevés kajánk van, de az mégsem járja, hogy papírsebkeendőőt egyél, bár ha gondolod, van nálam egy egész csomag! – nézett rá kérdően, míg Barbara kiköpte a papírdarabot - Rendben, mivel nem beszélsz sokat, így kicsit lepihenek! - Visszaült a székre, hátradöntötte a támlát és feltette a lábait az asztalra, majd lehunyta a szemeit. Résnyire visszanyitotta az egyiket.

- Szólj, ha pisilned kell... vagy ne adj Isten más egyebet! – mondta viccelődve – Na, az lesz még egy szép karrier baszki! – gondolta, közben rájött, ez nem is tréfádolog. Visszahunyta a szemét, érezte, nem bírja tovább ébren. Kint a társaság is nagyon fáradt volt, mindenki kialakított magának egy-egy kényelmesebb fekhelyet. Találtak néhány polisztirol lapot, rongyokat, dobozokat. Hideg nem volt, szerencsére ment a fűtés. Mindenki elkülönülve, de mégis egymáshoz közel feküdt. Snow és Ebony szorosán egymáshoz bújva. Cat bevackolta magát néhány leterített és széthajtott kartondobozra. Four

heveredett le mellé, de nem ért hozzá. Kibújt kabátjából és a lányra terítette. Catherine egy hálás mosollyal viszonzta a válla felett hátratekintve. A fiú összekulcsolva kezeit a tarkója mögött, nekidőlt egy odakészített alacsonyabb zsáknak, amiben polisztirol térkitöltő chips volt. Samuel az egyik sarokban, kisebb dobozokra ült, háta mögé szintén zsákot rakott, odakészített egy olvasólámpát, bedugta a mellette lévő konnektorba, majd egy ott talált könyvet kezdett olvasni. Nem volt álmos. Amíg fel nem kelt a hangos robajra, egészen jól kialudta magát a bérlakásában. Mikor hallotta, hogy körülötte törnek-zúznak a lépcsőházban, ijedtében felkapta a Bibliát az ágya mellől és a szertartásos ruházatát, aztán gyorsan elhagyta a kis szűk lakást. Pap volt. Úgy gondolta, hogy talán papi ruhában nem jelent fenyegetést senkire és talán őt sem támadják meg. Furcsa embernek gondolta őt a lakókörnyezete. Zsidó származása ellenére úgy alakult az élete, hogy keresztény szellemben nevelték fel. Megkeresztelték, melyet ő igazán komolyan vett. Empátiával bírt mindenki felé, vezérelvnek Jézus tanításait tartotta. Egész fiatalon ráismert, a vallás, aminek legfontosabb szerep az lenne, hogy összetartson közösségeket, sajnos szét is választja az embereket. Remélte, hogy a világ megváltozik, és az emberek megértik, hogy nem egymás ellen vagyunk a világon, hanem egymásért. Elutasította a gyűlölködést, a könyörtelenséget, a lelketlenséget. Nehezen fogadta el, hogy egy olyan világban él, ahol több százmillió tonna élelmiszert dobnak ki évente, miközben több millióan halnak éhen és köztük rengeteg gyermek. Nem értette, hogy miért fegyverkezéssel foglalkozik az emberiség, ahelyett hogy a gyógyításnak szentelné magát, vagy olyan találmányok megvalósításának, mely egy sokkal élhetőbb világot idéz elő. Ő az a fajta ember volt, aki nem csak hitte, hogy Isten létezik, hanem tudta! Abban pedig egészen biztos volt, bárhogy történt a teremtés, nem azért lettünk megalkotva, hogy egymást pusztítsuk el végül! Hálásan nézett körbe a fiatalokon, végre nem érezte magát egyedül a világban. Pláne egy megőrült világban. Feltolva orrára a szemüvegét, olvasásba kezdett. Ink leoltotta a világítást, csak Samuel kislámpája világított a szűk raktárban. Még délelőtt volt, de olyannak tűnt a hely, mintha beesteledett volna. A tetovált srác bement a másik irodába, felkapcsolt az íróasztalon egy lámpát és átnézte az asztalfiókokat. Megelégedettségére talált egy mp3 lejátszót fejhallgatóval, amit azonnal fel is tett a fejére, kényelmesen elnyúlt a bőrszékhöz, lábfejjével közelebb húzott egy tárgyalószéket. Feldobva rá lábait, előkotorta zsebéből a telefonját, belépett a „Képek” mappába. Néhány lapozás után megállapodott

egy fotón. A selfie-képen ő és egy latinos külsejű, sötétbarna hajú és szemű, szemrevaló lány volt. Egy magas épület tetején, egymásba karolva ültek, a lány éppen csókot nyomott Ink arcára, mögöttük a nap éppen lebukóban volt. - Te extraño baby! (Hiányzol bébi!) – mondta maga elé a fiú, közben arcán halvány mosollyal keveredő bánat jelent meg. Kinyomta a kijelzőt, a kép eltűnt. Visszacúsztatta zsebébe a mobilt, nyújtózott egy nagyot, becsukta szemeit és hagyta, hogy a zene ritmusa álomba ringassa.

Andrássy út, Budapest, Magyarország

Apró kopogtatások hallatszottak, Bendegúz lassan tért magához, még mindig úgy érezte, teljesen kimerült. Hideg volt a kocsiban a takaró ellenére is. Ismét hallotta a pici zörgetést és ijedten észlelte, hogy nem álmodta. Kisandított a pléd alól a hang irányába. Egy középmagas nő állt az autó mellett, hosszú, olivazöld katonai kabátjának szőrmés kapucnija a fején volt, amely alól dús és fényes fürtökben lógott ki egyenes szálú, aranybarna haja. Ovális, szép arcú, szürkés-kék szemű, tejfehér bőrű, harminc-harmincöt körülinek tűnt. A hideg miatt az orra és arcélei kipirosodtak. Kezét enyhe intésre emelte, mialatt egy barátságos mosoly jelent meg fakó, bíbor ajkain, így láthatóvá váltak, hófehér, tökéletes fogai. A fiú önkéntelenül visszaintett. Éppen mondani akart valamit a nő, amikor váratlanul rávetette magát valaki oldalról, így eltűntek a kocsi takarásában. Bendegúzra a frász jött! Gyorsan felkászálódott, a kocsi kulcsot kereste a zsebében, hogy kinyissa az autó és a megtámadottnak a segítségére siessen. Már éppen felnyílt a központi zár, amikor a nő ismét megjelent az ablakban, a kapucnija lekerült a fejről, az eddig rendezett haja kócos volt.

- Maradj a kocsiban és zárd vissza azonnal! – parancsolt a fiúra éles hangon, aki most látta csak, hogy százszámra jelennek meg emberek, az egyterű felé rohanva, amiben ül. Az eddig védtelennek, törékenynek tűnő asszony a szeme láttára vedlett harcos amazonná. Kabátja alól egy kétkezes kard került elő, a pengéjén és a markolatán is rovások voltak. A nő mindkét kezével megfogta a fegyvert, abban a pillanatban arany ragyogás futott át a véseteken. Éppen ekkor ért oda az első támadó, a fiút rettegés fogta el, amikor látta, hogy a szemgolyói, mint két széndarab, csillogóan koromfeketék. Az új védelmezője nemes egyszerűséggel keresztülzúrta rajta a körülbelül egy méteres kardélt, majd kirántva belőle, azzal a lendülettel le is fejezte. Bendegúz érezte, hogy megmozdul a gyomra és öklendezni kezdett. Nehezen gyűrte le a semmiből

érkező hányingerét, közben lebújt az ajtó mögé, mert egyszerűen nem bírta a látványt. Aztán csak hallgatta a csatazajt. Ütések, puffanások és a húsbavágó acél hangja keveredett a rohanó léptekkel... néha valami nekiütődött az autó karosszériájának. Hallotta az amazon erőlködéseit, felnyögését, fújtatását, aki mindvégig a kocsi mellett volt, nem engedve senkit a közelébe. Anyatigrisként harcolt a borzalmas haddal. Hirtelen felcsapódott egy test a motorháztetőre, aztán rögtön lesújtott rá az izzó pallos. Talán tíz perc telt el, amikor végre újra csend lett. Megint kopogtatás zavarta meg Bendegúzt, a harcosnő zörgette az oldalablakot. A fiú felkelt az ajtó mögül és kiszállt a kocsiból. A nő csupa vér volt, de egy sérülést sem ejtettek rajta. Ami furcsának számított, hogy a kiontott vér sokkal sötétebbnek, szinte feketének tűnt, ahogy a nagyobb tócsákba mindenfelé lekaszabolt, leszúrt és szétvágott tetemek feküdtek. A fiú ekkor már nem bírt megálljt parancsolni a gyomrának, odahányt a kocsi mellé, majd egy zsebkendővel letörölte a száját.

- Bocsánat! – nézett szégyenkezve a kardját tisztogató harcosra

- Semmi baj, ez természetes, de majd megszokod, ne aggódj...

- Megszokom? Nem akarom megszokni! – gondolta a fiú

- Sajnos meg kell, hogy szokd! – válaszolt a nő – Hallom a gondolataidat! Csak azért szólok, hogy ne érezd magad ez miatt később kellemetlenül...

- Már most is kellemetlenül érzem magam ez miatt!

- Megértem, de ez van! – vont a vállát a nő – A nevem Él'Ana.

- Az enyém Bendegúz...

- Tudom. Most indulnunk kell, add a kulcsot!

- De mégis hová? – kérdezte a fiú, miközben átadta az apró távvezérlőt.

- Mindent megtudsz idővel, de ez egy hosszú történet lesz!

- Hol lehet Linda? – kapta elő a telefonját a fiú, látta, hogy üzenete jött.

Szerelmem: Ne aggódj, minden rendben van velem. Legalább is egyelőre, csak fogalmam sincs, hogy hol vagyok. Nem árulják el, akik megmenekítettek, mert félnek az érkezőktől... Sosincs tér erő, azaz csak nagyon ritkán van, remélem, megkapod az üzenetemet! Szeretlek!

Rögtön írt Bendegúz is, míg Él'ana türelmetlenül várakozott.

ÉN: Maradj ott, ha biztonságban vagy! Megtalállak! Én is szeretlek!

- Segíték megkeresni a barátnődet, csak menjünk már! – A fiú bólintott, majd beültek a kocsiba. A nő vezetett, de még nem beszélt az úti célról.

Fort Hotel, Washington, USA

Az ágyra kiterítve feküdt egy Washington térkép, mellette pedig egy USA úti térkép. Elizabeth mindig előrelátó volt, még filctollakat is bedobott a táskába a térképek mellé. Körbeülték Zara ágyát, ami szinte már „főhadiszállásuk” központja lett, mivel Joe-nak még feküdnie kellett, így ez volt a legésszerűbb. Evelyn az Észak-Karolinai Jacksonvilleből jött, háromszáznegyven mérföldes út várt rájuk. A tervezésben eljutottak oda, hogy telefonon tájékoztatták Tinát, hamarosan indulnak érte és Carlért. A nő javasolta, hogy esetleg félúton találkozhatnak valahol, de Aaron nem tartotta biztonságosnak, hogy ketten nekivágjanak. Főleg azért, mert fogalmuk se volt, milyen állapotok uralkodnak az utakon az államokban. Kérdezték, hogy mi van Carllal. Tina elmondta, hogy továbbra is fejfájás gyötri, de nem történt semmi több vele. Mivel Carl éppen zuhanyozott a beszélgetés ideje alatt, így Elizabeth óvatosan felhívta Tina figyelmét arra, hogy mi történik néhány emberrel a kór hatására. Kérte, legyen nagyon óvatos. A társaság gyorsan levágta, hogy Lyn nem igazán aggódik Carl miatt és nem érzi biztonságban édesanyját a férjével. Amennyire megismerték a lányt, tudták, ennek nyomós oka lehet, de nem akarták a lányt felzaklatni, ezért nem kérdeztek tőle erről. Ötleteket próbáltak gyűjteni. Az elsőként lényeges dolog, hogy kell találniuk egy elég nagy járművet, amivel több ember tud utazni hosszútávon, legyen hely a túlélési ellátmánynak és egyéb hasznos dolgoknak. Ráadásul strapabíró kell, hogy legyen, más autók által nehezen megállítható. Mindenki látott már posztapokalipitikus filmeket, legyen az zombis, atomcsapásos vagy egyéb világegés. Mintha tanítanák az embereket, hogyan éljenek túl egy ilyen világban. A jármű az fontos. Végül megállapodtak abban, hogy egy távolsági busz lesz számukra a legideálisabb. Szerencsére Aaron ilyet simán elvezet, hiszen már a sereg alatt megszerezte a jogosítványt minden kategóriában.

- Egy Greyhounddal menekülünk Amerika országútjain. Fasz! – vigyorodott el Dan, erre mindenki furán nézett rá – Tudom, hogy katasztrófa helyzet van, meg minden, de kalandosan hangzik nem? Nézzétek, attól, ha szarul érezzük magunkat, még nem lesz jobb. Gondoljatok arra, hogy ez egy vakáció, még ha kurva veszélyes is! – kacintott Dan. – Tehát ha vége a világnak, úgy legalább próbáljunk belevinni egy kis happy endet is! - A többiek ekkor egyetértően mosolyogtak, mert valóban nem lesz jobb semmi akkor sem, ha feszültek.

- Kurva veszélyes? – kérdezte Liz felvont szemöldökkel.

- Úgy értem, nagyon... - nevetett Dan.

- Fasz, igazad van Dan! Csapassuk! - tört ki Joeból is.

Elizabeth ekkor morcosan pillantott rá.

- Mármint, csináljuk! – javította ki magát vigyorogva a fiú.

- Dan és Joe cinkosokként röhögtek össze. Liz tekintete Zarával találkozott, egyetértően csóválták a fejüket.

- Férfiak! Igazán... - indult a gondolat Zara fejében

- Na! Hallom ám! – mondta Joe nevetés közben

-... jó humorérzéssel megáldva! – mosolyodott el a lány.

Adam pakolgatott a táskájában, kivett belőle egy könyvet, letette az egyik asztalra, majd kiment a mosdóba. Evelyn magához vette és leheveredett vele az előszoba kanapéjára. A borítóját nézegette. Egy hatalmas almafa volt rajta, érett, csábító gyümölcsökkel. Még a címét sem tudta elolvasni. Mikor Adam visszaérkezett, Lyn megpaskolta maga mellett a helyet, mire a fiú leült mellé. A lány nyomkodta az iPhoneját, majd átadta a srácnak. A Google fordító volt megnyitva rajta, francia-angolra beállítva. Írogatni kezdtek egymásnak.

- *Jó könyvnek tűnik!* – nézte a fiút, ahogy olvassa a sort

- *Felkeltette az érdeklődésedet?* – pötyögte be Adam

- *Eléggé. Kár, hogy nem értem! Pedig szeretném!*

- *Nekem úgy tűnik, már olvasod!* – mosolyodott el a fiú

- *Az első érdekesnek ígérkező könyv az életemben.*

- *Tényleg nehéz jó könyvet találni! Van egy francia nyelvű. Amikor megláttam, azonnal megtetszett, igazán szeretnék tudni franciául, mert még soha egynek sem érdekelt ennyire a tartalma...* - merült el a lány szemében.

A következő pillanatban Evelyn váratlanul szájon csókolta Adamet. Aztán hátrébb húzódott, mert meghallotta nyílni a fürdőszoba ajtaját. Dan jött ki éppen, majd tovább haladt. A fiú életében először nem örült nagybátyja felbukkanásának. Döbbenet fürkészsze nézte Eve-et, aki bájosan mosolyogva rákacsintott, átadta a könyvet és visszaindult Zara hálójába. Mindenki ismét együtt volt. Ahogy szépen lassan elfogadták azt a tényt, hogy a normális, megszokott életüknek vége, egyre mélyebbre hatoltak bennük a kérdések. Hogyan tovább? Lesz még úgy, ahogy ezelőtt? Mi okozta, mi okozza ezt az egészet? Még egy nap sem telt el, amióta ez az egész tömegesen volt tapasztalható. A kérdések csak szüntelenül jöttek... Mit lehet tenni akkor, amikor a megszokott dolgok véget érnek? Egy kontrolált, szabályozott világban mindig úgy tűnik, megvan a ritmus. Megszületsz és beleformálódsz a

világ működésébe. Ideális esetben szinte minden előretervezett, neked pedig tenned kell a dolgodat, hogy áthaladj az életen. Kisebb-nagyobb eltéréssel hasonló életutakat járunk be. Mi pedig észre sem vesszük, de időnk gyorsan lejár, életünk elsuhan. Egyszerre ijesztő és megnyugtató az élet rendje. Vannak dolgok, amik a választott, kijelölt utunkon tartanak. Ezek a család, egzisztencia, célok, álmok. Extrém esetekben ezekből csak egyetlen dolog marad fontos. A család. Mindennél fontosabb! Természetesen ideértve az összes szeretetre épülő kapcsolatot, a szerelmet, a barátságot, mindenkit, aki igazán fontos számunkra, akiket féltünk! Azokat, akik nélkül úgy érezzük, nincs értelme semminek. Hirtelen ráébredünk, akiket szeretünk, nem akarjuk, hogy kitegyék a lábukat ebbe a világba. A rettegés szép lassan belénk ivódik... tudatunkba beköltözik a félelem egyik legalantasabb formája, a féltés!

Az egzisztencia. Értelmét veszti, megszűnik létezni. Pedig a jelentése maga a létezés. Hiába van sok pénzed, ha az emberek többé nem pénzért tesznek dolgokat. Esetleg nem egyik napról a másikra kopik ki a tudatunkból, hiszen olyan sokáig függünk tőle. Viszont a legtöbben gyorsan rájönnek, hogy nincs jelentősége. Ahol nincs fogyasztói társadalom, ott az emberek valódi értékeik szerint kezdik kezelni az őket körülvevő dolgokat.

A célok. Általában azt hisszük, hogy céljaink azonosak az álmainkkal vagy legalábbis hasonlóak. Az igazi különbség a következő: Céljainkat azért akarjuk elérni, hogy valóra válthassuk vele az álmainkat.

Az álmok, ha végül teljesülnek, jó esetben felemelő érzéssel járnak. Ezeket kergetjük egy életen át. Káosz idején célunk lecsökken egyetlen dologra. A túlélésre. Az álmaink, azaz a valódi vágyaink egészen egyszerűek lesznek. Biztonságban lenni a szeretteinkkel, túlélni a má, megélni a holnapot. Sokan éltek így az Esemény előtt is. Csak túléltek!

Annyira keressük az élet valódi értelmét, hogy elfelejtettünk boldognak lenni. A boldogság adhat értelmet a létezésnek, az értelem adhat boldogságot a létezésnek... Dan szólalt meg, kizökentve a többieket a gondolataikból.

- Nem tudom, mennyire kivitelezhető, de arra gondoltam, találnunk kellene egy helyet, ahol megállapodunk. Valahol fel kell építenünk egy önfenntartó közösséget, mert nekem nem úgy tűnik, hogy a helyzet néhány nap alatt rendeződik! Biztos vannak rajtunk kívül is, akik szintén szeretnének egy normális, élhető és biztonságos életteret. Félreértés ne essék, nem azt mondom, hogy túl is vagyok az egész helyzeten, de cselekednünk kell. Egyértelmű, hogy itt nem maradhatunk, és bármennyire tetszik a buszos

kirándulás, örökké nem lehetünk úton... Az pedig szintén nyilvánvaló, hogy annál nagyobb a túlélési esélyünk, minél több rendes, megbízható és hasznos emberrel fogunk össze jelen körülmények között.

- Úgy hangzik, mint egy terv. Egy jó terv! – helyeselt Ethan. Az orvos tisztában volt azzal, hogyha az emberek teljesen elidegenednek egymástól, akkor egy nagyon kegyetlen időszak következik. Erre senkinek sem lehet szüksége! Az is elég, hogy a Szótlanak kérdését meg kell valahogy oldani. Ha a tömegek valami módon nem őrzik meg a társadalom valódi és nemes értékeit, erkölcsi alappilléreit, akkor egy újabb koromsötét korszak köszönt a bolygóra, ahol a legfélelmetesebb ellenféllel néz szembe az emberiség. Az emberrel! Nincs még egy olyan élőlény a Földön, aki olyan kifinomult gyilkos lenne, mint mi magunk. Az egész bolygót lángokba tudnánk borítani kevesebb, mint egy nap leforgása alatt. Pár gombnyomással a legnagyobb természeti katasztrófákat megszügyenítő csapások állnak a rendelkezésre. Fertőzésekkel, mérgezéssel teljes földrészek élővilágát irthatjuk ki. Robbantásokkal, hanghullámokkal, szeizmikus fegyverekkel földrengéseket idézhetünk elő, mágnesességgel óriás viharokat támaszthatunk... és ez csak egy igen kis hányada a tömegpusztító-fegyvereknek. Vaskos lexikonokat tudunk megtölteni velük, annyi fegyvert feltaláltunk már. Káin óta tökéletesítjük gyilkolási módszereinket!

- Ethan, mennyi idő alatt lesz Joe útrakész állapotban?

- Én egy hetet várnék! – válaszolta az orvos – Szerencsére kis kaliberű fegyver volt, nem okozott jelentős roncsolódást.

- Doktor úr, én úgy érzem, akár már ma indulhatunk! – mondta Joe – Nem akarom, hogy miattam kelljen itt időznünk!

- Az egészség a legfontosabb, ez nem kérdés! – mondta határozottan Dan. Aaron és Keisha kimentek keresgélni táskáikban, közben beszélgettek, malájul és olaszul, Zara csendben figyelte. Szülei szinte tökéletes kis párbeszédet folytattak egymás nyelvének értése nélkül is. Néha picit mutogattak és a testbeszédükkel kiegészítve szinte egyáltalán nem szorultak fordításra az egyszerűbb témáknál.

- Meglátjuk, milyen gyorsan gyógyul a sebed! – nézett az orvos Joera. Addig maradj ágyban és pihenj, hogy gyorsan regenerálódj!

VÉGE A HETEDIK FEJEZETNEK!

Nyolcadik fejezet

2030. szeptember 28. 22:17 – Kairó, Egyiptom

A katonai repülő simán landolt, szerencsére a diplomáciai kapcsolatok jobban működtek. Mialatt a világ küzdött a kialakult helyzettel, mindenhol próbáltak a megoldáson dolgozni. Furcsa, előtte soha nem tapasztalt összefogás volt kialakulóban. Minden ország és nemzet ugyanazokkal a problémákkal nézett szembe, ami elkezdte összekovácsolni az embereket. Egy új egységtudat volt születőben.

Ahogy a csapatszállító járművek kihajtottak a hatalmas gép gyomrából, szinte azonnal odaérkezett egy helyi katonai dzsip. A professzor, a kutatók és a parancsnok várakoztak a felszerelésekre. Az érkező autóból kipattant a helyi alakulat vezetője, a két parancsnok tiszteletet egymásnak.

- Üdvözlöm önöket Kairóban! Nevem Abdur-Rashid Haddad. Én fogom elkísérni önöket a piramisokhoz, továbbá teljes támogatást biztosítok az expedíciójuk eredményességéhez.

- Jó estét, Eduard A. Stone vagyok, küldetésünk kutatási vezetője – kezét nyújtva Haddad parancsnoknak - az urak a tudóstársaim, és Logan Jackson százados a speciális alakulat kapitánya – aki szintén kezét fogott Haddaddal.

- Kiválóan beszél angolul! – jegyezte meg a professzor

- Sőt, németül, oroszul és arámiul. Körülbelül tizenkét órája! – mondta Rashid mosolyogva – Nagy szerencsém volt, úgy tűnik...

- Értem, de valószínűleg nem a szerencsén múltott. Bízom abban, hogy hamar megtaláljuk a magyarázatot! Biztos tudja már az úti célunkat...

- Természetesen. Ha készen állnak, indulhatunk. Nyilván tudják, az esemény óta Egyiptom sem biztonságos. A kontroll is csak látszólagos, mint az egész Földön. Sokan szaladgálnak fegyverekkel, túlélésért küzdve. Vannak emberek, akik ezt erőszakkal teszik. Bár számuk elenyésző. Egy helyi fegyveres csoport a világ végének eljövételében hisz. Néhány óra leforgása alatt jött létre ez a szövetség. A csoport neve arabul الساعة الأخيرة, jelentése Az Utolsó Óra. Céljaik még nem ismertek. Fontosnak tartom elmondani, hogy nem egy terrorista, vallásfanatikus gyülekezetről van szó, a legtöbb igazember rettegve bujkál, az Elnémítottak elöl...

- Elnémítottak? – szólt közbe a professzor.

- Így nevezték el a bölcseink azokat, akik semmilyen nyelven nem értenek többé. Sok muszlim hiszi azt, Allah némította el ezeket a szerencsétleneket, mert nem érdemelték meg, hogy beszélhessenek.
- Érdekes elképzelés. Kérem, folytassa!
- Sokan rejtőzködnek előlük, mivel senkire sincsenek tekintettel, gyerekekre és asszonyokra is támadnak. Az Utolsó Óra megvédi az embereket, így egyre többen csatlakoznak hozzájuk. Létrehoztak néhány biztonságos, körbekerített tábor, melyek kisebb városokból, településekből állnak. A csoport fegyveres tagja csak az lehet, aki már túlesett a változáson. Az emberek tisztába vannak azzal, hogy az Elnémítottaknak is vannak hozzátartozóik, néhány órája még ők is csak egyek voltak akár a bujkálók közül. Bárkit érinthet ez a sors, így az empátia az egyetlen út. A magányosság korában élünk már jó ideje, az utolsó órában segítenünk kellene egymásnak! – szólt Rashid – Ön nem így gondolja professor?
- Nem! – mondta határozottan dr. Stone – Én úgy gondolom, már sokkal korábban segítenünk kellett volna egymásnak, de ha ez valóban az utolsó óra, bármilyen időintervallumot jelentsen, akkor a legalapvetőbb, amit tehetünk...
- Tökéletesen igaza van... Úgy látom a csapata elkészült, ha úgy gondolják, akkor elindulhatunk! – mondta Rashid, a professor bólintott. A teherautók, a dzsippel az élükön elindultak a Nagy Piramis felé. A nap még mindig forrón perzselt, ahogy lassan alámerült a horizonton. A professor a jármű ablakából kikönyökölve nézte, ahogy távolodnak a reptértől. Lehunyva szemeit, érezte arcán a napsugarakat és a menetszelet, melytől ellazulva nyugalmi állapotba került. A katonai konvoj mögött lassan kavargó, sűrű porfelhő szállt fel, ami könnyű selyemként lebegve elenyészett a levegőben.

2030. szeptember 28. 13:17 – Hanga Roa, Húsvét-sziget

- Most mégis mi a Jóistent csinálunk? – kérdezte hisztérikusan a nő, közben a karjaival hadonászott a táj minden irányába.
- Még nem tudom Brooke, de egyelőre próbálj megnyugodni! Rendben? – mondta határozottan a férfi. Még soha nem látta ennyire zaklatottnak a nőt, de megértő volt vele. Őt is megijesztette a helyzet, tanácstalan volt, az agya zakatolt. Az óriási szobrokra bámulva megszólalt. – Gyere, menjünk!
- Mégis hová? – hisztizett tovább a nő – Várj már! Alden, hová mész? Hallod?
- Brooke Alden nyomába eredt, aki egyenesen elindult a magasabb pont felé,

a kőmonstrumok irányába. Elég sokat kellett gyalogolni felfelé, Brooke egyre jobban zilált, szinte már kapkodta a levegőt, és a combjai is sajogni kezdtek.

- Lassíts, légy szíves lassíts! – fújtatott Brooke, a férfi egy kicsit visszább vett a tempójából, Brooke felé fordulva felmutatott egy Moai szoborra.

- Nézd, fel kell oda jutnunk mielőbb! Van egy ötletem!

- Mi az? Mondd már! – türelmetlenkedett a nő, mialatt a homlokáról csorgó izzadtságot letörölte alkarjával, néhány halk káromkodást mondva maga elé.

- Azt most hosszú lenne elmondani. Szedd össze magadat, és menjünk már végre! Jó? – utasította türelmetlenül fellobbanva a férfi

- Jó! – mondta megszeppenve Brooke. Elhallgatott, mert Alden sosem szokott ennyire határozottan parancsoló lenni vele. Végül elérték a magaslatot. A nő azonnal levágta magát egy monolitra, a combzaimat nyomkodva masszírozta.

- És most? – nézett kérdően a férfire

- Várj egy kicsit!

- De...

- Sss! – intette csendre a nőt – Te is hallod ezt?

- Mit kellene hallanom?

- Ssshhh! – ismételte meg Alden. Brooke éppen le akarta kiabálni, hogy ne csitítgassa, de elhallgatott, mert valami erősödő zajt hallott. Mintha irtatlan turbinák zúgtak volna... a felhők mögül, szétkavarva azokat, egy hatalmas anyahajó bukkant elő. A lélegzetük elállt, lefagyva bámultak az égre a Moai szobrokkal együtt, szinte kővé dermedve ők maguk is!

- Gondolom, ez nem volt a terved része? – kérdezte elhűlten a nő, közben megbabonázva bámulta az űrhajót.

- Hát ez nem igazán... - mondta Alden elszorult torokkal, ahogy nézte a kolosszális hajótest alatt kavargó, forrónak tűnő, vibráló levegőt, melyet egy brutális turbinalapát kevert, ami kitöltötte az űrhajó alját. Felocsúdva berántotta Brooke-ot takarásba az egyik szobor mögé. Elméje felpörgött. Levette a hátizsákját, és különböző műszereket szedett elő belőle. Elkezdte összecsatolni a perifériákat. A keze villámgyorsan pakolt, percek alatt épített egy kisebb adóállomást GPS-rendszerrel, műholdas kommunikációval ott a monolit-szobor tövében. Sebesen pötyögött a billentyűkön, laptopjának képernyőjén egy műhold jelent meg, „kapcsolódás Hórusz szeméhez” felirat volt olvasható, majd az „irányítás alatt” üzenet ugrott fel. Alden tovább gépelt, betűk rohantak a kijelzőn, az utolsó utasítást beütve nyomott egy entert: „Keresd a vezérlőt”. A monitoron a Földnek egy része volt látható

úrtávolságból, a magasságjelző-műszer harminchatezer kilométert mutatott. Az optikák rohamosan nagyítottak. A következő pillanatban már a Húsvét-sziget volt a kijelzőn, a saját pozíciójuk villogott rajta, közvetlenül mellettük az óriási repülőszerkezet felülről volt látható. A férfi streamelte az adást minden lehetséges hírszerző és katonai csatornán. Brooke zokogásba tört fel, pánik és rettegés fojtogatta, halálfélelem fogta el.

- Nyugi, nem lesz semmi baj! Hallod? Nem lesz semmi baj! – szorította meg a nő kezét - Vigyázok rád! Minden rendben lesz! Érted? – nézett a szemébe Alden, ekkor Brooke bólintott.

- Értem. Oké, tedd a dolgodat! – szedte össze magát a nő.

A képernyő felé fordulva megnyomott pár gombot, ekkor a műhold kamera teljesen rájuk közelített, a nő meglepődve látta magukat a kijelzőn, a férfi felnézett a kamera vélt irányába.

- Mindenkinek, aki látja ezt az adást! Alden Johnson őrnagy vagyok, az MI9 angol titkosszolgálat nyugalmazott ügynöke, NCTS számom 061820150246, a kód Ezüst 51, az Eljövétel megtörtént - Miközben ismételte a mondatot, ismét az űrhajóra állította a műhold kameráját. Az anyahajó lassan megállt a Rano Kau vulkán kráter-tava felett, majd elkezdett ereszkedni. A turbina erős légörvényt keltett, felkorbácsolva az alatta lévő tónak állóvizét is. Hirtelen a sebesen mozgó turbina megállt. Rengeteg, redőnek tetsző, döntött lapát volt rajta. Az anyahajó alja úgy nézett ki, mintha valami fémesen csillogó, antraciszínű teflonnal lenne beborítva. Szembántóan élénk, vörös lézerszerű fények jelentek meg a turbina alatt, koncentrikus körökben. A gigászi repülő hangtalanul lebegett, így egyértelműen láthatóvá vált, hogy valamilyen anti-gravitációs hajtóművel folytatatta a süllyedést, ez a többszáz ezer tonnásnak tűnő szerkezet. Lassan ért földet. Amikor ez bekövetkezett, robbanásszerű, velőtrázó zaj volt hallható, a föld pedig iszonyatosan megremegett. Ahogy rázkódott, Brooke újra bepánikolt, könnyek szaladtak a szemébe a félelemtől. Alden magához szorította és ráfonta karjait, amíg a remegés megszűnt. A férfi elképedve nézte, hogy az óriási, korong alakú űrhajó nagyobb, mint maga a kráter, pedig jól tudta, annak átmérője meghaladja a másfél kilométert. Az idegen repülőeszköz felülete teljesen simának látszott, a teteje szénfeketén csillogott, enyhén kiemelkedve a hajótestből, mint egy panorámaablak. Alden arra tippelt, hogy egy hatalmas vezérlőterem lehet alatta. Brooke lassan kibontakozott az ölelésből és csak meredten, némán bámulta az anyahajót.

2030. szeptember 28. 15:30 – Washington D.C, Titkos támaszpont

- Az adást egy angol katonai műholdhálózat Húsvét-sziget felett tartózkodó szatellitje küldte a hírszerzési ügynökségek többségének szerte a világon! – mondta az egyik technikus. Az elnök döbbenten nézte a közvetített adást, mögötte a vezérkar. Néma csend volt a helyiségben - *Mindenkinek, aki látja ezt az adást! Alden Johnson őrnagy vagyok, az MI9 angol titkosszolgálat nyugalmazott ügynöke, NCTS számom 061820150246, a kód Ezüst 51, az Eljövétel megtörtént* – szólt a hangszórókból Johnson hangja

- Értesítsék a professzort az esetről és küldjék át neki a felvételt is. Úgy tűnik dr. Stone mérései és kutatásai beigazolódnak a térség különlegességéről, de sajnós a Húsvét-sziget vizsgálódása elmarad egyelőre! - mondta fejét csóválva az elnök – Ki az üzenet küldője?

- Alden Johnson őrnagy, a brit MI9 visszavonult különleges ügynöke! Korán kezdte a karrierét, alig tizennyolc évesen. Extrém helyzetekre van kiképezve! Egy profi! - olvasta az elnök egyik embere Alden profilját – Több, mint ezer bevetése volt, az ő általa vezetettek kivétel nélkül vitte sikerre! Az összes létező katonai érdemrendet megkapta. Pályáját még az sem árnyékolta, hogy gyakran került összetűzésbe feletteseivel. Ez az ember képes bármivel, akár origami hattyúval ölni! – mondta az ügynök, amíg Johnson fegyverjártasságát, közelharc tudományát futotta át, majd folytatta - Ennek ellenére híres fejlett erkölcsi érzékéről. Kilépését egy balul sikerült akcióval indokolta... mialatt péppé verte az előljáróját. A legmagasabb körökből jött az utasítás, hogy szüntessék meg az ellene indult hadbírószági eljárást, azóta inaktív! Ennyit az angol hidegvérről! – fejezte be ironizálva az ügynök, mialatt tovább böngészte Johnson profilját, látszott rajta, hogy szimpatizál az angol veteránnal.

- Extrém helyzetekre van kiképezve? Azt hiszem ez egy igen extrém helyzet! Azonnal hozzák ki őket valahogy! Értesítsék Johnson-t az akcióról.

- Folyamatban van az összeköttetés! Néhány másodperc múlva tud beszélni vele uram! – mondta az egyik technikus. A következő pillanatban feltartotta hüvelykujját – Adásban van elnök úr!

- Johnson őrnagy, itt Barnett Connor, az Egyesült Államok elnöke beszél! Hall minket?

- *Tisztán és érthetően elnök úr!*

- *Bocsássanak meg, hogy közbe szólok, itt Vladimir Ivanov beszél, Oroszország elnöke. Szóljanak, ha tudnunk segíteni!*

Hirtelen megtelt a rádiócsatorna a különböző országok vezetőinek hangjával, akik szintén segítségüket ajánlották azonnal.

- Nos, nem számítottam arra, hogy hirtelen ilyen prominens személyek lesznek a beszélgetőpartnereim! – mondta kissé szórakozottan Alden, közben Brooke-ra nézett.

- Úgy tűnik, beválik a terved! – mondta fellelkesülve a nő.

- *Hallgatjuk önöket!* – mondta Connor elnök

- Elnök úr, nincs sok mondanivalóm, a közvetitésem magáért beszél. Sajnos semmivel többet nem tudunk jelenleg!

- *Hogy kerülnek oda? Mióta vannak ott?*

- Tegnap reggel érkezünk pihenni a mennyasszonyommal! Az éjszaka során valami óriási pánik lett a szigeten. Néhány ember megbolondult a turisták és a lakosok közül, rögtön üldözőbe vették a többieket, minket is! Sokan elkezdtek számomra ismeretlen nyelven kiabálni. Próbáltam néhányat meggyőzni, hogy jöjjenek velünk, de végül mindenki más irányba menekült. Azóta a szigeten kóborlunk. Nem tudjuk, hányan maradtak életben a közel háromszáz fő turistacsoportból, és a körülbelül négyezres lakosságból.

- *Értem. Megpróbáljuk önöket kihozni onnan!*

- De mi lesz a többiekkel? – kérdezte Alden

- *Megteszünk minden tőlünk telhetőt!* – válaszolt az elnök

- *Barnett, egy tengeralattjárónk van a Chile-i part közelében* – szólalt meg ismét az orosz elnök – *ha gondolod, most elindítjuk az őrnagy pozíciója felé.*

- *Tegyetek így, kérek! Meg sem kérdezem, mit csináltatok ott!* – mondta Connor enyhe szarkazmussal.

- *Hát, csak hajókáztunk! Jó volt az idő egy kiruccanáshoz!*

- *Rendben Vladimir, akkor ideje egy kicsit pecázn!*

- *Pecázni mi is szeretünk!* –szólt közbe meglepően tiszta angolsággal Hong Wu kínai elnök – *Van a közelben egy pár csónakunk! Csatlakoznánk!*

- *Örömmel látunk titeket Hong! Úgy tűnik, szerencsére ma mindenki halat akart fogn!* – folytatta az élcelődést Connors – *közben mi is útnak indítottunk egy halászhajót San Diego partjaitól nem messze. Johnson őrnagy elindultunk önökért, legyenek óvatosak! Uraim, a Tonhal akció elindult.*

- *Én a szardíniát kedvelem, de a lényeg, hogy legyen kapás!* – szólt Vladimir

- *Nekünk bármilyen zsákmány jó lesz! A Wuhan-i piacon mindenféle furcsaság elfogy, az emberekkel szinte minden megetethető... főleg szellemileg! Öröm lesz önökkel együtt horgászni! Wu kilép!*

- *Javaslatom pedig, hogy minden ország szüntesse be a Szótlanok gyilkolását, talán megmenthetőek valahogy... és nekünk mindig az a célunk, hogy minél többen legyenek... ilyenkor mindig félretesszük a túlnépesedés problémáját!*

- *Már megtettük a szükséges lépéseket! Külön 'gyógyimódot' fejlesztünk, mint mindig! Örülünk, hogy ti is így gondoljátok! Ivanov kilép!*

- *Rendben, akkor tengerre fel, szeljük a 'hullámokat'! Connors kilép!*

Rádiócsend lett végre. Alden és Brooke távcsövekkel pásztázta a hirtelen lett leszállópályát. A terjedelmes úrhajó csak állt, semmi mozgást nem észleltek. Csend volt, mint a hatalmas viharok előtt... Brooke megszólalt halkán:

- Nem gondoltam, hogy a világ kormányait mozgósítod a megmentésünkre. Bár én sosem bíznám az életünket politikusokra, de vannak jó ötleteid is!

- Nem mind az? – mosolyodott el Alden

- Hát nem is tudom. Például a Húsvét-szigeti kirándulásról most nem ez jutott eszembe! – szólt csipkelődve Brooke – Mondtam, hogy 'maradjunk otthon'!

- De azt is te mondtad, hogy soha nem viszlek sehová, meg hogy izgalmakra vágysz! Kicsim most Hawaii-on sem lennének nagyobb biztonságban... ráadásul ott van egy vulkán, amilyen labilis, akár egy gombnyomással is kitörhet, nem tudjuk, hogy milyen fegyverekkel rendelkeznek ezek az 'idegenek'!

- Igaz... - mondta megbocsátó tekintettel a nő – Szeretlek!

- Én is szeretlek! Nyugi, szerintem minden rendben van. Leszámítva azt a bazi nagy, mozivásznonra illő csillaghajót odalent! – kacsintott Alden a nőre.

Fort Hotel, Washington

Lázasan, sietve készült mindenki a buszos útra, terveik részletes kidolgozásán voltak. Keisha, Dian és a doki listákat írogattak. Aaron és Dan a térképek fölé hajolva, Liz segítségével beszélgettek. A fiatalok egymás között jól elvoltak. Adam minden figyelme Evelyné volt a csók pillanatától kezdve. A lány persze örült neki, hogy ennyire megérintette a fiút az ajkaik találkozása. Lehajolt az egyik táskáért, arcát eltakarta néhány előrehulló sűrű tincse. A füle mögé igazítva haját, oldalra pillantott, így találkozott tekintete Adamével. Csak a szemük sarkából látták Joe-t, aki éppen Zarához beszélt. De érzékelték, hogy valami furcsa dolog történik mellettük, így abba az irányba kapták a fejüket... Zara az ágyon ülve, váratlanul összecsuclott és a párnák közé zuhant! Ájultan feküdt, haja körülötte minden irányban szétterülve. Mindenki mozdulatlaná dermedt, a szobában tartózkodókban szinte megállt az ütő. Joe éppen oda

akart hajolni, hogy megnézzé, mi van vele, de ebben a pillanatban a lány felült, szemei felnyíltak, tekintete teljesen megváltozott, ettől még jobban lebénultak. A pupillái jóval világosabb árnyalatúvá váltak, fehéres fényel világítottak! Ekkor érthetetlen módon beszélni kezdett, a hangja mélyebben bűgött, nem nézett rájuk, csak maga elé meredve kántált.

– Ez a nyelv olyan, mint... - ekkor Elizabeth elnémult, mert a lány abbahagyta a mantrát, szemei felragyogtak, hófehérré válva izzottak, ekkor mindegyikük arcára kiült a döbbenet.

- Veszélyben van az Élet virága! Vigyetek a Mars kapujába, szükségem van a Patrónusra! – visszhangzott Zara hangja fejükben, mint valami suttogás, amit a koponyájuk közepén hallottak, azaz sokkal inkább érzéltek – Az Árnyak megérkeztek, kezdődik az Aratás! – az üzenete végén Joe megérintette a lány karját. A fiún azonnal, mint áramütés söpört végig egy energiahullám, közben Zara őfelé fordulva a szemébe nézett. Joe pupillái felvillantak, ő pedig ismét eszméletlenül zuhant vissza a párnák közé. Néhány másodperc eltelt, lassan tért magához, míg a többiek meredten bámultak rá.

- Milyen ez a nyelv? – kérdezte Dan idegesen Liztól

- Nem vagyok benne biztos, de a francia lány, Cecilé által beszélt nyelvhez nagyon hasonlónak tűnt...

- Mégis miről beszéltek? – nézett rájuk csodálkozva Zara

- Jól vagy? – fürkészte a lányt Joe

- Persze, jól vagyok! Miért? Mi történt?

Gyorsan összefoglalták a lánynak, hogy mit művelt az előző percekben, aki hitetlenkedve nézett a társaságra.

- Minden rendben, jól vagyok! – mondta Zara a szüleinek, akik le voltak sokkolódva a látottak és hallottak miatt. Egy ideig csend volt a helyiségben, egyre furcsább történések zajlottak körülöttük. Ezt az utolsót már nagyon nehezen fogadták be. Egy teljesen új világba csöppentek, nyoma sem volt a megszokott dolgoknak. Erősödött a félelem bennük, a valóság egyre ijesztőbb lett. Joe szorosán megfogta Zara kezét, úgy tűnt, hogy soha többé nem akarja elengedni. Lassan, de újra összeszedték magukat, próbáltak baljós érzéseiken túljutni, vagy legalább uralkodni magukon.

- Rendszerben, tehát akkor most téged a Marsra kellene, hogy vigyünk. Ahhoz viszont több kell, mint egy távolsági busz. Kik azok az Árnyak? A nevük alapján nem is biztos, hogy meg akarom őket ismerni. Továbbá az Aratás sem valami

betakarítási munkának, vagy egy örömteli szüreti ünnepnek hangzik ebben a kontextusban! – mondta Dan ironikusan.

- Próbálg velünk ismét telepatikus úton kommunikálni! – javasolta Elizabeth a lánynak. Egy gyors kísérletet ejtettek, de továbbra is csak Joe-val működött a telepátia. Zarának ljesztő volt a tudat, hogy néhány percre egyáltalán nem volt ön maga, mintha valaki benne rejtőzne valahol. Ettől pánik fogta el, egyre zaklatottabbá vált. Ekkor a fejében és nyaki gerince tájékán sosem tapasztalt vibráló bizsergést érzett, elméje furcsa módon elcsendesült, nyugalom lett úrrá rajta, hirtelen eltűnt minden aggodalma, béke járta át.

- Szerintem lassan elindulhatunk! – mondta Joe felhúzza a pólóját, majd leszedte a nyomókötést. A sebnek nyoma sem volt – Éreztem, hogy nem lüktet, de erre nem számítottam!

- De mégis hogyan? – hajolt közelebb az orvos.

- Az előbb, amikor Zara karjához értem, mintha óriási dózisban kaptam volna energiát. Pillanatok alatt eltűnt a testemből a fájdalom, a fáradtság. Erőteljes rezgést éreztem, főleg a seb környékén, aztán olyan forróvá vált, azt hittem meggyullad...

- Érdekes! - mondta az orvos – Ez pár dolgot megmagyaráz a múltban. De egyelőre mindegy! Szóval mit teszünk most?

Aaron szólalt meg, Liz tolmácsolt neki.

- Azonnal szereznünk kell egy járművet, mert hamarosan nem lesz esélyünk elhagyni a helyet! – miközben kimutatott az ablakon. A szomszédos utcákban növekedett a Szótlanok száma. Sokan közülük csak bolyongtak, de voltak olyanok is, akik gépiesen kerestek valamit és ezekből egyre több lett.

- Használjátok a motoromat! Gondolom, úgyis ti akartok menni a buszért. A szálloda melletti sikátorban, a szemétkonténerek mellett hagytam letakarva zsákokkal! – javasolta Joe

- Jó ötlet! Oké, tehát mikor indulunk? – nézett Dan a bátyjára.

- Holnap korareggel! – tolmácsolta Liz Aaron szavait – Ha sikerrel járunk és megvan a busz, akkor jövünk, felveszünk titeket, majd rögtön magunk mögött hagyjuk a városokat, minél kevésbé lakott környéket kell keresnünk...

- De mégis hogyan akartok keresztüljutni rajtuk észrevétlenül, vagy legalábbis sértetlenül? – mutatott ki az ablakon a nagytömegben érkező Szótlanokra Liz.

- Azt mindjárt kitaláljuk! Kezdjünk pakolni! – válaszolt Dan.

A szállodától pár utcával odébb, 6Gene-Ration villamossági szaküzlet

A szék hátrébb gurult, ahogy Dalair megmozdult álmában. Egyensúlyát kissé elveszítve félig felébredt. A lányra nézett, aki előredőlve, lehorgasztott fejével aludt. D rápillantott az órájára, délután négyet mutatott. Jól bealudtak, az egészítés menekülés teljesen kimerítette őket. Csendben felkelt a székéről, és a foglyához lépett. Alvás közben békésnek tűnt. Óvatosan a függő medálért nyúlt, lassan kézbe vette, hogy közelebről meg szemlélje. Úgy nézett ki, mint valamilyen misztikus csomó. Megfordította. Egy gravírozott felirat volt annak lefedett hátulján, „*Beidh mé a bheith in éineacht leat go deo, ní bheidh ort a bheith ina n-aonar!*”. Dalair még azt sem tudta, egyáltalán milyen nyelven írták, nemhogy mi a jelentése. Felnézett a lány arcára. A szemei egyenesen Dalair pillantásába mélyedtek, már nem próbálta megtámadni. A tekintetéből végtelen szomorúság áradt, hatalmas úr volt benne. A fiú torka összeszorult a látványtól, még soha nem látott ilyen bánatot senkinek a szemében. Lassan elindult a keze Barbara arca felé, de a lány mozdulatlan maradt. Finoman végigsimított az arcán, miközben az behunyta szemeit. Bőre olyan forró volt, mintha magas láz gyötörné. A lány jobb szemhéja alól egy kövér könnycsepp csordult ki, amely végigszaladt az arcán. A fiú letörölte a kezével és adott egy korty sört neki. Odahúzta a székét a lányhoz közel, majd megfogta a kezét és ült vele némán. Fájó szívvel nézte, ahogy a könnyek egyre sűrűbb patakokban folytak a gyönyörű, smaragd színű szemekből. D felállt a székből és elkezdte kioldozni a lány csuklóit és lábait. Miután ez megtörtént, Barbara továbbra sem moccant, csak nézte a fiút. Dalair visszaült a székére. Lassan kiapadtak a könnyek, ők szótlánul nézték egymást. A fiúnak nem volt más gondolata, csak a lány szépsége. Furcsa érzés járta át, a gyomra összeszorult, zavarba jött a lány átható pillantásától, a tekintete megváltozott, emberibb lett. Több mint öt perc telhetett el, végül Dalair megtörte a csendet.

- Jobban vagy? – kérdezte halkán

Barbara csak nézett rá, látszott rajta, hogy nem tud mit kezdeni a szavakkal. Nem pusztán nem érti, hanem fogalma sincs, hogy mi a beszéd egyáltalán. Aztán kicsit fészkelődni kezdett, majd hirtelen felpattanva a székből elindult az ajtó felé, a fiú meglepetésében szikrát sem kapott. Azonnal utána vetette magát. Elkapta a lány kezét, erre az fordulatból meg akarta ütni a fiút, aki félrehajolva rákarolt a testére és magához szorította. Kicsit még küzdött, majd abbahagyta. Míg így álltak a fiú arcára simult Barbara haja, megérezte bódító

illatát, ekkor elengedte a szorításból. A lány azonnal benyúlt a szoknyája alá, a bugyiját készült lehúzni, közben le akart guggolni. Dalair csak most kapcsolt.

- Hohó, várj egy kicsit! – majd megfogta a karját és húzta maga után, a lány engedelmesen követte. Az irodaajtót kinyitva, a többiek pislogva, meglepődve ébredtek. Végül elérték a mosdót, Dalair odavezette a vécéhez. Ekkor a lány ismét a bugyijáért nyúlt, a fiú azonnal zavartan fordult el. Erőteljes csorgást hallott, amitől még inkább zavarba jött.

- Csak én lehetek olyan hülye, hogy sörrel itatlak, aztán csodálkozok, amikor nyakon akarsz verni, mert nem hagylak kimenni, pisilni! – Dalair úgy érezte magában beszél, míg a csordogálás abbamaradt, majd vécépapír tépésének hangja hallatszott, végül a leöblítésé. A lány odasétált a csaphoz és megmosta a kezét. Az egész olyan automatikusnak tűnt, egyértelműen látszott, hogy a megszokás vezette Barbara minden egyes mozdulatát. Mikor a műveletnek vége lett, megállva ránézett a fiúra, mintha irányítást várna. D kézen fogta ismét, majd kimentek a többiek közé. Azok nem szóltak semmit, csak nézték a lányt, aki arcról arcra végigmért mindenkit. Kicsit olyannak tűnt, mint egy gyanakvó, elvadított kutya. Közben Ink is felébredt, fülében még szólt a zene, enyhébb fejfájással ébredt. Az irodából kilépve rögtön Dalairrel és Barbarával szemközt találta magát.

- Mi történt? – kérdezte meglepve – Lemaradtam valamiről?

- Múlik belőle az agresszió, bár továbbra sem szól egy szót sem, talán nem tud semmilyen nyelven. Viszont úgy tűnik, már kezdenek ismét érzései lenni! – D elhallgatott, rossz érzéssel töltötte el, hogy úgy beszél a lányról, mintha ott sem lenne. Mindenki idegenkedett tőle, beléjük égett a kép, ahogy a véres üvegdarabot markolja. Nem tudták, hogy a saját vére, vagy egy szerencsétlen áldozatáé volt-e...

- Nézzétek megértem, hogy nem tett senkire jó benyomást a felbukkanása, de sajnós fogalmunk sincs arról, mi történt vele, vagy miért történt vele ez az egész egyáltalán! Sőt, bármelyikünkkel megtörténhetett volna... de ami még rosszabb, hogy meg is történhet. Arra kérlek titeket, hogy próbáljatok segíteni neki, talán egy kis emberség is javíthat az állapotán. Ügyelek arra, hogy senkit se bánthasson. Ez így rendben? – kérdezte D, közben szemeivel végigfutott a csoporton. Akik értették, azok bólogattak. Leültek ismét körbe, Catherine és Samuel még aludt. Dalair hozott egy szendvicset Barbarának, aki elvette és enni kezdett, közben végig a fiút nézte.

- Szerintem le kellene lépnünk innen mihamarabb! – kezdte Four – Ez a hely csak rövid ideig nyújt biztonságot...
- Egyetértek. Kell egy autó. Valamilyen kisbusz! – szólt D
- Mondjuk, hogy van autó! Utána mégis hová? – kérdezte Ink, közben Barbara mindig arra nézett, aki éppen beszélt, míg nagyokat harapott a szendvicsbe. Láthatóan nagyon éhes volt, az arca ismét semmilyen érzést nem tükrözött.
- Mindegy, csak el innen! Hátunk mögött hagyva a tömeget!
- Bármennyire is nem fog tetszeni nektek, de akkor ezt holnap reggel kellene meglépni. Szerintem elég egyszer elhagyni ezt a rejtekhelyet, ugyanis holnap már kaja után kellene néznünk, így megkockáztatva, hogy meglátnak minket, amikor visszajövünk, és akkor végleg idebent rekedünk! – mondta Ink, majd elhallgatott, mert Barbara egyfolytában, szinte pislogás nélkül figyelte.
- Honnan akartok autót szerválni, és hogy indítjátok el, a legtöbb lopáselleni rendszerrel szerelt? – kérdezte Snow.
- A válasz egyszerű. Bárhonnan. A második kérdésedre a válasz pedig Ink. Diplomázhatna autók elkötéséből.
- Értsem úgy, hogy amíg én a csillagokat bámultam, addig ő mások autót vette kölcsön? – kérdezte az asztrofizikus.
- Egyebek között azt is. Hozzáteszem, sosem volt nagy érvágás az áldozatok pénztárcáján, mivel itt is „csillagokról” van szó! Értékes autókról beszélünk, dúsgazdag tulajdonosokkal! – védekezett a tetovált srác.
- Igazán nem lesz egyszerű a dolgod. Hányan maradhattak meg normális állapotukban odakint? – ráncolta homlokát Snow.
- Szerintem láttad, hogy mennyi üldözőnk volt. Nem kecségtet semmi jóval a helyzet! Szeretnék elmenni, megnézni, hogy Camilla jól van-e! – mondta végül határozottan a fiú. Ebony szólalt meg, semmit nem értve a párbeszédekből.
- Mégis meddig maradunk itt? – kérdezte spanyolul
- Holnap lelépünk, ahogy már megbeszéltük! – válaszolta Ink csípőből. Ekkor mindenki csodálkozva nézett a tetovált srácre. Ő lepődött meg a legkésőbb.
- Spanyol párbeszéd zajlik:*
- Te beszélsz spanyolul? – pislogott meglepetten Ebony
- Nem tudom, beszélek? – kérdezett vissza elképedve Ink
- Nekem nagyon úgy tűnik!
- Hát akkor eléggé gyorsan megtanultam, ami azt illeti!
- Végre tudok veletek kommunikálni! – lélegzet fel örömmel Ebony - Annyira elszigetelve éreztem magam...

Ink a többiek felé fordulva, mosolyogva váltott át angolra.

- Tudok spanyolul! Beszélek spanyolul! – mondta lelkesülten

- Azt vesszük észre! – örült meg Dalair is – Mégis mióta?

- Nem tudom. Ha nem szólal meg Ebony, akkor fogalmam sem lett volna az egésztől! Ébredésem óta lüktetett a fejem.

- Az látod nekem is, de kegyetlenül! – mondta Four – Jó lenne, ha már múlna! Ekkor hirtelen felébredt Cat, felülve a következő mondta:

- Kwiat zycia jest w niebezpieczeństwie!

- Mit mond... - kérdezte volna Dalair

- Veszélyben az Élet virága! – válaszolta Four csodálkozva.

Lengyel párbeszéd zajlik:

- Mégis miről beszélsz? – kérdezte Four a lánytól

- Mióta beszélsz te lengyelül? – nézett rá döbbenten Cat

- Szerintem azóta, amióta Ink spanyolul...

- Ink beszél spanyolul? – majd észrevette Barbarát – Ő mit keres itt? Mennyit aludtam? – kérdezte ijedten a lány.

- Körülbelül hat órát! – nézett az órájára Four – Mi ez az Élet virága dolog?

- Fogalmam sincs. Álomban egy sugallat visszhangzott és ezt mondta. Meg valami Mars kapura emlékszem. Nem tudom, zagyvaságnak hangzik az egész!

- Valaminek történnie kellett! Valami újabb változás van! – mondta Four határozottan, el kezdett járni az agya, a többiek egy szót sem értettek.

- Hogy érted? – kérdezte Catherine

- Még nem tudom, de valami nincs rendben. Érzem...

- Miért eddig rendben volt? – kérdezte cinikusan a lány

- Tudod, hogy nem így értem!

- Sajnálom! Tehát mire gondolsz?

A fiú előhalászta a zsebéből a telefonját. Majd gyorsan elkezdte nyomkodni.

- Mi van Four? Mondj már valamit! – türelmetlenkedett Dalair

- Nem tudom, de szerintem valami megint történik. Bármi is ez a folyamat, hullámszerűen viselkedik. Talán valamilyen sugárzott frekvencia. Ha az, akkor egy újabb hullám terjed. Próbálok valamit keresni... - váltott angolra Four

- Jó, de mégis mit? – húzta fel a szemöldökét Dalair

- Nem tudom, bármit. Valamilyen csatornát, amit a kormányok, ügynökségek, hadsereg, esetleg a hadi tengerészet használ. Valahogy csak kommunikálnak egymással, gondolom ők nem egy üzletben találtak menedéket!

- Ha még léteznek ezek a dolgok...

- Azért csak maradt ott is néhány normális ember!
- Voltak ott azok is? – kérdezte Ink játszott kíváncsisággal
- Reméljük. Azt érzem, hogy újabb baj van! – közben letette a telefonját, majd a hátizsákjából kivett egy laptopot. Egy vezetékkel rákapcsolta a mobilját és felnyitotta a képernyőt. Akik mellette ültek, először nem hittek a szemüknek. A karakterek helyett, az összes billentyűn a 4-es szám volt látható, semmi más, csak négyesek sora.
- Baszki, te nem vagy normális! – hüledezett Ink
- Nekem mondd! – mosolyodott el Four - Minek rá másik szimbólum, már évek óta nem nézem a billentyűzetet, csak érzem! – majd elkezdett olyan gyorsan gépelni, hogy szinte alig látták az ujjait, míg a képernyőn pörögtek a számok, betűk... olyan volt az egész, mintha a Mátrixot látnák életre kelni!
- Nekem is kell egy ilyen, csak csupa hármassal! – mondta lengyelül Catherine, közben rámosolyodott a hekkerre.
- Azt ki kell érdemelni „Tri-nity”! – válaszolta kaján mosollyal kacsintva Four
- Értem, majd igyekszem! – flörtölt vele a lány
- A fiú ekkor talált egy titkos felvételt. A következő percekben lefagyva nézték a kijelzőt. Egy hatalmas úrhajó lebegett a Húsvét-sziget felett, majd egy férfi beszélt rajta Ezüst 51-et és Eljövételt ismételve.
- Nekünk basztak! – szólalt meg elsőként Ink szájtátva
- Nagyon úgy fest! – mondta D, miközben Barbarára nézett, akinek mintha félelmet látott volna a szemében.
- Kicsit használhatom a gépedet? – kérdezte Cat, amiből a többiek továbbra sem értettek semmit. Four először eléggé meglepetten nézett a szőke lányra, nem látva értelmét a kérdésnek.
- Légy a vendégem! – válaszolta kissé gúnyosan a fiú, és oda fordította neki a csupa négyes billentyűzetet. Catherine a felső ajkára helyezte a mutatóujját, mint aki most gondolkodóba esett, Four önelégülten vigyorgott rá. Ekkor a lány hirtelen elkezdett gépelni, hasonló tempóban, mint a fiú, akinek közben leesett az álla. A képernyőn a „Feltöltés alatt” felirat jelenet meg egy csomó ablakban. A következő percekben már az összes közszolgálati videó-szerveren fent volt a felvétel, mikor a fürge, kecses kezek megálltak.
- Szerintem erről mindenkinek tudnia kell azonnal, hogy ne legyen akkora a meglepetés, vagy váratlan a veszély! – mondta Cat a fiúra nézve – Nagyon köszönöm! – fordította vissza Four felé a laptopot, majd puszt nyomva az arcára, felállt és kiment a kis konyha felé, míg a többiek szemmel kísérték.

- Nagyon szívesen! – mondta döbbenten maga elé a fiú
- Azt hiszem megtaláltuk a zsákhöz a foltot! – közölte Snow
- Ezt már nem hiszem el! Itt mindenki valamilyen különleges képességgel van megáldva? Komolyan, mint A Szupercsapat... – hitetlenkedett Dalair
- Hála Istennek! Vagy a Rendező Elvnek, ahogy te nevezed! Azt hiszem, mindegy, hogy Őt minek hívjuk, ezt kellene megtanulnia az összes vallásnak a világon, akkor talán megértenék a hívei és nem üldöznék vagy ölnék egymást hiába. Egyről beszél az összes! A Mindenhatóról! – mondta Samuel, aki akkor ébredt fel, amikor a felvételt kezdték nézni – Azt gondolom, az emberiségnek most már tényleg össze kellene fognia! – mondta, mialatt a képernyőt nézte.
- Nem kellenének vallások, a többivel egyetértek, nem vagyok Istentagadó! Bocsánat, mindjárt visszajövök! – mondta Four, majd felállt és a lány után ment. Catherine az étkezősaroknál állt és éppen egy üdítőt kortyolgatott, miközben az órájára nézett.
- Hogy csináltad? Hiszen még angolul sem tudsz? – kezdte Four, szemével a lány tekintetét kereste, aki felpillantott.
- Ösztönből! Ezt érezni kell, ide a tudás már édes kevés!
- Nagyon igaz. Tudod, hallottam már ezt valakitől...
- Nem ilyennek képzeltelek el Forester Sparks, „Four”! – mosolyodott el a lány, a srácnak csak most esett le a dolog – Örvendek a szerencsének!
- Catherine White, alias „Cat on keyboard”? Megleptél! A milliomos csemete, aki a legnagyobb hackerek között oszon a klaviatúrán, mint egy fehér cica...
- Ex-milliomos csemete! Tudod, nem csak az árvaházakban szökken szára a Hedera Helix, ami a kibertérben hajt ki.
- Tehát jól emlékszel a kis csevegéseinkre a hálózaton! Én szentül meg voltam győződve arról, hogy valamelyik nyomozó hivatalnak dolgozol!
- Ehhez képest eléggé sokat flörtöltél velem... Rengeteget meséltél magadról! A legbelső titkaidat is megosztottad kérés nélkül... – mondta a lány kacéran.
- Reméltem, egyszer a dögös ügynöknő kap el, ha már meg kell történnie...
- Csalódott vagy, hogy én is csak egy árnyék vagyok a hálón?
- Te számomra sosem voltál árnyék. A fény vagy, aminek az árnyék a létét köszönheti! Te vagy, aki fényárba borítja a lelkem legsötétebb zugait is...
- Lassan lejár a négy perced Four! – nézett ismét az órájára Cat - Mikor töröd már fel a rendszeremet? – szolt a lány, közelebb lépve egyet a fiúhoz.
- Most! – majd magához húzta a lányt és megcsókolta. Mohó csókolózásba kezdtek, majd Four behúzta a lányt a közeli irodába, lehámozták egymásról a

ruhákat. A padlón szeretkeztek, nem törődve senkivel és semmivel... az idő, az érzékek viharában könnyű selyemmé foszlott, míg a mámor egyre mélyebbre szívta magába a szerelmeseket...

Később, a szétszórt ruháik között, egymás mellett, háton fekvé bámulták a négyzetpanelekből álló mennyezetet.

- Örülök, hogy van olyan „rendszer”, amire nem csak négy percet szánsz... hanem a sokszorosát! – szólt ellazultan, mosolyogva Cat.

- Pedig, amint megláttam a tökéletes, csábítóan érzéki hardveredet – a fiú közben felkönyökölt és gyönyörködve simogatta a lány meztelen testét – eléggé aggódtam, hogy két perc alatt végzek a feltöltéssel! – mondta maga elé őszintén, boldogan viccelődve.

- Bolond! – kacagott fel a lány, de rögtön el is komolyodott - Félek, hogy most lesz vége a világnak... amikor végre megtaláltalak...

- Féltém, hogy nem találak meg, és úgy kell, elhagyjam ezt a világot... ha nem is élhetek sokáig a paradicsomban, legalább már érezhettem, hogy milyen ott lenni! - simított végig a lány haján, közben arccal is felé fordult.

- Ilyet ne mondj, kérlek! Örökké fogsz élni... és velem! - összenevettek

- Tudtad, hogy ki vagyok, amióta bemutatkoztam. Miért nem...?

- Miért nem árultam el? Hiszen mondtam, hogy szólítsatok Cat-nek! – nézett rá kérdőn a lány, majd kacéran nevetett.

- Igaz, tényleg mondtad! Lemaradtam! – mosolygott Four, megcsóválva a fejét - Fehér cica! Hogy lehettem ilyen lassú.

- Lengyelül megértetted volna? Különben is szerettelek volna kicsit jobban megismerni... személyesen.

- Biztos voltam benne, hogy már láttalak valahol. Csak néhány fotó volt rólad évekkkel ezelőtt, amikor kisebb cikkeket találtam a White Squid történeted miatt. Aztán semmilyen közösségi oldal, semmi egyéb. Rögtön beugrott, mikor rájöttem, hogy ki vagy valójában, de erről fogalmam sem volt, sosem kötöttem volna a két dolgot össze.

- Te már láttál is engem, még ha nem is tudtad az egészet összerakni! – mosolygott Cat - De rólad sehol semmi!

- Azt álmomban sem gondoltam volna, hogy veled chatelek! Csak a nickneved volt nekem. „Macska a billentyűzeten”, meg a fehér cica animációja, ahogy a klaviatúrán szaladgál. Jó pár weboldalon láttam, amit bezúztál! – nézett a lányra elismerően - Olyan titokzatos voltál még számomra is, pedig szinte

mindenkit le tudok nyomozni. Körülbelül egy éve, amikor felbukkantál, azt hittem, hogy már a nyomomban vannak. Azt sem tudtam, hogy ilyen közel vagy hozzám. Szépen eltűntettél mindig mindent magad után. Sehol egy elektronikus lábnyom. Aztán egyre sűrűbben beszélgettünk „névtelenül”, imádtam az átgépzelt éjszakákat, egyre inkább tudni akartam, hogy ki vagy valójában. A végén már az sem érdekelt, hogy esetleg egy ügynök vagy. Gyakorlatilag már csak az éltetted, hogy valahol létezel...

- De nem csak téged! Én is azért ébredtem fel mindennap vidámabban, mert tudtam, hogy vagy nekem! Sőt néha én is voltam paranoiás, hogy az apám kerestet veled, és hogy tudod a múltamat. De képtelen voltam, nem kapcsolatba lépni veled. Amikor elkezdődött ez az egész örület, a reményeim elkezdtek szertefoszlani.

- Majdnem egy teljes évünk ment el, de még előttünk van az élet, habár fogalmam sincs, hogy mi a virága...

- Nos, igen! – mondta elszomorodva Cat - Mennünk kellene, a többiek már biztos várnak! – fejezte be a lány, a fiú bólintott. Összeszedve cuccaikat felöltöztek, rendbe szedték magukat, majd kimentek a többiekhez. Mindenki a saját dolgával törődött, tapintatosan kezelték az eltűnésüket, csak egy felpillantással nyugtázták, hogy előkerültek.

Dalair szeme állandóan Barbarán volt, aki csendben ült. Olyan magányosnak tűnt még így közöttük is. Ekkor letelepedett mellé, majd megfogta kezét és megsimogatta. A lány szemeiben újra a végtelen szomorúság látszott, de arca továbbra sem tükrözte ezt az érzést és semmilyen mást sem.

- Most mit csinálunk? – tette fel a kérdést Ink

- Telefonálunk! – mondta Four

- Igen, és kit hívunk fel?

Forester egy kontaktot keresett a telefonjában és lenyomta a hívás-, majd a kihangosító-gombot. Kicsörgött, felvették.

- *Mondd drágám!* – szólt bele egy férfihang

- Szerbusz, édes! - válaszolta Four vigyorogva

- *Fiam, most nagyon nem érek rá a baromságaira, és ne szórakozzon a feleségem telefonszámával!*

- Önnek is jó napot elnök úr! Láttam egy érdekes videót, lehetne a címe a Húsvéti meglepetés!

- *Én is láttam, még mielőtt feltöltötte volna a Youtube-ra...*

- Nem én voltam, a barátnóm tette.

- Örömmel hallom, hogy megtalálta a lányt, így talán nem az én Facebookommal fog szórakozni, feltöltögetve a rólam készített képeit, melyet a Fehérház biztonsági kameráival rögzített. Esetleg nem kell újra percekig beszélgetnem önnel esténként, miközben a CIA azon dolgozik, hogy kézre kerítse. Hiszen végre van már izgalmasabb tennivalója is, egy igen szerencsés hölgy személyében annál, minthogy biztonsági rendszereket tör fel, vagy tesz tönkre...

- Nagyon hiányzott az ön kiváló és csípős humora elnök úr! Lehet már tudni valamit az idegenek céljáról?

- Nézze, most tényleg nincs időm sajtótájékoztató tartani önnek, de ha lenne is, miért gondolja, hogy érdemes az információra?

- Mert barátok vagyunk? – kérdezett vissza Four

- A barátok nem bujkálnak egymás elől...

- De igen, ha féltik a szabadságukat a barátaitól! Ez egy speciális barátság.

- Értem – mondta derűsen az elnök – Egyelőre semmit nem tudunk, csak ami a felvételen látható! Ha a személyes véleményemre kíváncsi, mint általában, akkor attól tartok, nem diplomáciai kapcsolatokat gyűjtene. Különbözik meg az egész világ az érkezésük előtt néhány órával és nem egy viszonylag kieső szigeten landolnak, miközben még csak nem is köszönnek. Nemhogy felvegyék a kapcsolatot a Földön bárkivel, hogy hová parkolhatnak.

- Teljesen jogos, amit mond elnök úr! Nem akartam zavarni a munkájukat! Hamarosan jelentkezem!

- Azt sejtettem.

- Nem sikerült bemélnünk elnök úr! – mondta a technikus.

- Azt is sejtettem. Tehetséges fiatalember, talán egyszer még hasznunkra lesz valahogy. De most Four a legkisebb problémánk. Van valami hír a szigetről?

- Semmi! Egyelőre csak állnak, nincs mozgás továbbra sem. A tengeralttjárók közelednek a partokhoz. Értesítettük dr. Stone-t a fejleményekről, ahogy ön elrendelte uram. Megkapta a felvétel másolatát is. Azt mondta, amint megtud valamit, értesít minket. Indítsuk a légi erőt a sziget irányába?

- Nem! Egyelőre csak kémdrónokat küldjenek oda. Fogalmunk sincs, milyen következményei lennének egy támadásnak. Továbbra is maradjon a teljes készenlét, ahogy azt a többi országgal egyeztettük. Ki tudja, hogy milyen fegyverekkel rendelkeznek. Ha pedig csak a Science Fiction irodalomra, vagy esetleg ilyen filmekre gondolunk, már azokból is sejthető, hogy valamilyen

pajzzsal, erőtérrel rendelkeznek. Szerintem az is eléggé egyértelmű, ha valakik meg tudnak tenni olyan távolságokat, amiről mi még csak gondolkodunk, vagy inkább álmodozunk, akkor nem csak technológiájuk, fegyverarzenáljuk, de a védelmi rendszerük is jelentősen jobb, mint a miénk. A fegyveres konfliktust ne mi kezdjük, hátha járható a békés út, bár ezt az eddigiekből erősen kétlem. Reméljük, hogy a Föld nemzeteinek együtt van elég tűzereje és szaktudása, amennyiben védekezni kényszerülünk. Arról nem beszélve, hogy keményen meggyengültünk ezzel a világszintű kommunikációs katasztrófával, aminek most már egészen sejthető az oka, jobban mondva az okozói...

- Újabb hírek a nagyvárosokból uram! – szólott egy másik operatív tiszt, arcán leplezetlen nyugtalansággal.

- Ne kíméljen, hallgatom! – mondta Connors elnök szárazon.

- A magasabb felhőkarcolókat, tornyokat és adóállomásokat a Szótlanok folyamatosan növekvő tömege veszi körül, láthatóan egyre harciasabbak és erőszakosabbak ezektől. A világ számos pontjáról ugyanilyen megfigyelések érkeznek be. Ráadásul eléggé úgy tűnik, hogy emelkedik a Szótlanok száma és megjelent egy új típusa, ami igen gyorsan „terjed” közöttük, erről később teljes körűen tájékoztatják önt elnök úr!

- Ez nagyon nem jó hír! – mondta csalódottan maga elé az elnök, fogalma sem volt, hogy mit lehet tenni ezután, majd elmerült a szeme az egyik populációs térképen, ahol a piros pontok száma egyre növekedett. Közben az agya a családján járt, ők szintén itt voltak a támaszponton, de csak telefonon tudtak érintkezni, pedig szíve szerint végig mellettük lett volna.

Kairó közelében, Egyiptom

A professzor kissé megriadt álmából, amikor a dzsip ráhajtott egy bukkánóra, majd fékezett. Dr. Stone nem értette, hogy mi történik, miért állnak meg. Az órájára nézett, körülbelül ötven perc telt már el, amióta elindultak. Ez azt jelenti, már közel kell, legyenek. Kiszállt az autóból, csak úgy, mint Logan százados. Rashid terepjárója a konvojuk élén állt, előtte pedig ő maga, kezében egy távcsővel. Határozottan fürkészett vele egy bizonyos irányba, így ők is ösztönösen arra néztek. Először a szemeiket dörzsölgették, mert nem akarták elhinni, amit látnak. Több ezer Elnémított, akik a három nagyobb és a három kisebb piramis körül összevissza mászkálnak, míg esetlenül próbálnak bennük kárt tenni valahogy, de különösebb sikerek nélkül.

- Ezt nem hiszem el! – mondta döbbenetesen a százados
 - Így lehetetlen lesz a nagy piramisba bejutnunk, hiszen még a közelébe sem tudunk menni! – szólt a professzor
 - Pár órával ezelőtt még nem volt itt semmilyen tömeg. – kezdte az arab vezetőjük – Erről fogalmam se volt eddig. Néhányan voltak itt, de elfogtuk és elszállítottuk őket. Ennyit viszont képtelenség erőszak nélkül összegyűjteni...
 - Találnunk kell egy másik bejáratot. Elméletileg a Szfinx alatt van egy titkos átjáró a Nagy Piramisba. Valójában még sosem találták meg, ez egy kissé megnehezíti a feladatot! – gondolkodott hangosan a professzor.
 - Feltéve, hogy egyáltalán létezik ez a folyosó! – kételkedett Logan, miközben az óriási szobrot bámulta egy éjjellátó segítségével. Átkapcsolt hőérzékelős kamerára, így még inkább elcsodálkozott. Amerre csak nézett a szobor és a piramisok irányában, mindenhol csak vörösen izzó, emberi alakok járkáltak, miközben minden irányból egyre csak jött a tömeg! – Szerintem mennünk kellene, itt nem biztonságos!
 - Egyetértek! Menjünk az előkészítetett, egyik közeli katonai állomásra, ott majd kitalálunk valami tervet! – javasolta Rashid. Beültek a járműveikbe, visszafordultak és egy másik útra kanyarodtak rá. Amint a kereszteződésben lelassultak, Jackson százados jobbra nézett és megpillantott a konvojuktól úgy jó ötven méterre, néhány alacsonyabb sziklafal mögül előbukkanni körülbelül száz-százötven Elnémítottat. Széles sávban egyenes az autók felé haladtak. A katonák azonnal célra tartottak, várták a tűzparancsot. A feljűk hömpölygő tömeg egyre csak jött, közöttük fiatal és idős emberek. Meglett férfiak és asszonyok, serdülőkorú fiúk, lányok, sőt kisebb gyermekek is. Tekintetükben a végtelenül ürrel, élettelen arckifejezéssel masíroztak. A látvány egyszerre volt félelmetes és szívszorító, mint a sivatagban bolyongó, kárhözatra ítélt lelkek...
 - Ne lőjete! – adta utasításba Rashid az embereinek. Sajnálattal, szomorúan nézte a vonulókat, keresve közöttük az ismerős arcokat.
 - Senki ne tüzeljen! – parancsolta Jackson is az ő katonáinak, arcán keserű döbbenettel fürkészte az üres tekinteteket.
- Ahogy a csapatszállítók elhaladtak a tömeg előtt, azok már majdnem elérték őket, de nem törődtek velük, csak mentek tovább. A néma horda egyenesen a piramisok felé tartott. A professzor és a vele érkezett kutatók is bámulták az egyre távolodó, némán, öntudatlanul hömpölygő emberi masszát.
- Mint egy rakás zombi... – szánakozott Jackson

- Inkább irányított alvajárók! – tűnődött el a professzor, közben felnézett a tündöklő Holdra – Azt tudta Logan, hogy a lunatizmust, azaz holdkórosságot, vagy még pontosabban fogalmazva a szomnambulizmust napjainkban sem értjük? A holdkóros elnevezés még a régi időkől származik, mert a kórban szenvedők a holdfényt követték, mivel akkor éjszakánként nem volt más erős fényforrás a névadás időszakában. Persze, azóta már a kutatások lokalizáltak egy bizonyos gént, amely talán felelőse lehet az alvajárásnak. De, mint annyi minden, csak a féligazsága ennek a világnak. Sok esetben nem is fogható csak és kizárólag a felfedezett génre, bár öröklődő rendellenesség. Napjainkban megemelkedett az érintettek száma, mert az emberek sokkal nyugtalanabban alszanak. Nagyon a feszültségek társadalmunkban. Jobban mondva, a jelenleg éppen összeomló társadalmunkban! – kis szünetet tartva folytatta – Főleg ez miatt, egyre többen választottak maguknak meditatív tevékenységeket, mint például a jóga! Sokan mintha mélyálomból ébredtek volna, egyre nagyobb spirituális közösségeket hoztak létre, akik a szeretetet, a harmóniát hirdették szerte a világban. Volt ezek között is hamis bőven! Nos, ezt a történetet most az igazak is nehezen élik meg. Bár van egy halvány elméletem arról, hogy ezeket az embereket nem annyira, vagy éppen nem olyan gyakran alakítja, mint a többit. Na de térjünk vissza az alvajárókhoz! Kevesen vannak tisztában azzal, akiket nem érint, hogy a gyermekek tíz százaléka és minden ötvenedik felnőtt küzd valamilyen módon ezzel a furcsa jelenséggel. Alvás közben, személyenként eltérő ez a folyamat, a legapróbb motorikus kézmozdulatoktól és ágyban felülésektől kezdve, a bonyolultabb cselekvésekig, mint az evés, vagy a szexuális aktivitás, sőt autóvezetés is szerepel a számos eset között. Az elszenvedője lehet ártalmatlan és erőszakos is. Annyira sokféle módon zajlik, hogy hosszú lenne most ebbe belemenni...

- Mégis mit akar ezzel mondani doktor? Hogy ezek az emberek mindannyian alvajárók? – kérdezett vissza a százados kételkedően, sőt inkább tagadva a professzor gondolatát.

- Nem állítom, ez csak egy ötlet! Szimplán próbálok ötről a hatra jutni, de nem utatom tovább ennek részleteivel! – eközben már sokadjára nézte meg notebookján a Húsvét-szigeten készült felvételt hang nélkül – Viszont, ha mégis egy fajta furcsa álomban vannak, és a sötétségben botorkálnak ezek az emberek, akkor muszáj, hogy sürgősen felébredjenek! Vagy valahogy fel kell őket ébreszteniük! – nézett Loganre.

- Cseppet sem untat professzor, de nem tudom követni a gondolatmenetét! Csak egy katona vagyok, nincs megfelelő háttérismeretem az elhangzottakkal kapcsolatosan – mondta Logan, közben megvonta a vállait – Sajnálom!

- Semmi gond és ne haragudjon rám, én sokszor hangosan gondolkodom! – mondta Stone halvány mosollyal az arcán, örült a százados őszinteségének.

Gévelt a számítógépén, majd megnyitott egy táblázatot, gyorsan átfutott néhány sort és kijelölgette azokat. Levette a szemüvegét, megdörzsölte az ornyergét, ahol az orrtám nyomott hagyott a bőrén. Visszaillesztette a keretet a helyére, teleszívta tüdejét levegővel, majd kiengedte, mint egy nagy sóhajt. Rengeteg ablak volt megnyitva a képernyőn. A piramisok mítoszaitól kezdve, az ókori egyiptomiak vallásán át, számos titkos besorolású anyaggal, magánjellegű kutatásokon keresztül, a földönkívüli civilizációkkal bezárólag. Kollégái is hordozható számítógépeik képernyőjét bámulták. A konvoj mögött porfelhő kavargott, félóra tempós utazás után falakkal körbekerített táborhoz értek, melynek sarkain magas őrtornyok álltak. Érkezésükkor a kapu kinyílna oldalra csúszott, behajtottak rajta, az rögtön visszazárult. Kiszállt az egész csapat, mindenki magához vett pár számára fontos dolgot, majd követték Rashid-ot az egyik nagyobb épületbe. Ahogy ment előttük, az épületben tartózkodó katonák mind egytől egyig vigyázzba vágták magát parancsnokuk érkezésekor.

- Haddad ezredes! – szólította meg a professzor

- Szólítson bátran Rashidnak, kérem! – mondta a tiszt, aki hat-hét évvel nézett ki fiatalabbnak dr. Stone-nál.

- Rendben, köszönöm! Logan, kérem, csatlakozzon hozzánk, mert mutatni szeretnék önöknek valamit! – pillantott a századosra is.

- Miről lenne szó? – ébredt fel az ezredes kíváncsisága.

- Ezt az e-mailt út közben kaptam! – mondta, közben letette a notebook-ját az egyik asztalra és felnyitotta a képernyőt, majd elindította a felvételt. A csapatból is sokan mögéjük álltak nézni. Titkolózásról szó sem volt többé. Nem volt már olyan, hogy nemzetbiztonság. Nemzetek biztonságává, azaz a földi élet biztonságává vált hirtelen. Rashid egyik embere lépett a terembe, majd tisztelgett a parancsnoknak.

- Uram, van egy nagyon fontos, új információnk!

- Ez lenne az? – kérdezte az ezredes, közben tekintetével a professzor gépének képernyőjére bökött. Amint az érkező katona meglátta a rajta zajló képsorokat, bólintott.

- Akkor már tudok róla! Más egyéb?

- Nincs uram!

- Köszönöm, leléphet! – a katona tisztelgett, majd távozott.

- Nos, uraim, ha fáradtak, pihenjenek egyet, ha nem, akkor hozzáláthatunk az akciótervünk kidolgozásához! – javasolta Rashid, végignézve a frissen érkezett vendégek különítményén.

- Nem lepődött meg túlzottan! – mondta a professor

- Nézze, születésem óta itt élek Egyiptomban. Építőmérnök végzettséggel is rendelkezem. Tudom, mire képes az ember, legalábbis ezen éra civilizációja. Akárhányszor is mondják és akárhányszor is megpróbálják, a piramisokat nem mi emeltük, nem az emberiség, vagy nem ez a civilizáció, de legalábbis nem segítség nélkül! A világot szemlélve pedig láthatóan mindenhol ugyanazzal küzdenek, tehát nagy volt a valószínűsége, hogy támadás ért minket... - válaszolta Rashid, Stone elismerően nyugtázta a hallottakat, majd megszólalt:

- A magam nevében mondhatom, hogy fáradt vagyok, nem volt pihentető a repülőkön az alvás, de még dolgozni fogok a feladaton. A többiekre pedig rábízom a döntést, teljesen megértem, ha aludnának egy keveset.

Logan százados elküldte az embereit pihenni, mert frissen volt rájuk szüksége. A kutatók közben kértek egy alkalmas helyet a mobil-labor összeszerelésére. Miután megkapták, elkezdték Rashid embereivel behordani a felszereléseiket.

- Én is maradok, kezdjünk neki a kidolgozásnak, ha önök is úgy gondolják! – mondta Jackson százados, Dr. Stone és Haddad ezredes rögtön egyetértően bólintott, majd leültek egy tervező asztal mellé, melyen érintőképernyős nagytérkép volt. Csatlakozott hozzájuk néhány Rashid szakértői közül is. Logan is helyett foglalt. Mellettük egy pulton kávégépből forró ital csorgott le egy nagyméretű üveggöbörbe, a helyiséget megtöltötte a bódítóan frissítő illat, míg egy mindenféle formáságot mellőző beszélgetés kezdődött...

VÉGE A NYOLCADIK FEJEZETNEK!

Kilencedik fejezet

Három nap alatt teljesen odaveszett a normálisnak számító élet. A Szótlanok csordákban járva uralták az utcákat, utakat, de furcsa módon eltérőek voltak viselkedésükben. Legtöbbjük agresszíven és kiszámíthatatlanul „vadászott” az összes normális emberre, sőt néha még a másik Szótlanra is. De volt közöttük olyan is, aki teljesen ártalmatlan volt, csak bolyongott a többi között. Vidéken a lakosság szinte az első pillanattól kezdve összefogott, mert jobban ismerték egymást, mint a nagyvárosi emberek. Gyorsan elbarikádozták magukat, majd sok Szótlant is elfogtak, bezártak és élelemmel látták el őket. A kisebb és nagyobb városokban az öntudatuknál maradt emberek jó része pincékben, elhagyott épületekben és óvóhelyeken, egyéb rejtett menedéken bujkáltak. Kis létszámú csoportokba próbáltak túlélni, megérteni egymást és feldolgozni az eseményt, majd jött az újabb csapás. Reménytelenség költözött a szívekbe, egy videofelvétel által, ami gyorsan körbejárta az egész Földet. Soha ekkora megtekintési száma nem volt a Youtube egy videójának sem, mint „A Kód: Ezüst 51”-nek. Minden videó-megosztó izzott. Nem volt már cenzúra, sem reklámok, és nem voltak teljesen ostoba ajánlások, buta emberekről, ami mindenkit a szellemi leépülésük felé vezet. Nagyrészt fontos témájú kisfilmek terjedtek a videó-portálokon. A hálózatok működtek rendesen a hozzáértő, háttérben dolgozó profiknak, megszállottaknak és zseniknek köszönhetően. Az emberek elkezdtek ismét beszélgetni. Írogattak egymásnak, azoknak a segítségével, akik nem vesztették el az eredeti anyanyelvi képességüket, sőt kaptak mellé több újat is. Úgy szólaltak meg különböző nyelveken, amiről addig fogalmuk sem volt, mintha az is az anyanyelvük része lenne. Még nem telt el három nap sem a Bábel-kor kezdete óta, de már nagy tiszteletnek örvendtek. Segítőkész, jó szándékú emberek voltak, akik igyekeztek felépíteni jól működő, egymásban bízó, biztonságban élő közösségeket. Volt közöttük számos nehézsorsú, az átélés, a beleézés útját járták, magas fokú empátiával voltak megáldva. Nem sok időbe telt a tömegeknek felismerni, hogy valóban azok beszélnek több nyelven a folyamat óta, akik előtte is igazán megértőek, nemes lelkűek voltak. Valami oknál fogva pedig egyre több olyan egyén hallgatott el és vált Szótlanná, aki előtte az embereket madzagon rángatta, becsület nélkül élt, és a változás előtt is csak saját magával törődött. Soha senkivel nem találta a közös hangot, a szeretet önzetlen, tiszta formáját

sosem ismerte. Akik mindenkin csak uralkodni akartak, közben magukon sem tudtak és egyfolytában hazugság ömlött szájukból. A Történet elválasztotta a konkolyt a búzától, hasonlóan, ahogy a Biblia meséli Máté evangéliumában...

„Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe jó magot vetett; de mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. Mikor pedig felnevedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is. A gazda szolgálai pedig előállván, mondának néki: Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? Honnan van azért benne a konkoly? Ő pedig monda nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák pedig mondának néki: Akarod-e tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert a mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé.”

Rano Kao vulkáni kráter-tó közelében, Huri A Uarenga - Húsvét-szigetek

A nap egyre jobban süllyedt alá a horizonton, már csak az utolsó sugarai törtek keresztül a sűrű sötétségen. Brooke és Alden egymáshoz bújva várták a segítséget, a nő a férfi közelsége miatt nagyobb biztonságban érezte magát.

- Hamarosan itt lesznek, aludj egy kicsit! – javasolta Alden

- Nem tudok. Szerinted mennyi idő, amíg ideérnek?

- Szerintem már itt vannak, csak még nem jöttek ki a parthoz, óvatosan, észrevétlenül próbálják megközelíteni. Tudják a koordinátáinkat, gondolom, egy hozzánk közeli ponton kísérlik meg a kimenekítésünket.

Brooke mindig is szerette Alden talpraesettségét, viszont ez most több volt. Olyan bátorsággal, türelemmel és összpontosítással párosult, hogy a nőt teljesen lenyűgözte. Hosszú ideje ismerte benne a férfit, valahogy mégis az új szerelemhez hasonló érzés járta át. Elkezdte megismerni Alden egy teljesen más oldalát és ez újszerűen hatott rá, önmaga is elcsodálkozott.

- Meg kellene nézni közelebről ezt az úreszközt és a rajta tartózkodókat. Nem feltételezem, hogy üresen érkezett...

- Te megbolondultál? Örülünk egyelőre annak, hogy nem jönnek közelebb! Így is túl kicsi a távolság közöttünk! – Brooke ismét felzaklatta magát.
 - Igazad van, nem kell lehetőséget adni arra, hogy észrevegyenek minket!
 - Csókolj meg! – bökte ki a nő hirtelen
 - Mit mondtál? – mosolyodott el a férfi
 - Jól hallottad! Csókolj meg, de most azonnal! Ki tudja, meddig van még erre lehetőségünk. Szeretném jó mélyen megőrizni az emlékeimben, milyen érzés az ajkaid érintés, az íze. Akarom az összes apró mozzanatát, ahogy csókolysz...
 - Ne búcsúzkodj, nem lesz semmi baj! – próbálta nyugtatni a nőt
 - Azt nem tudhatod! – szólt csendesen - Bármi történjék is, te vagy a legjobb dolog, ami történt velem életem során! – Brooke szeméből eltűnt a félelem, fürkészte Alden arcát. A férfi mosolya eloszlott és a féltés vette át a helyét.
 - Szeretlek, és ha a pokolból jöttek is ennek az úrhajónak az utasai, akkor sem fogom hagyni, hogy bántsanak téged! – a két tenyerébe fogva a nő arcát hosszan szájon csókolta. Közben lehunyták szemeiket, mögöttük az utolsó fénysugár is eltűnt a látóhatáron, a sziget teljes sötétségbe borult. Váratlanul erős zajt hallottak az úrhajó irányából. Vibrációt keltett, ami betöltötte a levegőt. Nyomást éreztek a koponyájukban, mely erős pánikkal, félelemmel töltötte el őket. – Bárcsak Brooke biztonságban lenne! – futott át Alden agyán. Azonnal a műholdas kommunikátorhoz ült.
 - Itt Alden Johnson, hallja az adásunkat valaki? Vétel!
- Síri csend volt az adásban, csak a tompa, folyamatos rezgés.
- Itt Alden Johnson, veszik az adásunkat? Az Istenért, mi van magukkal, hol a fenében vannak már? – vesztette el türelmét a férfi, látva a sápadt Brooke-ot
 - *Itt a... t..geralatt... par.csnoka, szak.do... hall... önö..., a part...zelében...gyunk. Vala...rősen...za...rja az...dást, a leg...ségem fele me..rülni látszik. Egy...ra támadnak!* – annyira zavart volt a közlemény, Alden alig értette a választ.
 - Van másik tengeralattjáró is a part közelében? Adjanak egy nyomorult koordinátát! Merre induljunk? – ismét zajosan sistersgő választ kapott, szinte semmit nem értett - Nyugi kicsim, mindjárt kitalálok valamit! – nézett a nőre, aki szemmel láthatóan ismét egyre nyugtalanabbá vált.
 - Bassza meg, mi van ezekkel? – kínlódott magában, míg próbált higgadtnak tűnni, mert látta Brooke-on a rettegést. A sziget térképét böngészte ismét, megállapodott a szeme Hanga Poukurán, majd kezébe vette a számítógép mellé letett katonai távcsövét és az anyahajóra irányította, ahol továbbra sem

volt mozgás, csak az idegesítő zaj. A távcső távolságmérője három mérföldet mutatott. Gyorsan a térképen kijelölt másik helyet kezdte pásztázni.

- Két mérföld! Azt talán bírn fogja Brooke is! Kimerült, és biztos, nagyon éhes, alig van a kulacsokban már vizünk, de a félelem erőt adni neki! – pörögtek a férfi gondolatai. Villámgyorsan bepakolta a cuccokat a hátizsákjába.

- Gyere, menjünk! – nézett a nőre, közben a kezét nyújtotta, hogy felsegítse. Brooke belekapaszkodott és felállt. Egy szót sem szólt, nem kérdezgetett, indulásra készen várt. Alden felvette a táskáját, majd kézen fogta a nőt és elindultak a GPS-en kijelölt helyre. A tempó már Aldentől megszokott volt, Brooke kicsit zilált, de nem panaszkodott, csak ment határozottan, közben blúzáat megkötötte a hasán. Ahogy a férfi felsegítette egy kisebb sziklán, kivillant a derekán a számára oly jól ismert tetoválás. Egy „A” és „B” betű volt összefonódva rajta, melyet egy madár sziluttje emelt a gerincoszlopán felfelé. Izmos combjain megfeszült a zöld sort, amit viselt. Alden rápaskolt egyet a fenekére, a nő egy halvány mosollyal hátrapillantott.

- Mindig szerettem túrázás közben mögöttem menni!

- Én pedig mindig érzem, hogy a szemeid közben majdnem átégetik a fenekemen a bőrt. Mint amikor nagyítóval égetsz jeleket a fába az erős napsütésben! – mondta Brooke szuszogva, erre Alden felnevetett.

- Imádtam ezzel szórakozni gyerekkoromban!

- Szerinted túléljük? – szegezte neki váratlanul a kérdést a nő

- Nem tudom. De megpróbáljuk! – mondta a férfi őszintén, Brooke bólintott, csendben haladtak tovább. Már vagy tíz perce mentek, mikor egy út közelébe értek. Alden körbenézett távcsövével. Meglátott egy katonai terepjárót, kicsit távolabb tőlük, a földút szélén hagyták. Átosontak az úton, elindultak az autó felé. Már majdnem elérték, amikor a bokrokból váratlanul emberek kezdtek szaladni egyenesen feléjük. Hat férfi volt, Brooke ijedtségében az addig a földre irányított zseblámpát az arcuk felé kapta. Amint közelebb értek, a nő elborzadva sikoltott fel, mert a szemük teljesen koromfekete volt, beterítette a szemük fehérjét is. Rájuk támadtak. Alden tisztaerővel megütötte a nőre rontó első támadót, aki a levegőbe emelkedett, majd a földre zuhanva elterült. Ekkor a szíjához erősített tartóból kirántva a kését a következő gyomrába szúrta. Mikor az összeroskadt, kihúzva a kést az áldozatából, a harmadiknak egy gyors mozdulattal átvágta a torkát. A másik három körülöttük helyezkedve próbált támadásba lendülni. Míg Brooke félelemtől bénultan szinte lépni se tudott, addig Alden igyekezett védelmezni szerelmét

minden irányból. A nőre támadónak kés villant a kezében... A következő pillanatban hirtelen szúrt! Alden a másodperc törtrésze alatt kisöpörte a nő lábát egy lábakasztással, aki a fenekére zuhant, megúszva a szúrását. A férfi pedig egyenesen szembekerült a feketeszeművel. Ő félre hajolt, míg az egy vágást ejtett a vállán, közben hátulról rá akart ugrani egy másik. Alden elkapta a kést szorító kezét, földre ejtve sajátját, a szénfekete szemű katonakönyöke alatt átnyúlva egy erős reccsenéssel eltörte a karját. A következő pillanatban a támadó saját kését, az álla alatt felfelé a torkába szúrta, ami annak a száján jött ki. Féltre lökve leguggolt, a hátulról érkező átesett rajta, belekapaszkodva karjába, maga elé rántott, aki elterült előtte. Felkapta a korábban leejtett kését, majd azonnal a mellkasába vágta. Az utolsó egy vascsövet szorongatva vetette magát a férfi felé. Erre az őrnagy felpattanva guggoló helyzetből, szemből beletaposott a pokolfajzat térdébe, ami roppanás kíséretében ízekre tört, míg az irányába lendülő csövet elkapva, kirántotta a másik kezéből, egy hatalmasat csapott vele a fejére, aki így rongybábuként csuklott össze előtte. Alden nyakig véresen fordult Brooke irányában, aki éppen indult volna felé... Ekkor hirtelen egy alak jelent meg a dzsip mögül és rávetette magát a nőre, aki a hátára esett. Ismét egy penge villant... amit beleszúrt Brookeba! Újra felemelte a fegyverét, ismét bökní készült. Alden kirántotta kést a mellette fekvő hulla mellkasából és iszonyatos haraggal behajította a fekete szemű szörnyeteg fejébe, aki ledőlt a nőről. A férfi egy pillanat alatt Brooke mellette termett.

- Kicsim, kicsim! – ijedten hajolt a nő fölé, akinek a melle felett vér buggyant ki az ingblúza alól. Brooke teljesen leszápadt, Alden szíve a torkában dobogott.

- Semmi baj, minden rendben lesz! – mondta a nő remegő szájjal. A férfi félrehajtotta kedvese ingét, egy tátongó, mély szúrásból ömlött a vére, a jobb oldalán a melle és a válla között. Brooke kétségbeesett rettegéssel nézett Aldenre, aztán eszméletét veszítette. A férfi óvatosan emelve a terepjáróhoz vitte és lefektette a hátsó ülésre. Gyorsan átkutatva az autót, talált egy nagy mentőládát. Sebbenzint vett elő és letörölte a vért. Volt a felszerelésben speciális só vérzéscsillapításra, fertőtlenítésre, továbbá a seb varrásához egy készlet. Alden egy kisebb orvosi tudással rendelkezett a sebek ellátásról. Alaposan lemosta a kezeit a sebbenzinnel és steril gumikesztyűt húzott. Sót rakott a letisztított szúrásba. Miután végzett az előkészítéssel, remegő kézzel, az érzéseivel küszködve látott neki a seb összevarrásának. Amikor befejezte azt, alaposan bekötözte a sérülést. A nő elfehéredve, élettelenül feküdt. A

dzshipben talált néhány hevederrel rögzítette Brooke testét. Beült a volánhoz, a gyújtáskapcsolóban volt a kulcs, elfordítva azt, a motor rögtön felzakatolt. Elindultak az úton a megcélzott helyre. Ahogy haladtak lefelé egy kisebb tömeg feketeszemű rohant az autójuk irányába. Alden dühtől forrva gázolt be közéjük, hatalmas koppanásokkal törve utat rajtuk keresztül a jármű gallyrácsával. Az egyik felcsapódott a motorháztetőre, megrepesztve az első szélvédőt. Amikor Aldent a düh egyre inkább átjárta, fejfájás kezdte gyötörni. Hátrapillantott mennyasszonyára, aki véresen, ájultan hevert a hátsó ülésen, ahogy a terepjáró zötykölődött alatta.

- Tarts ki drágám! Elviszlek innen... – szólongatta hangosan, közben elmorzsolgott egy könnycseppet az arcán. Az autó csendben suhant a kikötő felé, mialatt a bűgő zajtól az egész sziget durván vibrált. Alden elővette műholdas telefonját, katonai frekvenciára állította vezetés közben.

- Itt Alden Johnson, ha valaki veszi az adást, Hanga Poukura felé tartunk, a mennyasszonyom megsérült, kérem, azonnal segítsenek! Valahogy vigyenek ki minket innen! Körülbelül tíz perc múlva érkezünk! Vétel! – a férfi választ várt, de csak süket csend volt a frekvencián. Az autóval lehajtott a kikötőbe és megállt. Alden kipattant a kocsiból, elkezdte kioldózni Brooke-ot. Neszelést hallott, miközben próbálta kivenni a lányt az ülésről. Ekkor vette észre, hogy egy nagyobb tömeg közelít feléjük a parti sziklák mögül. Gyorsan kinyitotta a terepjáró csomagtartóját. Egy masszív géppuska hevert benne. Csőre töltötte, a közeledő hordára irányította és elhúzta a ravaszt! A toroklattúz bevilágította a dzsip környezetét, közben iszonyatos ropogás töltötte be az egész kikötőt. A feketeszemű örültekbe csapódó töltények lekaszálták a támadók egy részét, de azok egyre közelebb értek. A puska elhallgatott, kifogyott belőle a lőszer. Feladva a munkát, lassan füstölgött a forró puskacső. Alden elkeseredetten keresgélt a dzsip hátuljában további tárákért, de már csak egy pisztolyt talált. Abból kezdett lövéseket leadni, de már közel sem volt annyira hatékony, mint előző fegyvere, végül az is kiürült. Csalódottan dobta maga elé, nem volt tovább! Minden irányból jöttek és egyre közelebb értek, a férfi a nő mellé, a hátsó ülés elé térdelve, átölelte a sebesült, ernyedt testet...

Váratlanul géppuskák ropogása törte meg ismét a csendet. A lövések irányába kapta fejét. Az óceánpart felé motoros gumicsónakok érkeztek, rajtuk pedig kommandósok álltak. Különböző nemzetiségű katonák, akik elszántan lőttek a támadókra. Először csak egy katonai helikopter rotorját lehetett hallani, majd egyre többet. Az első rohamcsónak partot ért, a katonák kiugráltak belőle,

míg Alden felvette a hátizsákot, majd kiemelte Brooke-ot a kocsiból és a karjaiban a nővel a csónak felé szaladt. Elérte az osztagparancsnokot, egy orosz századost, aki tisztelgett neki és akcentussal, de angolul szólalt meg:

- Őrnagy, menjenek a csónakunkhoz, kiviszik önöket a tengeralattjárónkhoz biztonságba! Evakuáljuk a szigetet, megpróbáljuk kihozni a normális túlélőket.
- Köszönöm! – mondta elismerően Alden, látta, hogy a többi csónak is partot ért. Kínai kommandósok ugráltak ki belőlük, míg a helikoptereken amerikai zászló volt látható. Beszállt a csónakba, Brooke-ot óvatosan letette, magáéhoz szorította, a katonák a csónakot visszalökték a vízre. A csónakmotor küzdött a hullámokkal, ekkor a tajtékozó habokban Johnson megpillantotta a BOREJ 955-ös típusú atom-tengeralattjáró kiemelkedő felszínét. Közeledésükre a torony azonnal felnyílt, egy hevedert engedtek le a sérültnek és kötélletrát hajítottak ki. Aldenék bejutottak, a csónak pedig visszaindult a szigetre.

6Gene-Ration villamossági szaküzlet, Washington D.C, Egyesült Államok

Már este volt amikor Dalair, Four és Ink pakolgatták az ott talált hátizsákokat, hogy másnap reggel tudjanak indulni. Mindent, amit hasznosnak találtak, beletették a felszerelésbe. Többek között a maradék kaját, walkie-talkie rádió adóvevőket, köteleket, ragasztószalagot, elsősegély csomagot, késeket. Snow és Ebony az irodákban kutakodtak, Catherine és az öreg Samuel beszélgettek. Nem volt pontos tervük, egy valamit tudtak biztosan: A hátuk mögött akarták tudni mihamarabb a várost. Nem volt semmilyen ablak, amin megfigyelhették volna, mi zajlik odakint! Amiket leragasztottak, hogy ne szűrődjön ki a fény, csak a sikátorra néztek, amin keresztül bemenekültek ide. Az első, kirakati aluredőnyt pedig túl kockázatos lett volna felemelni. Csak zajokat hallottak a külvilágból, amíg Four-nak támadt egy ötlete. A laptopjához ült, ismét gépelnél kezdett rajta, az ablakok sorra nyíltak a képernyőn.

- Biztos vannak közlekedési kamerák ebben az utcában is, eléggé forgalmas hely volt ez az út normális körülmények idején. Majdnem szemben velünk egy nagyobb szálloda van. Csak most jutott eszembe! – kissé szégyellte magát, de rá kellett jöjjön, ő sem tud tisztán gondolkodni a körülmények miatt – Meg is vannak! – a monitoron megjelent két utcai kamera képe. Nem volt igazán jól használható, annak ellenére sem, hogy működött a közvilágítás. Embereket láttak botorkálni a sötétben, sok volt közöttük, akik rendszeren kutakodott.

- Szótlanak? – kérdezte Dalair, míg közelebb hajolt a kijelzőhöz.

- Valószínű, hacsak nem moziból hazafelé sétáló emberek! – élcelődött Ink, erre a barátja megcsóválta a fejét, így jobbnak látta abbahagyni a viccelődést.

- Egyre többen vannak...

Ekkor furcsa jelenetnek lettek szemtanúi. A sziluettek között hirtelen harc tört ki, többen ráugrottak egy közülük valóra. A parázküzdelem véget ért, a többi a szerencsétlen fölé hajolva matatott, de nem lehetett kivenni mi történik...

- Azt hittem, egymásra nem támadnak! – mondta Four, próbálva tisztítani szoftveresen a kameraszemcsességét, sikertelenül. Irányítva a fókuszpontot, néha ráközelített egy-egy dologra, de semmi használhatót nem talált.

- Mert eddig nem is támadták egymást... – nézte értetlenül Dalair a képernyőt megvakarva a feje búbját – Kezdenek teljesen begőzölni!

- Azt nézzétek ott! – szólt meglepetten Four – Egy önműködő autó! – majd ráközelített a rendszámtáblájára „FKQ-NW0”. Egy újabb ablak nyílt meg, RCS rendszer felirattal, hosszú sorok, kódok pötyögése után az ablakban egy kocsi belső kamerája és műszerfala jelent meg, míg a közlekedési kamerás képen a jármű fényszórói felizzottak. Four táskájában kotorászva egy játékkonzolszerű kontrollert vett elő, majd bekapcsolta. Az autó szélvédőjén az „ENGINE ON” üzenet jelent meg, a motorja beindult – Imádok Need For Speedezni! – a vékony srác a baseball sapkája alatt elvigyorodott. A kezében lévő vezérlő segítségével mozgásba hozva az autót, lassan haladt az úton a kirakatok előtt, a kint tartózkodók azonnal felkapták a fejüket a hang, a fény és a mozgás irányába bámultak, mint az éjszakában vadászó ragadozók.

- Te egy varázsló vagy ember! – mondta Ink a hekkernek.

- Nem nagydolog, de köszönöm szépen! – töltötte el egy kis büszkeség Four-t, jól esett neki az utcai vagány dicsérete. A következő másodpercekben látták, hogy a néma tömeg a lomhán guruló autó irányába lódul. Eszeveszetten, vadul rontottak a kocsira, mindenhol felmászta rá, ütötték, csépték mindennel, ami a kezük ügyében került, rugdosva, rajta ugrálva pillanatok alatt ellepték el az egész járművet. Betörték az oldalablakait és bejutottak az utastérbe. Four megpróbálta gyorsítani a robotautót, de az nem bírta a túlterhelést, míg a műszerfalon villogásba kezdett az alacsony akkumulátor töltöttségi szint. A motorháztető is teljesen megtelt, a jármű már nem látszott ki a tömeg alól. Ők a fedélzeti kamerán keresztül, elborzadva figyelték, ahogy ezek az emberszerű lények ököllel bontják az első szélvédőt, amíg a kézfejük véres péppé válik, az arcukon sem fájdalom, sem más érzet nincs, a szájuk és

fogaik habos vértől csepeg és a szemük helyén fekete űr. Az anyag végül engedett, az első szélvédő is berobbant, az adás megszakadt...

- Atyaúrsten! – bökte ki suttogva Dalair – Ezek már nem a sima Szótlanok. Ez valami egészen más állapot, valamilyen következő fázisban vannak!

- Csak reggel találjunk egy mikrobuszt, aztán húzzunk innen kurva gyorsan a picsába! – csóválta a fejét Ink.

- Én azok közé a pokolfajzatok közé ki nem megyek! Ti nem láttátok őket? A szemüket! A szemük... mi van a szemükkel? Mik ezek egyáltalán? – rettegés látszott Four arcán – Ez egy valóra vált horrorfilm...

- Itt nem maradhatunk! Holnap addig keresgélsz, míg találsz egy másik ilyen távirányítós csodát, elvonod a figyelmüket, mi pedig D-vel kisurranunk és kerítünk erős szállítójárművet a közelben. Most aludjunk, mert holnap baszott kemény nap virrad! – a tetovált srác pihenni készült – Jó éjszakát!

- Igaz. Jó éjt! – állt fel Dalair is, egyetértve Inkkal.

- Jó éjszakát! – meredt a képernyőre Four, nézte, ahogy a horda maga mögött hagyja a megsemmisített autót, miközben azon gondolkodott, Dalair és Ink mennyi mindent megélhettek, hogy csak úgy kimennek ezek közé, mert kell a csapatnak egy jármű. Két bűnöző, akik mentik a hozzájuk szegődő túlélőket. Még sosem érzett efféle bajtársiasságot, valami egészen új barátságot. Ekkor egy kéz érintette meg a vállát.

- Gyere, menjünk pihenni – mondta Cat csendben.

- Menjetek nyugodtan az irodába! – szólt Ink, leheveredve a helyre, ahol Four és Cat az előző éjszakát töltötte.

- Köszönjük! – erősödött tovább Fourban az előző érzés.

D odasétált Barbarához, aki egymagában üldögélt. Nézte a fiút, majd felállt és várt, ekkor az elindult a másik iroda felé, közben megfogta a lány kezét. Amint beléptek a helyiségbe, Dalair gyorsan összedobott egy fekhelyet a lánynak. Indult volna, hogy ledől a székében, de Barbara megfogta a kezét, odahúzva maga mellé hozzábújt és lecsukta szemhéjait.

- Aludj jól! – szólt halkán, míg nézte a lány behunytt szemeit.

- Te is! – visszhangzott Dalair fejében a gondolat, amit saját hangján hallott – Csak képzelődöm! – majd azonnal elaludt.

Pár órával később és néhány utcával odébb, a Fort Hotelben

Kora hajnal volt, a nap még nem látszott, de kezdett kissé világosodni. Aaron és Dan indulásra készen álltak. A többiek búcsúzkodni kezdtek tőlük. Keisha

ölelgette Aaron-t, nem akarta elengedni. A gyerekeik folyamatosan próbálták őket meggyőzni, arról hogy talán van más megoldás. Liz teljesen bepánikolt, hogy ismét elveszíti Dan-t, de tudta, hogy ki kell jutniuk innen. Ekkor egy autó hangját hallották az utcáról, az ablakhoz siettek. Senki nem rohagált az úton, csak egy kocsi parkolt le. Evelyn nem hitte el, amit lát. Az ő autójuk állt a szálloda előtt.

- Il est ma mère! – szólt ijedten

- Az anyukája! – fordította Zara döbbenet

Dan az ajtóhoz rohant, félretolta a bútorokat és már kint is volt a folyósón. A lifthez sietett, míg a többiek visszazárták a bejáratot. Amikor kinyílt a lift, egy alak ugrott felé, Dan reflexből ütött. Egy természetesebb nő volt. Állon találta, az pedig a kabinpadlóra rogyva nekivágta fejét a támaszkorlátnak. Úgy tűnt, hogy elájult, szemei le voltak csukva. Dan egy pillanatra sem vette le róla a tekintetét, amíg haladt a lift lefelé – Biztos csak rémeket látok az ijedtségtől! – nyugtatta magát, miközben a szálloda bejáratához sietett. Gyorsan kinézett a függöny mögött az ablakon. A volánnal egy rémült arcú, afro-amerikai nő ült. A férfi gyorsan kioldozta az ajtót és mutatta, hogy jöjjön befelé. Az asszony kiszállt a kocsiból, majd Danhez sietett, aki közben körülnézett, de sehol senkit nem látott.

- Jöjjön, a lánya fent van a szobánkban! - az asszony bólintva követte a férfit. A lifthez siettek, a leterített támadó bent hevert a kabinban.

- Egy pillanat! – szólt Dan, majd megragadta a testet és a bejárathoz húzta. Kitétte a szálloda elé, majd visszazárta az ajtót. – Amikor jöttem lefelé, rám vetette magát! – próbálta elmagyarázni a tettét.

- Semmi gond, idefelé sok mindent láttam, tudom mire képesek ezek az emberek, ha egyáltalán azok... Mentem pár kört, mielőtt leparkoltam, hogy elcsaljam őket.

Egy perccel múlva már az ajtó előtt álltak, kopogtak halkan.

- Mi vagyunk, nyissátok ki! – szólt Dan. Az ajtó kitérült, előre engedte Tinát. Aki alig lépett be az ajtón, Evelyn máris a nyakába ugrott. Ölelték egymást. Beszéltek egymáshoz, egyikük sem értette a másikat, de nem érdekelte őket. Liz a párbeszéd és a jelenet hatására összeszorult torokkal figyelt. Valamiért egyre többször jutott az eszébe, mennyire elfojtotta magába a keserűséget és gyűlölte magát, amiért elvetette a gyermekét. Pedig erre a világra aztán pláne nem való gyerek! – Nem volt hozzá jogom, hogy elvegyem a meg nem született gyermekem életét! Hogy lehettem ennyire önző! – Dan-re pillantott,

aki örömmel nézte az egymásra találást! – Ráadásul ez a gyerek nem csak az enyém volt, hanem azé a férfié is, akit egész éltemben szerettem. Ő így is szeret engem, pedig megölettem szerelmünk gyümölcsét! Húsz éve éli az életét saját család nélkül, mert nekem fontosabb volt egy csomó baromság! – örölte magát, a feje is belefájdult.

- Liz, minden oké? – zökkenetette ki Dan a gyötrő gondolatok sorából, látva kedvese arcát, amire nyomasztó bánat ült ki.

- Minden rendben! – válaszolt zavartan Elizabeth – Kérlek, nagyon vigyázz magadra. Nem bírnám ki többé nélküled!

- Ne aggódj, észre sem veszed és már itt is vagyunk megint!

- Megígéred?

- Megígérem! – majd átölelte a nőt, aki picit vigasztalódott.

- Hová mennek? – nézett rájuk aggódva Tina

- Hozunk egy járművet, amivel mindannyian lelépünk innen!

- Legyenek óvatosak, mert rengeteg feketeszeműt láttam idefelé és sok üres tekintetű mászkál mindenhol! – mondta a nő.

- Mit? Feketeszeműt? – kérdezte Adam meglepetten.

- Akkor jó láttam a liftből kilépve! – tette hozzá Dan.

Tina elmesélte, hogy Carlnek az erős fejfájása után egyszer csak eltűnt a szeme fehérje, koromfekete lett az egész és vadállati módon támadt rá, próbálta megölni bármi áron. A többiek kisebb zúzódásokat, véraláfutásokat fedeztek fel Tina alkarján, ahogy magyarázott nekik. A magas nyakú pulóver alatt, a nyakán fojtogatások nyomai voltak láthatóak.

- Egy serpenyővel tudtam csak ártalmatlanná tenni, majd elmenekültem otthonról, ideáig vezettem megállás nélkül. A városokon átautózva láttam, hogy mindenfelé emberek kószálnak, és néhányan próbálnak mindenkiben kárt tenni, akik nem olyanok, mint ők. De ettől is rosszabbak azok, akik fekete szemekkel támadnak még azokra is, akik tömegével járkálnak üres, réveteg tekintettel!

- A Szótlanokra is rátámadnak?

- Szótlanokra? – nézett értetlenül Tina

- Az üres tekintetűekre. – szúrta közbe Joe, hogy értse.

- Igen, azokra is! Kegyetlen, vérengző, *lelketlen* bestiák! A Szótlanok, vagy akárhogy is nevezik, azok sem tűnnek túl kíméletesnek, de egy ilyen szörny rosszabb bármelyiküknél... vigyázzanak magukra!

- Természetesen! De most indulnunk kell! – mondta Dan eltökélten az ajtónál állva. Aaron bólintott. Rengetegszer átbeszélték újra és újra az egész tervet Elizabeth segítségével. Habár a két testvér nem értette egymás nyelvét, de jól ismerték egymás gondolatait. Liz is menni akart velük, de ezt egyik férfi sem tartotta jó ötletnek. Nem akarták veszélynek kitenni, így Dan is jobban tud koncentrálni a feladatára.

- Itt a kocsim kulcsa, van még benne üzemanyag is bőven! – mondta Tina. Eredetileg motorral tervezték a dolgot, de így talán biztonságosabb lesz.

- Rendben, köszönöm! – vette el Dan. Kinyitották az ajtót, kiléptek rajta, majd Adamre és Joe-ra néztek a bejáratból. – Fiúk, vigyázzatok mindenkire, bármi történjen is! – mondta Dan, míg Aaron is ugyanezt üzenete meg nekik tekintetével. Végigpillantottak a kis társaságon, csupa aggódó szempár nézett rájuk. Ők elindultak a folyósón, a két fiatal ismét eltorlaszolta belülről az ajtót.

Amikor leértek a szálloda bejáratához, a sötétítőt félrehajtva kipillantottak. Semmi mozgás. A természetes nő már eltűnt a bejáratától. Csendben kinyitották a nagy, üvegezett ajtót, kiosontak, majd a recepciós kulcsosomó segítségével vissza is zárták. Próbálva minél kisebb zajt kelteni, beültek az autóba, míg a szélvédőn keresztül ismét látták a falon szétpréselt hullát, amit Zara ronccsá tört autója odarögzített hozzá. Felkavaró látvány volt a lassan oszlásnak induló, összeroncsolódott, elszíneződött holttest.

Dan ült a kormányhoz, mert jobban ismerte Washington-t, mint bátyja, így Aaron a buszpályaudvarig megfigyelheti az utat, visszafelé ő vezeti a buszt, ha sikerül szerezni. Indított. A kocszi motorjának hangja megtörte a nyugtalanító csendet. Ekkor a visszapillantóban egy alak bukkant fel. Először csak sétált, majd szaladni kezdett. Dan hátramenetbe kapcsolt, míg Aaron hátrafordulva nézte az egyre közeledőt. Egy nagydarab, magas férfi volt, sűrű, tömött szakállal, hosszú, fekete bőrkabátban. A nap első sugarainál megpillantotta szemeit és végigfutott rajta a borzongás... mint két élettelenül csillogó széndarab.

- Eseguire su di lui! (Gázold el!) – kiáltotta Aaron, erre Dan reflexből nekitolatott. A férfi nagyot koppant a csapott hátú autón, elrepült a lökéstől és elfeküdt az aszfalton... Hirtelen felült, majd felkelve ismét elindult az autó felé, míg körülöttük feltűnt néhány másik alak is. Elindultak a céljuk irányába, amíg azok egymásra is rátámadtak. Mindketten feszülten figyelték az utat, a várost. Néhány helyen látták, ahogy egy-egy sziluett elő bukkan, majd eltűnik

az épületek között. Nem tudták megállapítani, hogy éppen normális emberek, Szótlanak vagy ezek az ijesztő feketeszeműek. Néha összenézett a két testvér, kellemetlen volt, hogy nem tudtak beszélgetni. Csendben ültek az autóban, félelemmel telve, ekkor Aaron elkezdett beszélni olaszul:

- Nézd, nem tudom, lesz-e még lehetőségem elmondani neked, de mindig fontos voltál számomra. Gyerekkorunk óta ismerlek, de nekem inkább tűnik ezer évnek. Ha valami baja esne egyikünknek, szeretném, ha tudnád, hogy mindig nagyon szerettelek! – fejezte be végül. Bár Dan egyáltalán nem értett olaszul, a következőket válaszolta:

- Mindig tudtuk, mit jelent testvérnek lenni, mit jelent a család nekünk. Ha mi különbözőek is vagyunk, mégis mindig ott voltunk egymásnak, hogy a másikat segítsük. Szeretem mindegyikötököt! Ha valami balul sült el, akkor találkozunk odaát... - halkult el Dan, aztán halványan, biztatóan egymásra mosolyogtak. Aaron szórakozottan lenyitotta a kesztyűtartót, egy csomag cigi hullott ki belőle, felvette, majd megkínálta az öccsét, pedig nem szerette azt, hogy dohányzik. Dan kihúzott egy szálat, leengedte az ablakot, kivette öngyújtóját a zsebéből és szertartás jelleggel rágyújtott. Szemükkel az utat fürkészve, az autó egyre közelebb ért a buszpályaudvarhoz.

Mikor megérkeztek, minden csendes volt. Rengeteg nagy busz parkolt bent az állomáson. Kiszúrtak egy ezüstsínű, félemeletes, dupla hátsótengelyes Grey Houndot, melléhajtva megálltak. Fürkésztek és hallgatóztak, de sehol senki. Aaron kiszállt, míg öccse járatta a motort. Nekiállt keresgélni a busz elejénél az alsó ajtónyitó gombot. Izzadság cseppek gördültek le a férfi homlokán. Végre talált egy kallantyút, meghúzta erőből, az első ajtó kitárult. Elindult, hogy felszálljon... ekkor váratlanul rávetette magát egy feketeszemű a lépcső tetejéről. Aaron előrehajolt, átdobva feje felett a támadót, aki nekicsapódott a közvetlen mellettük parkoló busznak és a földre zuhant. A férfi felrohant a lépcsőn, gyorsan körülnézett, hogy van-e még valaki a fedélzeten, de senki más nem jött. Gyorsan a sofőrülésbe vágta magát és azonnal becsukta a buszajtót. Elfordította kulcsot, a motor köszörült egyet, de nem akart azonnal indulni. Ekkor a buszok közül mindenhonnan előjött egy-egy nagyobb csapat néma őrült. Elkezdtek rohanni a busz felé, elérve azt, vadul ütötték. Dan rátámaszkodott a dudára, közben Aaron próbált indítózni. A dudálás hangjára nekitémadtak a kisebb autónak. Pillanatokkal később körbevették, valósággal ellepték a kocsit. A férfi letaposta a gázpedált, félrelökve az előtte állókat, próbálva olyan tempót tartani, hogy a bevadult üldözők rajta maradjanak.

Kerülgette a Szótlanokat és a feketeszeműeket, néhányat elütve közülük. De azok folyamatosan jöttek minden irányból, elárasztva az egész pályaudvart. Különböző tárgyak, vascsövek, kisebb-nagyobb kövek záporoztak az autóra, amiket a támadók hajigáltak. Az egyik eltalálta a vezető felőli oldalablakot, ami csörömpölve robbant be, a férfi ijedtében félrerántotta a kormányt, miközben a megőrült horda próbálta kirángatni az autóból. Az irányváltozás miatt egyre szűkebb helyekre kényszerült a parkoló buszok között. Nagyobb gázt adott, két egymással szemben, ék alakban álló busz felé vette az útját. Bár a rés nagyon keskenynek tűnt, de már nem volt más lehetősége. A kocs eleje összeroppanva bepréselődött a robosztus járművek közé, lendülete azonnal lecsökkent szinte a nullára, majd az autó a két első ajtó vonalában megszorult és teljesen megállt. Dan nyomta a gázt, de a kerekek csak sikítva kaparták az aszfaltot, miközben egyre nagyobb füst keletkezett a jármű körül, de az meg sem moccan. A motor meg-megcsuklott a terhelés alatt, közben az utasteret, a betört ablakon keresztül elárasztotta az égett gumik fojtogató füstje. Feketeszeműek másztak az autó motorházára és tetejére, a szélvédőt pusztakézzel ütötték, vérnyomokat hagyva rajta. Dan harcolt a benyúlók kezek ellen, míg hátramenetbe kapcsolva próbálta kiszabadítani a kocsit, de az teljesen beékelődött, meg sem mozdult! A férfin pánik lett úrrá, elkeseredve próbált kitalálni valamit a helyzetre, majd hirtelen egy velőtrázó, folyamatos dudálást hallott az autója mögül. Hátranézett a támadók teste között, a hátsó ablakon át és megpillantotta bátyját a busz volánja mögött, elszánt arccal felé tartott. De nem lassított, hanem egyre csak növelte a tempót, miközben felbőgött az izmos gép, fekete füstöt okádvá ki a kétoldali kipufogócsövéből. Daniel kapkodva becsatolta a biztonsági övet, kitámasztva magát a kormányba, fejét neki szorította a fejtámlának, egyesbe kapcsolt, felkapta a cigarettásdobozt, a fogai közé téve ráharapott, padlóig nyomta a gázpedált, mert a dudáló hangot szinte a csomagtartóból hallotta! Belenézett visszapillantó tükörbe...

Az idő hosszú másodpercekre, mintha teljesen lelassult volna számukra! A busz eleje belecsapódik az autó hátuljába, a közöttük álló feketeszeműek testét hatalmas robajjal szétpréseli az ütközés! Fröccsenő nedvek, reccsenő csontok, fémes, nyikorgó roppanás, összezúzódó és szétrepülő szilánkok hangja keveredik egy robbanásszerű, óriási ütészavval. A két sofőr nagyot rándul az ülésben, míg próbálják magukat feszesen tartani. A kombi autó légszákja kirobban a kormányból. Ebben a pillanatban a fogva tartó buszok

megremegve odébb lökődnek, amíg az autóról leszakadnak a külső tükrök, az oldallemezék összepréselődve ropognak, míg az Aaron által vezetett busz teljes erejéből tolja át a résen, így nagy nehezen átlökődik közöttük és kilő egyenesen a parkoló üres részébe. Az időérzékelésük ismét visszaáll a megszokott sebességre... Dan lenyomta maga előtt a felfújódott légzsákot, mialatt Aaron hátramenetbe kapcsolva, nagy sebességgel tolatni kezdett. Hátról kisebb-nagyobb koppanásokat hallott, míg a kerekek érezhetően áthajtottak egyszerre több testen is. Az üldözők próbáltak felkapaszkodni minden irányból. A hosszú jármű végre olyan helyzetbe került, hogy meg tudjon fordulni. A férfi teljesen kitekerte a kormányt, a külső tükörtartón csimpaszkodó feketeszemű gyilkosok a lendülettől lehullottak, a busz neki lódult előre, egyenesen az összeroncsolt autó után. Tempósan kihajtottak a buszpályaudvarról, az útra kiérve Aaron lépéseket hallott a háta mögül. Megfordulva látta, hogy egy természetes, fekete bőrű, koromfekete-szemű férfi jön le az emeleti fedélzetről és felé tart. Ismét kirázta a hideg, ezekhez a szempárokhoz nem lehetett hozzá szokni. Aaron tartva az irányt az úton, kifordult oldalra az ülésében, felkészülve a támadásra. A démonszerű lény ráugrott, ő lábbal próbálta távol tartani magától, tolvaz az ajtó irányába. Az erőszakos teremtmény megkapaszkodva húzta magát a férfi felé, miközben fekete szemeit belefúrta Aaron küzdő tekintetébe. Egy vastag aranylánc, mint valami nyakörv, megfeszült az izmos, inas nyakon. A bestia harapásra tátotta száját, nyál csordult belőle, emberi mivolta megszűnt, már csak egy szörny volt, az igazi, megtestesült rémálom. Aaron toroka összeszorult a félelemtől. Keményen harcolt, kapálózva próbálta lelökni magáról ezt a valamit, míg a busz lassulva bolyongott a széles úton. Dan is fékezett előtte, mert meglátta, hogy valami nincs rendjén. Ebben a pillanatban érte el az ajtónyitókart a bátyja. Meghúzva azt, az ajtó szisszenve kitárult, ekkor páros lábbal, minden izmát megfeszítve mellbe rúgta az agresszív lényt, aki kirepült a robogó buszból. Pördült néhányat az aszfalton, majd felkelt és futott a jármű után, ami az út mellett parkoló autók irányába sodródott. Aaron gyorsan korrigált, de a busz oldala így is súrolt egy kocsit, szikrákat szórva a hajnali félhomályba. Végül egy kihalt területre értek, ahol Dan félre állt a kis kocsival, kimászott az összepréselt, beszorult ajtó ablakán és felszállt az alig sérült buszra, kezében szorongatva az összeharapott cigarettás dobozt.

- Üdv a fedélzeten! Újabbán már dohányt rágsz? – mondta elmosolyodva Aaron, mert harapásnyomokat fedezett fel a csomagon – Van jegyed? – Dan vigyorogva egy széjjelnyomott szál cigit húzott elő és a szájába illesztette.

- Amíg vártam a buszra, gondoltam harapok valamit, amúgy meg bérletem van – válaszolta Dan egy mosollyal az arcán. Meglepve tapasztalták, hogy végre ismét értik egymást angolul. – Na, végre ismét azonos hullámon! Tehát akkor most, hogyan is állunk a nyelvekkel? – kérdezte malájul Dan

- Úgy tűnik, hogy meglehetősen jól! – válaszolt a bátyja szintén maláj nyelven. Örömmel nyugtázta, hogy ismét tud anyanyelvén, sőt angolul is hibátlanul.

- Italiano mi capisce? – kérdezte Aaron

- Sajnálom keresztapa, de ezt továbbra sem értem...

- Sosem gondoltam, hogy egyszer beszélek egy olyan nyelven, amin te nem...

- Tehát változik, esetleg váltakozik az állapot! De mitől és mennyi idő alatt? – gondolkozott hangosan Dan, míg beleszívott cigarettájába. – Megvan a jármű! Üzemanyaggal hogy állunk? – kérdezte bátyját, aki közben egyre gyorsított.

- Szerencsénkre tele a tank, gondolom indulás előtt volt!

- Remek! Szólok a többieknek, készüljenek! – elővette telefonját, megérintve a kijelzőt a füléhez emelte, amit egy csengés után felvettek.

- Liz? Hamarosan érkezünk, körülbelül húsz perc múlva!

- *Hú de jó, nagyon aggódtunk! Sikerült? Könnyen ment?*

- Persze, nem volt gond! – nem akarta részletezni, nagyobb félelmet kelteni a többiekben – Veletek minden oké?

- *Semmi gond! Siessetek vissza, mert nagyon hiányoztok!*

- Légy szíves add át a telefont Keishának! – átnyújtotta a mobilját a bátyjának.

- *Halló?* – szólt bele Aaron felesége.

- *Ciao amore mio! Mi manchi molto!* – kezdte tréfálkozva olaszul a férfi.

- *Mi manca davvero!* – válaszolta a felesége

Olasz párbeszéd:

- *Hogyan? Mióta?* – kérdezte elcsodálkozva Aaron

- *Fogalmam sincs! Mostantól?* – mondta Keisha szintén meglepve – *Annyira szerettelek volna ismét érteni!*

- *Mi mindig is értettük egymást drágám!* – mondta a férfi meghatottan, közben átjárta lelkét a szeretet.

- *Igaz!* – sírta el magát a nő, ahogy múlt belőle a feszült félelem, az aggodás, ami akkor kezdődött, amikor Aaron kilépett az ajtón – *Óvatosak legyetek továbbra is! Hallod!* – mondta a felesége, közben Aaron is letörölte könnyeit.

Gyorsan haladtak. Dan az utcákat vizslatta az ablakon keresztül. Mindenféle balesetek, fosztogatások és erőszak nyomai. Párszor sziluettket, embereket vagy legalábbis hasonlókat látott kószálni, rejtőzni. Csak néha vették futva üldözőbe a buszt, amit talán sebességének köszönhetnek. Szerencsére mozgó járművel nem találkozott. Egyre közeledtek a Fort Hotelhoz, a környék jóval kihaltabbnak tűnt a pályaudvartól távolodva.

Dalair kinyitotta a szemét, mikor telefonjának ébresztője megszólalt. Barbara a mellkasán aludt, de a zene hatására ő is felébredt. A fiú egyenesen a zöld szempárra meredt, már nem tűnt annyira üresnek a pillantása, mintha egy halvány mosolyt látott volna a lány arcán. Felkászálódott a sebtében készült fekhelyről. Szótlanul, csendben igazgatták ruháikat, mintha Barbara próbálta volna másolni a mozdulatokat. A fiú rámosolygott, míg a lány kifejezéstelen arccal bámulta.

- Mehetünk? – kérdezte Dalair, persze válasz nem érkezett rá. Kiléptek az irodaajtón. Kint már serényen pakolgattak a csapat tagjai. Sajnálták elhagyni a biztonságot, de tudták, a hely hamarosan inkább börtön lesz, mint menedék. Élelem nélkül, bezárva, miközben odakint valószínűleg egyre gyűlik a furcsa, ellenséges tábor, hamar válik a bűvőhely csapdává.

- Találtam még egy önműködő járgányt. Amennyire tudtam elcsaltam az itt téblábolókat, de fogalmam sincs, hány ilyen félbolond lehet körülöttünk! Nem látható a teljes környék kamerákkal... – mondta Four a két nehézfiúnak.

- Rendben, kösz! Ez is több mint a semmi – bólintott Dalair, aki Inkkal együtt a kijáratnál állt, ami a sikátorra nyílt - Oké, tehát gyorsan kerítünk egy alkalmas kocsit és húzunk innen. Mindenki legyen készenlétben, amint visszaérünk indulás! – fordult a többiekhez, akik szinte felsorakozva figyeltek rájuk.

- Amíg elmegyünk, jól zárjátok vissza az ajtó! – tette hozzá Ink, közben a vállára akasztott egy kisebb oldaltáskát – Ha nem jönnénk vissza kábé félóra múlva... Akkor próbáljatok túlélni, mert nekünk ez esetben nem sikerült! – fejezte be. A többiek a gondolattól is összerándultak. Ha ennek a két srácnak nem sikerül túlélni, akkor nekik sincs sok esélyük, fogalmazódott meg bennük.

- Mi lesz Barbarával? – kérdezte lengyelül Cat, aki feszülten figyelte a Szótlan lányt. Four tolmácsolta a kérdést Dalairnek.

- Természetesen itt marad! Érzem, hogy nem fog titeket bántani, kérlek, bízzatok bennem. Nem hagyám veletek, ha kétségeim lennének. Vigyázzatok

rá is ugyanúgy, mint egymásra, tényleg fontos számomra valami oknál fogva! – közben rápillantott Barbarára, aki végig őt nézte, amíg beszélt. Ekkor kioldozták az ajtót és kinyitották, hogy kisurranjanak rajta. Az ajtórésből valaki váratlanul hatalmas erővel meglökte Ink-et, aki az általában stabil helyzetét elveszítve, beesett az ajtó melletti polcok közé, ami ráborult. A résnyire nyitott ajtó kivágódott, Chesed állt előttük, szája és fogai csupa vér volt, a szemei koromfeketéek, kezében vascsövet tartott. A látványtól félelmükben teljesen ledermedtek! Fegyvere a magasba lendült és nagyot ütött a legelőll álló Dalair fejére vele, aki már nem tudott kitérni. A fiú összerogyott, a szörnyeteg leteperte, újabb ütéshez készült. Ekkor Barbara rávetette magát oldalról a bestiára. Hemperegve küzdöttek egymással, de végül Chesed fölé kerekedett. Rá akart sózni a csővel, mikor a lány felkapott egy vaskos olvasólámpát, ami mellettük hevert a padlón. Ezzel többször alaposan fejbe csapkodta a feketeszeműt, az megszédülni látszott, elejtette fegyverét. Four sietett volna a lány segítségére, de Chesed elhajította, mint egy rongybábút, a srác nekiesett arccal egy állványnak. Elkezdte fojtogatni Barbarát, aki ujjjaival próbált megkaparintani egy csavarhúzó, ami az egyik polcra esett le a dulakodás közben... a többiek is próbáltak közelebb menni, de az ismét felkapta a vascsövet, suhintva feljűk, míg tovább szorította Barbara nyakát. Hallható hörgéssel fuldokolt a lány! Hirtelen rámarkolt a csavarhúzóra és a rajta ülő pokolfajzat oldalába vágta. A szorítás kicsit sem enyhült, a lány keze elengedte a csavarhúzó, már majdnem elvesztette az eszméletét. Egy alakot látott emelkedni a támadó háta mögött... Dalair volt az, homlokán vér csorgott, éktelen harag volt a szemében. Megragadva a fenevadat, a kabátgallérjánál fogva lerántotta Barbaráról, majd erővel neki vágta a falnak. Ököllel csépelni kezdte a fejét, közben megmarkolta az állát és háromszor odacsapta a koponyáját a falhoz, végül elengedte. A test lecsúszott a falon, a feje véres csíkot szántott maga után. D rögtön Barbarához lépett, aki még köhögött a fojtogatástól.

- Jól vagy? – kérdezte ijedten nézve a lányt, aki felült mintha mi sem történt volna, továbbra is szólanul.

- Bassza meg, erre nem számítottam! – tápázkodott fel a polcok közül Ink, miközben Cat összeszedte Four-t, akinek egy hosszú, vérző vágást ejtett az állvány az arcán. Ebony odabújva Snow-hoz csendben sírt.

- Rendben leszel? – nézett Dalair a vérző arcú, vékony fiúra.

- Persze, kutyabajom! – válaszolta Four, egy rongydarabot fogva a feldagadt, vérző sérülésére.
- Akkor jó! Menjünk! – mondta Dalair – Mert fogy az időnk!
- Biztos, hogy jó ötlet ez? – kérdezte Samuel D-re nézve
- Nincs más lehetőségünk! – elindultak az ajtó felé Inkkal, ekkor Barbara belekapaszkodott a fekete fiú karjába.
- Visszajövök érted, ígérem! – közben megölelte a lányt. Ink megragadta Chesed hulláját és kihúzta a helyiségből.
- Egyúttal kiviszem a szemetet is! Legyetek indulásra készek! Four kapcsold be a walkie-talkie-t és állítsd a hármas csatornára! – majd becsukta az ajtót maguk után. Óvatosan lopakodtak kifelé a sikátorból, szemmel keresgélve egy méretesebb, parkoló autót, de a közelben csak kisebbek álltak. A nagyobb utcán keresztül szaladtak, miközben egy betört kirakatot láttak. Semmi mozgás, zajt sem hallottak. Szembe vele egy szálloda volt, előtte egy rommá tört autó és egy összeroncsolódott tetem. Ahogy közelebb értek, legyen hangja zavarta a csendet, ahogy az oszló hullán döngtek, ekkor már rothadás bűzét is érezték. Egyre erősödő zajra lettek figyelmesek, valami jármű hangjára. A következő pillanatban pedig egy nagy, ezüstsínű busz kanyarodott be a sarkon.
- Hallotok? Vétel! – mondta Ink a kézi rádióba
- *Tisztán és érthetően! Vétel!* – válaszolt Four
- Változott a terv! Megjött a buszunk!
- *Ezt hogy érted?*
- Úgy, hogy gyorsan málházatok és gyertek a főutcára, ahonnan a sikátor felé menekültünk! Igyekeztek!
- *Indulunk! Vétel!*
- Reméljük, hogy megáll és fel is vesznek minket! – mondta Dalair, közben integetni kezdett a sofőr felé. A busz lassított és megállt a szálloda előtt.
- Na, ez jó jel! – mondta Ink lelkesedve, miközben kinyílt a buszajtó, kilépett belőle Dan, kezében pisztolyt tartva, amit rájuk szegezett – Na, ez viszont kevésbé jó jel! – változott az arca örömről, meglepettségre.
- Mit akartok itt? – kérdezte Dan ridegen méregetve őket.
- Nyugi ember! Nem akarunk bajt, csak messze akarunk jutni a várostól! – szólt Dalair, nyugtatva a férfit, majd mindketten felemelték a kezüket, jelezve, hogy nincs náluk fegyver, ahogy ezt tették párszor életükben.

- Ezek nem azok, aki miatt a fiam bedobta a kirakatot? A tetkősrá emlékszem!
- vizslatta Aaron Ink-et – Hol vannak a többiek? Hányan is voltak?
- Nyolcan! – vágta rá Dan – Eléggé megritkult a csapat! Csak ez a két bűnöző forma maradt?
- Ne ítélj elsőre, ne ítélj külsőre! – kezdte volna Ink, mialatt leengedte a karját.
- Hé, csak lassan! – emelte célzásra a fegyvert Dan.
- Uram, valóban semmi rosszat nem akarunk, csak menekülni innen! Kérem, segítsenek! – nézett Dalair Aaronra – A fia esélyt adott nekünk azzal, hogy elterelte üldözőink figyelmét. Behúzódtunk abba az üzletbe menedékért – mutatott a bolt irányába - a többieket biztonságban hagyva próbáltunk autó után nézni, hogy elmehecssünk innen a káoszról, emberek által ritkán lakott helyre! – fejezte be, ekkor Aaron látta felbukkanni a sikátorból a többieket, az idős prédikátort, két fiatal párt hátizsákokkal és egy vörös hajú lányt.
- Hol van az erőszakoskodó társatok?
- Már nincs velünk többé! – válaszolta Dalair
- Ők is csak túlélni próbálnak! – nézett az öccsére Aaron
- De mi van ha... ?
- Erre most nincs időnk Dan!
- Rendben - engedte le a pisztolyt, bízva bátyja döntésében.
- Pakoljatok fel a buszra és segítsetek nekik! – pillantott a szállodára, ahol az üvegajtó mögött megjelent Liz és Adam – utasította őket Aaron.
- Köszönjük! – mondta hálásan Dalair, eközben a többiek is odaértek. Dan rögtön kiszúrta Barbarát, ahogy réveteg tekintettel, véresen közeledik feléjük.
- Egy Szótlan? Mégis mi a fenét keres veletek?
- Amikor elfogtuk, még erőszakos volt! Lassan két napja van velünk, de már egyáltalán nem úgy viselkedik, mint a többi, igaz, hogy továbbra sem szól egy szót sem. Veszélytelen, sőt megvédett egy támadótól is!
- Szeretném, hogyha ez továbbra is így lenne! – válaszolta Dan kétségekkel, bizalmatlanul nézve a Szótlan lányra.
- Elmegyek Camilláért! Wolf Trap nincs messze innen, el kell indulnom most! Szerzek egy autót... – fordult a barátjához Ink, szemében az eltökéltség izzott.
- Hülyeség! Lehet, hogy már életben sincs! – nézett rá Dalair
- Az lehet, de akkor is megpróbálom!
- Ne csináld már haver! Próbáltad hívni, a telefonja süket!
- Te mit tennél az én helyemben? – nézett rá Ink, D csak hallgatott – Látod? Pontosan ugyanezt teszem én is! Eljött a búcsú! Ügyelj Barbár Barbie-ra!

- Sok szerencsét testvér, vigyázz magadra! – megszorították egymás alkarját, mint régen a római légiósok. Dan a rövid párbeszédet hallva előhalászta a zsebéből Joe motorjának a kulcsát és Ink kezébe nyomta.

- A paripát a szálloda melletti kisutcában, a szemetes konténereknél találod, a kukászsákok alatt. A 66-oson megyünk Falls Church-ön keresztül, Wellington irányába, a motorral könnyen utolérsz minket. Sok sikert!

- Köszönöm! – mondta elismerően nézve a férfire, azzal sietve eltűnt a szűk utcában. Addig már mindenki felszállt a buszra. Aaron, Dan és Dalair lecsukták a csomagtartókat. Ekkor az egyik mellékutcából egy fekete kapucnis alak tűnt fel, úgy ötven méterre tőlük. A csuklya alól két vörösen izzó, széndarabhoz hasonló szempár szegeződött rájuk.

- Menjünk már! – kiáltott Aaron Danre és Dalairre, akik kőszoborrá válva, szinte megbabonázva nézték a közeledőt. Mint akik bűvöletből ébredtek, azonnal rohantak az ajtóhoz, amikor lövések hangja szakította darabokra a csendet! Dan összerogyott, a hátán lőtt sebek tátongtak, a vére az útra loccsant. A bátyja és Dalair megragadták a hóna alatt, míg felvonszolták a buszra. Az utcát ellepték a feketeszeműek és Szótlanok, közöttük állt a feketecsuklyás alak. Karját előre tartva, szürkés kezében füstölgő, hatlövetű revolverrel. A lövéseket leadó szerzet a csuklyáját lehúzta fejről, sétálva feléjük tartott, miközben a többi rárontott a buszra minden irányból. D bezárta a buszajtót, bevágódott a vezetőülésbe, indított és padlógig nyomta a gázpedált. A robosztus jármű nagy lendülettel elindult, fekete füstöt ontva a kipufogókon. Látták, hogy a sikátorból egy motor vágódik ki, a nyergében Inkkal, aki egyenesen kilő, a gépállat pedig felüvölt alatta. Dalair nekihajtott a felé sétáló gonosznak, széttaposva az előtte álló tömeget is, de a tükörből látta, hogy a heverő holttestek közül lábra áll a vörösen izzószemű alak!

Aaron sokkosan térdelt haldokló testvére mellett, miközben a család köré gyűlt a vágató buszon. Néhány lövés keresztül ment Dan testén, hasán és mellkasán is sérülések voltak. Dr. Rahman próbált tenni valamit, de látszott rajta, hogy a küzdelme esélytelen. A lövések belső szerveket roncsoltak, a vérzést nem lehetett csillapítani. Dan száján kibuggyant a vér, miközben remegő ajkakkal, rémülten nézett a körülötte lévő szeretteire, de szólni már nem tudott, nem volt több ideje. Az utolsó pillantásával Liz szemébe nézett, mikor kialudt a fény belőle...

Az orvos lecsukta Dan üvegesen csillogó, élettelen szemeit. Vigasztalhatatlan zokogás lett körülötte, míg új útitársaik sajnálkozó tekintettel, megrendülve nézték a fájdalmas tragédiát. Az idős pap egy imát kezdett halkan mondani:

- „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az Ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy...”

Míg a többiek sírva gyászolták Dan-t, a zokogó Elizabeth megszedülni látszott, leült a legközelebbi ülésbe, tekintete hirtelen teljesen üressé lett...

Észre sem vették, ahogy Szótlanná válik közöttük. Nem lett erőszakos, csak ült kifejezéstelenül, nem értette többé a nyelveket, nem akarta többé a világot, Dannel együtt halt meg benne a szeretet, aludt ki benne az utolsó parazsa. Végső érzése az öngyűlölet volt, amiért ilyen kevés időt töltött az egyetlen férfival, akit egész életében szeretett. Újra elvesztett mindent, mint akkor tizennyolc éve, azóta is bánt döntésekor! Gondolatai szertefoszlottak, elméje, tudata és lelke között nem volt többé kapcsolat.

Adam könnyei potyogtak, nem hitte el, hogy a nagybátyja már nincs közöttük, csak a teste fekszik előttük vértől ázva. Eve magához ölelte a fiút. Aaron némán, Keisha karjában zokogva szorította a halott testvére kezét. Zara összetörve sírt, míg Joe próbálta vigasztalni, de ez lehetetlen volt. Nincs többé Dan! – visszhangzott a fejében. Szívében az úr egyre csak nőtt! Látva, szinte érezve apja kínjait is, a lelki fájdalmai olyan erősek voltak, amit már nem bírt elviselni érzékeny lelke...

Hirtelen fény gyúlt szemeiben, hófehéren felizzott, mint két igazgyöngy, amit évezredek munkáltak. Megszólalt, de hangja nem Zaráé volt, megváltozott, földöntúli volt, hatására először félelem töltötte el a többieket.

- Kötözzétek meg a testet! Azonnal! – a család a fájdalomból átmenet nélkül a döbbenetben találta tudatát, de kicsit sem ellenkeztek. Ledöntöttek egy ülést teljesen, felemelték Dan testét és belefektették.

- A hátizsákban! – nézett hátra a sofőrülésből Dalair, aki alig bírta levenni tekintetét a ragyogva fénylő szemekről, de neki az utat kellett figyelnie. Aaron kinyitotta a táskát, talált benne pár ragasztószalagot.

- Jól rögzítsd Aaron! – nézett a lény az apára, ő bólintva az üléskarfákhoz erősítette a holttest karjait. – A lábait és a mellkasát is! – mondta a lány sürgetően, bár Aaron is sietett - Most álljatok hátrébb! – adta utasításba a tündöklő szemű entitás. A halott Dan mellkasára, a szívéhez tette a kezét. A

következő pillanatban a kézfeje is elkezdett fehéren izzani, egyre erősebben fénylett. Annyira vakító fehér fénné vált, hogy az esemény tanúi hunyorogva nézték az egészet. A férfi mellkasán a sebek kezdtek összeforrni, közben az egész test remegett. A vér, ami a ruháján volt, mintha felszívódna, vissza a testbe, a padlón lévő nagy mennyiség is elgőzölni látszott Dan irányába. Akik a buszon utaztak, ez idő alatt folyamatosan azt érezték, hogy valamilyen energiahullámba kerültek, kisebb-nagyobb sérüléseik azonnal gyógyultak, közben suttógó ima, ismeretlen nyelvű mantra duruzsolt füleikben, valóságos áldást éreztek először életük során...

Elizabeth és Barbara tekintete azonban változatlan maradt, az energiaörvény sem változtatott állapotukon!

A fény elhalványult, ismét csak Zara szemeiben ragyogott, Dan teste feküdt előtte teljes épségben.

- Bocsáss meg Teremtő! – gondolta a ragyogószemű lény. Ekkor felpattantak Daniel szemhéjai, és mint két feketelyuk nyelték el a fényt. Rángatni kezdte a kötözéseket, mint egy megszállott próbált elszabadulni. Némán őrjögött, dühös volt, miközben nézte a körülötte állókat. Ez nem Dan volt...

- Mit tettél? – nézett a Zarában rejtőző lény szemébe Aaron rémulten, mert azt remélte, hogy az öccsét hozza vissza.

- Esélyt adok neki! Én csak a testét vagyok képes megmenteni, a Forráshoz induló Lélek felett nincs hatalmam, nem tudom visszarántani a halálból. Azt csak nagyon kevesek tehetik a Létezés Törvénye szerint.

- De így egy ilyen szörnyé, démonná vált! – mondta Aaron, megfélemlítve a furcsa tényről, hogy a lányához beszél.

- Nem vált démonná! Ez Daniel lelketlen teste.

- Mi a különbség? Semmi! – mondta kelleltenül Aaron.

- Hidd el, tudni fogod hamarosan a különbséget Lelketlen és Démon között, csak reméld, hogy minél később!

- De... - heveskedett volna tovább a férfi.

- Aaron! Próbálok megmenteni a testvéredet, megszegve a Törvényt, átlépve az elveimet. Megmentettem a lányod életét is! Nem várok hálát, de haragot még annyira sem! Viszont a tisztelet jól esne! – mondta rendre utasítóan a lény, közben izzó, fehér tekintetét a férfire szegezte. Ezután Aaron elhallgatva magába szállt, megértve, hogy akármilyen entitással is van dolguk, az valóban segíteni akar nekik. A többiek némán figyelték a párbeszédet.

- Sajnálom! – mondta Aaron

- Tudom! Te jó ember vagy Aaron! Hidd el, én is sajnálom. Nem tudtam elég korán beavatkozni, amíg még élt. Túl nagy volt a sérülése, gyorsan távozott, a léleknek a halál beállta előtt kell elhagynia a testet! Zará sem távolíthatom el bármikor akaratom szerint a tudatától, mert attól könnyen baja eshet. Lassú ez a folyamat, de csak amíg összhangba kerülünk. Nem akarom őt túlterhelni, folyamatosan megszállva tartani, mert még ő sem bírná azt elviselni...

- Most mi lesz Dannel?

- 72 órája van a lelkének visszajutni a testébe! – miközben Dan kvarcórája felé intett a szemével, amin már a visszaszámlálás volt látható - Pontosan három földi nap. Tudnotok kell, hogy ő már olyan távolságban van innen, ami emberi ésszel és léptékkal elképzelhetetlen. Általában nem jönnek vissza... De ha nem tér vissza, akkor jó helyen van! Csak a nyughatatlan lelkek rekednek itt, a többi akkor érkezik ide, ha inkarnálódik, reinkarnálódik vagy visszaküldik...

- És ha nem jön vissza három nap alatt? – kérdezte Adam

- Három nap alatt több mint hetvenhétmilliárd-hétszázmillió kilométert tesz meg, a fényév elenyésző töredékét, három fénynapot. Ekkora távolságból már lehetetlen visszatalálni a kiindulási ponthoz, egyedül csak teremetői céllal lehetséges! – fordult a fénylő szempár a fiú felé – Ha nem tér vissza ez idő alatt a lelke, akkor meg kell ölnöm a testet! Újra! Mert ami utána következik, azt biztos nem akarnátok látni! – ekkor átmenet nélkül témát váltott - Most Zara kimerült lesz, aludni fog és teszek róla, hogy Daniel teste is sokat pihenjen! – majd a férfi fölé hajolva, arasznyi közletről a szemébe nézett, míg az hevesen próbált szabadulni, előrenyújtva a nyakát támadni. A hófehér és a koromfekete szemek erősen tükröződtek egymáson. Zara szeméből tűvékony, szikrázó fénynyalábok csaptak ki, egyenesen a két fekete űrbe. Pillanatokkal később a test visszahanyatlott az ülésbe, lecsukta szemhéjait és mozdulatlan alvásba zuhant, a mellkasán látszott, hogy nagy levegőket vesz.

- Elárulod a nevedet? – kérdezte Aaron

- Rengeteg nevet kaptam az évmilliók folyamán!

- Évmilliók? – csodálkozott, közben az entitás folytatta.

- A forrásom miatt, ti a múltban úgy hívtatok Mira Claru'M – míg leült a Dan mögötti ülésre és hátradöntötte – Most pedig irány a Mars kapu, mert fogy az időnk! Mint mondtam az Élet Virága veszélyben van! – szemeit lecsukta.

- Várj, merre van az a kapu? – de választ már nem kapott Aaron, Zara mélyen aludt. Az öccse testére pillantott és karójára. Aggodalom szorongatta meg.

- Liz? Liz! Ó nem, nem... Liz! – rázogatta Joe óvatosan a nőt, de semmilyen visszajelzést nem kapott tőle, csak maga elé meredve, szobor módjára ült.

- Mi történt? – kérdezte Aaron, miközben melljük lépett.

- Nem tudom. Meg sem szólal, érzéseknek nyoma sincs!

- Sokkos állapot? – nézett a dokira a férfi reménykedve

- Nem Aaron, de szerintem ezt már te is tudod, bár nem könnyű elfogadni! Sajnálom Joe! – fordult a fiú felé az orvos.

- Most mi lesz Lizzel? – Joe szemeibe könnyek futottak.

- Nem tudom... sajnos fogalmam sincs Joe! – csóválta fejét elkeseredetten a doktor a megrázkódtatások miatt. Joe leült Liz mellé, megfogta a kezét, de reakció nem érkezett. Úgy tűnt, hogy a nőnek is csak a teste van jelen, a tudat halvány fénye sem mutatkozott, szemei fátyolosak voltak.

Az utasok szótlanul utaztak egy ismeretlen cél felé. Annyit tudtak, hogy minél messzebb akarnak lenni a darabokra hullott, megbolondult, lelketlenülé vált társadalomtól! Senki nem beszélt senkivel, a szavaknak most nem volt sem helye, sem ideje. Az ablakokra tapadva nézték, ahogy az embereknek tűnő vadak egymásra támadnak, a két hasonló céltól vezérelve: Pusztítani és ölni! Néha egy-két menekülő is felbukkant, majd rejtkehelyeken tűntek el szem elől. Ahogy lassan, de biztosan maguk mögött hagyták a várost, gyakran láttak egymagukban bolyongó, magányos Szótlanokat mindenfelé az út mentén. Dalair csendben vezetett. A 66-os út felé tartott, Falls Church irányába, ahogy még Dan mondta Inknek. Kerülgette az úton-útfélen vesztegelő, hátrahagyott járműveket, de szerencsére sehol nem akadtak el. Hátrapillantott Aaronra. A lánya melletti ülésen ült, közöttük a közlekedő folyosó volt. Zara aludt, meg sem moccant, előtte Dan teste feküdt.

– Mira. Egy több millió éves lény... vagy lélek? A lányom testében él... vagy csak megszállja? Rejtőzik benne? Vajon mire lehet képes? – kérdései egyre csak jöttek, az elméje zaklatottan zakatolt – Az anyagot uralja, a halott testet újraépíti, de a lélek felett nincs hatalma. Élőhalottat teremt. De úgy tűnik, hogy jó szándék vezérli, vagy legalábbis ezt reméljük. Bár a pokolba vezető út is sokszor jó szándékkal van kiköveve! – Aaron még nyugtalanabbá vált a gondolattól, miközben nézte a testet, aki egyszerre volt a testvére, de közben egyáltalán nem Dan volt. Ismét maga előtt látta az ijesztő, szénfeketeszeit, a végtelen sötétséget...

Valahol a végtelenben...

Sötétség. Félelem. Szívdobogás lüktetése erősödik. Villanás!

Erős, vakító fény, felsírás. Villanás!

Hangos gyereksírás, sötét szoba. Ajtó nyílik, fény áramlik be.

- Semmi baj Daniel! Danny, kicsim itt van anya! Nincs semmi baj, anya vigyázz rád! – szól egy kedves hang, karok emelik ki a kiságyból, a legkedvesebb arcot pillantja meg. Magához öleli, ringatja, nyugtatja. Villanás!

Rohanó, több ezer emlék!

- Apa nézd! Nézd mit építettünk Aajonnal!

- Ügyesek vagytok kisfiam!

- Gyere öcsi játszani, hagyd apát dolgozni. Villanás!

Száguldó gondolatok és elfelejtett érzések peregnek őrült sebességgel. Egy kapuban áll, előtte egy lány, átöleli, közel hajol hozzá. Megcsókolják egymást! Villanások!

Temérdek emlékkép. Barátok, nevetés, bódultság. Villanás!

Lassuló-gyorsuló képsorok, megrázó és felpezsdítő érzületek! Esti félhomály, meztelenül fekszik az ágyon egy lánnyal. Szorongás, izgalom, bolondító illatok, érintések, ízek, érzések. Lüktetés, forróság, gyönyör... Villanások!

Átélt pillanatok, régről feltörő emlékképek furcsa részletességgel, felkavaró memória lenyomatok, történések, újraélések...

Egy régi autóban ül, vezet az éjszakában, egyedül. Villanás!

Búcsúzó barátok, szerelmek, eltűnő személyek, életterek!

- Örökké szeretni foglak – mondja egy lány – Kérlek, soha ne hagyj el! – Villanás! - Elhagylak! – mondja ugyanaz a lány. Könnyek... Villanások sora!

Feldolgozhatatlan mennyiségű mozzanat, kép, illat, hang, íz, érzélem, képzet-kavalkád...

- Gratulálok, kitűnő eredménnyel zártad az évet! Sok sikert kívánok az egyetemem! – mondja a tanár és kezét ráz vele. Villanások!

– Elizabeth vagyok, egyébként csak Lizzy – mosolyog a lány.

Villanások!

- Szeretlek Elizabeth!

- Szeretlek Daniel!

Villanás! Boldogság. Villanás! Fájdalom. Villanás...

- Liz, kérlek, ne tedd... Villanás!

- Vigyázz magadra!

- Te is! Sajnálom Daniel! – Liz könnyek között. Villanás!

Családi kör, összetartozás, vigasztalás, enyhülés, sodródás, menekülés, magány... Villanások!

Képsorok és emlékek, villanások sora. Féltrebeszélő, képmutató, hazugvilág! Háborúk fenyegető érzése, egymást meg nem értő, gyűlölködő emberek, mindent elnyelő, őrjítő némaság! Egyre gyorsuló képek, villanások, villanások, villanások... Fekete, ürességet tükröző szemek, sűrű sötétség, káoszban testet öltő gonosz! Villanások!

Körülötte az egész családja és Liz, felette állnak, szemeikből patakanak a könnyek... elsuhanó, utolsó gondolat és érzés... - Szeretlek Titeket! Villanás!

Sötétség. Félelem. Az űr. Száguldás érzése. Mintha egy szűk alagúton repülne keresztül, erő húzza az éjfeketeségben, míg körülötte csillagok mosódnak szét mindenfelé, egy-egy fénycsóva a távolban száll. Egy utolsó szívdobbanás a mélyből, súlytalan szárnyalás, felejtés és béke. Néhány fénycsóva szembe jön, elhaladnak mellette, a sebességük leírhatatlan. Felbukkan valami fényesség a távolban, de mégsem éri el, nagyon lassan közeledik. Közben megnyugszik, csak siklik csendben! Mintha egy ragyogó, fehéres-kékes háló felé haladna, azt érzi, hogy jó irányba tart.

- Fordulj vissza... - hallatszik egy jól ismert hang. Ő megörül, boldogság tölti el, egyáltalán nem áll szándékában visszafordulni. Sőt, kifejezetten próbál a fény felé haladni, inkább gyorsítana...

– Kérlek, fordulj vissza! – suttogja a lány tónus

- Nem akarok! – gondolja konokul

- Akarsz, csak félsz... - visszhangzik a válasz

- De hisz itt vagy! Miért mennék vissza és hová?

- Mind itt vagyunk! – szól egy számára másik kedves hang is

- Visszatérek! – válaszol nekik boldogan – Végre itt az idő!

- Itt nincs idő, mi itt voltunk, vagyunk és leszünk! Emlékezz! – sűgják a hangok egyszerre - Emlékezz! Segítened kell nekik! – újabb villanások kíséretében arcomat lát, felette állnak és sírnak...

- Úristen! Segítenem kell nekik! – megrohanják az emlékek, próbál fékezni, de az Erő szorosan tartja, míg húzza tovább. Fordulna, de az irány marad – Vissza kell mennem! Vissza kell térnem! VISSZA KELL TÉRNEM! – A TÉR ebben a pillanatban megáll! A Fény csak lebeg a semmiben... De a Fény meg nem állhat soha, nem válthat irányt önmaga. Egyedül a Forrás képes változtatni irányát, csak a Forrás tudja útjait!

- Nincs már visszaút! – csügged a lélek, egyenesen tovább suhan a Forrás felé, megadóan lebegve, várva a találkozást...

VÉGE A KILENCEDIK FEJEZETNEK!

